

Mục lục

Chap 1 : Sự thỏa hiệp có làm bạn hạnh phúc không ?

Chap 2 : Không cần trở thành một cô gái được tất cả mọi người yêu quý

Chap 3: Người có nội tâm mạnh mẽ mới là người chiến thắng cuối cùng

Chap 4 : Bạn đã lấy lòng họ quá sớm ?

Chap 5: Quan điểm khác biệt đừng cố tranh cãi

Chap 6 : Cô gái à, đừng có tư tưởng "chịu lấy"

Chap 7 : Năm đầu tiên sau khi kết hôn bạn nên làm gì ?

Chap 8: Cuộc sống của tôi và bạn không giống nhau nên đừng ai làm phiền ai

Chap 9: Tôi tôn trọng sự bình đẳng ở mọi hình thức trên thế gian này

Chap 10 : Cô gái à, đừng hiểu lầm nghĩa của từ " độc lập"

Chap 11: Nghèo quá lâu là lỗi của bạn

Chap 12: Năng lực của bạn liệu đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa ?

Chap 13: Đừng tự đi vào ngõ cụt

Chap 14: Nữ hoàng và nữ nô

- Chap 15: Rồi chúng ta sẽ sống với cuộc đời tương xứng với năng lực của mình
- Chap 16: Bạn thân yêu ơi, bạn không thể chiếm mọi chuyện tốt nhất trên đời
- Chap 17: Thứ mà bạn cho là "luong thiện" thực ra là sự "độc ác" kinh khủng nhất
- Chap 18: Không có cuộc sống của ai không khổ sở
- Chap 19 : Chỉ cần bạn có dũng khí gánh chịu mọi kết quả
- Chap 20 : Chỉ có một kiểu đàn ông tồi đáng để ta cảm kích
- Chap 21 : Mọi thứ thay đổi đều chỉ tốt cho bạn mà thôi
- Chap 22 : Đừng biến bi kịch thành phim dài tập
- Chap 23 : Cúi đầu hi sinh, ngẩng đầu trông người
- Chap 24 : Đừng làm thủ môn của hôn nhân
- Chap 25 : Bi Kịch " Luân Hồi"
- Chap 26 : Không ai có thể tiên đoán trước tương lai
- Chap 27 : Trí tuệ của người khác không thể tự động cứu giúp bạn.
- Chap 28: Giá trị của bản thân bạn ?
- Chap 29 : Trả thù nhẹ nhàng là được rồi
- Chap 30: Bạn tiết kiệm vì ai ?
- Chap 31: Bao nhiêu người còn đang làm những việc gì ?
- Chap 32 : Rốt cuộc việc khéo ăn nói quan trọng tới mức nào ?
- Chap 33: Chẳng ai ngốc hơn ai
- Chap 34: Bạn không cần quá biết điều

01. Sự thỏa hiệp có làm bạn hạnh phúc không?

Cô bạn S của tôi rất mê sùng xăm, mỗi lần họp mặt lại thấy mặc một bộ sùng xăm khác nhau. Cô ấy bảo rằng, kiếp này giấc mộng lớn nhất chính là mở một tiệm sùng xăm, ngày ngày mặc sùng xăm để đón khách. Chúng tôi đều ủng hộ ý tưởng ấy, cho rằng chắc chắn S sẽ kinh doanh tốt, bởi vì cô ấy yêu sùng xăm đến thế cơ mà. Dưới sự ủng hộ của chúng tôi, S quyết định bất chấp tất cả để mở tiệm, đời này cô ấy chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi như vậy, không

làm thì chẳng mấy chốc mà già. Thế là S bắt đầu tìm kiếm địa điểm mở tiệm, nguồn nhập hàng, bận tới tối tăm mặt mũi.

Tối khi họp mặt, chúng tôi hỏi bao giờ thì tiệm sườn xám khai trương, chắc chắn sẽ tới ủng hộ. S đang chuyện trò vui vẻ, nghe chúng tôi hỏi vậy thì bỗng ủ rũ chán nản, cô ấy than, không mở tiệm được, nói rồi thở dài buồn bã.

Chúng tôi vội hỏi, rốt cuộc cô ấy gặp khó khăn gì, nói ra xem chúng tôi có giúp được không.

S do dự một thoáng rồi đáp, chồng cô ấy không đồng ý, cho rằng công việc hiện tại của cô ấy vừa ổn định vừa vẻ vang, thu nhập cũng tốt, lại tiện chăm sóc cha mẹ con cái. Nếu mở tiệm thì thời kỳ đầu, tiền vốn và thời gian bỏ ra cho nó sẽ cực kỳ lớn, hơn nữa S lại chưa có kinh nghiệm kinh doanh, nên chồng cũng không tin tưởng năng lực của cô. Anh ta nghĩ ý tưởng này quá bốc đồng, còn bảo thêm cha mẹ đôi bên cùng tạo áp lực. Cha mẹ cũng khuyên cô đừng liều lĩnh, đang yên đang lành tự nhiên mở tiệm làm gì! Nếu tiệm làm ăn chẳng ra sao mà tình cảm vợ chồng còn bị ảnh hưởng thì đúng là mất nhiều hơn được.

Dưới sự phản đối của tất cả mọi người, S do dự, dù rằng cô ấy rất yêu sườn xám, dù rằng giấc mộng ấp ủ bao lâu nay là mở một tiệm sườn xám, nhưng cô cũng đành từ bỏ ý tưởng này.

Chúng tôi đều thở dài, chẳng biết nói gì thêm, dù sao đó là cuộc đời của cô ấy, là lựa chọn của cô ấy, chúng tôi nên tôn trọng thì hơn.

Trên đường về, S tự giễu: "Tớ tưởng tớ chỉ thỏa hiệp một lần, ai ngờ tớ lại thỏa hiệp cả đời."

Tôi quen S đã rất nhiều năm, cô ấy vừa hiền lành vừa tốt tính, chẳng tranh chấp với ai bao giờ, gặp chuyện gì cũng nghĩ cho người ta trước.

Khi học đại học, S muốn chọn học ngành Âm nhạc, nhưng trong mắt cha mẹ cô ấy thì đó không phải một nghề tử tế, học cũng chẳng để làm gì. Họ buộc S phải chọn học ngành Tài chính vì cô của S là giám đốc một chi nhánh ngân hàng. S rất buồn nhưng cuối cùng vẫn vâng lời cha mẹ, chọn học ngành Tài chính mà cô ấy chẳng hề yêu thích. Trong bốn năm đại học, tôi đã nghe S oán trách cha mẹ không dưới một lần, nhưng cô ấy cũng không dám làm theo ý nguyện của chính mình.

Sau khi tốt nghiệp, có hai chàng trai cùng theo đuổi S. Một người điều kiện gia đình không được tốt lắm, nhưng rất yêu S, S cũng rất thích anh ta. Người còn lại chính là người chồng hiện tại, điều kiện gia đình rất tốt, song S luôn cảm thấy anh ra quá ích kỷ. Thế nhưng cha mẹ không ủng hộ lựa chọn của S, họ cho rằng S không thể hạnh phúc nếu thiếu đi điều kiện cơ bản về vật chất tiền tài. Lần này S không chịu nghe theo, cha mẹ S cực kỳ tức giận, bức ép S bằng nhiều phương pháp khắc nghiệt hơn xưa, thậm chí còn tới tận công ty bạn trai S để gây sự. S mau chóng thỏa hiệp chịu thua. Bạn trai S vừa rơi nước mắt vừa nói với cô ấy: "Anh không quan tâm cha mẹ em đối xử với anh thế nào, chỉ cần được ở bên em thì anh có thể chịu đựng tất cả." Nhưng S cũng không đủ dũng khí để chống lại cha mẹ, hai người chia tay trong đau khổ. Sau đó S lấy người đàn ông mà cha mẹ yêu cầu.

02. Không cần trở thành một cô gái được tất cả mọi người yêu quý

Tôi có một cô bạn thân rất tốt, tạm gọi cô ấy là Đương Đương nhé. Hồi mới quen nhau, cô ấy vừa độc miệng vừa sắc sảo, chỉ cần biết tôi và ông xã cãi nhau là cô ấy đã muốn cho tôi một bạt tai, rồi kéo tai tôi ra mà hét: "Buồn phiền vì một người đàn ông, sao cậu kém cỏi thế hả, không thích thì lấy người khác chứ sao!"

Ban đầu tôi cũng không chịu nổi, nhưng về sau thân hơn tôi mới quen dần với cách biểu đạt mạnh mẽ của cô ấy. Đến giờ thì tôi cực kỳ yêu quý Đương Đương. Vì cô ấy sống quá phóng khoáng, luôn tràn đầy sức sống, có thể thẳng thắn cự tuyệt một người, cũng có thể lạnh lùng đáp trả ác ý của kẻ khác, hoàn toàn sống theo ý nguyện của mình. Song tôi cũng rất lo lắng, có lần tôi hỏi Đương Đương rằng nếu sống tùy ý như vậy, không sợ đắc tội với người khác sao?

Đương Đương lườm tôi đầy khinh bỉ: "Thế cậu thấy tớ có thiếu bạn bè không?"

Tôi ngẫm nghĩ lại thì bỗng nhận ra, cô ấy còn nhiều bạn bè hơn khôi người, đây cô gái dịu dàng chu đáo hơn Đương Đương còn chẳng được yêu quý bằng cô ấy.

Hồi ấy Đương Đương còn chưa nghỉ việc, ở bộ phận của cô ấy có một cô gái tên là Tiêu Ly vào làm. Tính tình của Tiêu Ly hoàn toàn trái ngược với Đương Đương - Tiêu Ly vừa dịu dàng vừa nhiệt tình, lại vừa tốt bụng. Lần đầu tôi tới thăm Đương Đương, Tiêu Ly hết pha trà rồi lại lấy đồ ăn vặt cho tôi, có lúc Đương Đương đi vệ sinh, Tiêu Ly sẽ ân cần trò chuyện với tôi, sợ tôi ở một mình thì sẽ buồn chán, tới trưa cô ấy lại nhiệt tình gọi cơm cho tôi. Tôi thầm cảm thán trong lòng, đúng là một cô gái hiền lành ấm áp!

Tôi cũng chẳng giấu giếm sự quý mến của tôi với Tiêu Ly, thẳng thắn hỏi Đương Đương: "Cậu có thấy cô gái như vậy sẽ được rất nhiều người quý mến không? Nếu là đàn ông thì nhất định tớ phải cưới cô ấy."

Ý ngầm ở đây là Đương Đương nên dịu dàng với tôi hơn, Đương Đương tức tối lườm tôi một cái, rồi bảo trong bộ phận chẳng mấy ai thích Tiêu Ly. Câu trả lời này khiến tôi rất hoang mang, một cô gái tốt bụng như thế, sao lại bị ghét được.

Buổi chiều tôi ngồi lướt web trong văn phòng Đương Đương, Tiêu Ly quay lại từ phòng nghỉ, ôm theo một túi hoa quả, phát cho từng người trong phòng làm việc. Nhưng cô ấy chỉ nhận được hai chữ cảm ơn lạnh lùng từ người khác, có người còn chỉ ờ một tiếng, chỉ vào một chỗ nào đó trên bàn làm việc, ý bảo hãy đặt ở đó, còn có người thẳng thắn nói không cần. Đi hết một vòng nhưng cô gái này thậm chí không nhận được một câu cảm ơn chân thành. Cô ấy lẳng lặng về vị trí của mình, bắt đầu xử lý công việc, bảy giờ có đồng nghiệp nhận được một cuộc điện thoại, vội xách túi lên: "Tiêu Ly, tôi có việc phải ra ngoài một chút, cô giao thứ này cho phòng Tài chính giúp tôi nhé!"

Tiêu Ly lập tức nhiệt tình đồng ý, tỏ vẻ chắc chắn sẽ làm tốt, người kia cười rồi cảm ơn, nhưng sao tôi nghe tiếng cảm ơn ắt giả tạo vô cùng. Tiêu Ly ngừng giải quyết việc của mình, vội vã mang văn kiện lên phòng Tài chính.

Hai tiếng sau, đồng nghiệp kia quay về, thuận miệng hỏi, Tiêu Ly liền nói cô ấy đã giao văn kiện cho ai đó ở phòng Tài chính.

03. Người có nội tâm mạnh mẽ mới là người chiến thắng cuối cùng

H - bạn tôi là một phụ nữ của công việc, bình thường chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Đợt này tôi đi công tác ở thành phố của H nên quyết định tới thăm cô ấy một chuyến.

Khi tới tòa nhà văn phòng nơi H làm việc, tôi phát hiện tầng hai tòa nhà đang treo biển cho thuê. Tôi thoáng sững sốt nhưng cũng không mấy bất ngờ, thầm nghĩ: Cuối cùng cô ấy cũng thắng.

Văn phòng của H nằm ở tầng ba, khi tôi bước vào, cô ấy đang ngồi trước tường kính của phòng làm việc, vừa uống cà phê, vừa thưởng thức dòng xe cộ đi lại như mắc cửi bên ngoài. Tôi nghĩ giờ phút này chắc chắn cô ấy đang rất vui vẻ.

Tôi đưa tay chào: "Cuối cùng kẻ đó cũng thua rồi?"

H mỉm cười đầy tự tin: "Chỉ là chuyện sớm muộn."

Ân oán tình cừu giữa H và bà chủ công ty ở tầng hai chắc chắn có thể viết thành một bộ tiểu thuyết đầu đá thương trường.

H cũng không phải người thành phố này, cô ấy gây dựng tất cả với hai bàn tay trắng. H là người rất có đầu óc kinh doanh, thương hiệu của cô ấy mau chóng trở thành nhất nhì thành phố. Trong lúc cô ấy đang định mạnh tay mở rộng kinh doanh thì một thương hiệu cùng đẳng cấp bỗng muốn cạnh tranh, đối phương cũng giống cô ấy, là một "nữ cường nhân".

Chiến tranh giữa hai người phụ nữ không bao giờ có mùi thuốc súng, nhưng lại là thứ tàn khốc nhất

Đầu tiên, đối phương chuyển trụ sở tới tầng dưới công ty của H, trang trí cực kỳ phô trương. Cấp dưới của H ngày ngày nhìn họ làm vậy thì khá mất bình tĩnh, có người còn nói với H: "Tổng giám đốc H, tôi nghĩ chúng ta nên làm một bảng hiệu nổi bật hơn rồi đặt ở một nơi thật bắt mắt, để đánh tan nhuệ khí của bọn họ."

H bác bỏ đề nghị này, lý do rất đơn giản, làm một bảng hiệu nổi bật hơn thì có ích gì? Chỉ kích thích đối phương làm một bảng hiệu càng nổi bật hơn mà thôi, có khi cuối cùng ở tầng một chỉ có bảng hiệu của hai công ty này là nổi bật nhất, người tinh ý liếc qua là biết hai công ty đang so bì hạ bệ nhau. Bởi vậy không cần thiết phải tỏ ra chi li hẹp hòi như thế.

Một thời gian sau, đối phương trang hoàng xong, chính thức đi vào làm việc, trận chiến giữa hai công ty chính thức mở màn. Đầu tiên, đối phương tăng lương cho mọi nhân viên của họ, cao hơn lương công ty của H kha khá, hai công ty một ở tầng trên một ở tầng dưới, vốn chẳng giấu nổi nhau chuyện gì, hưởng chi đối phương còn chủ động để lộ cho phía H biết.

Trưởng phòng nhân sự công ty H không giấu nổi bình tĩnh, vội tới nói với H: "Gần đây nhân viên đều đứng ngồi không yên, họ cho rằng, đều làm công việc giống nhau mà nhân viên tầng dưới lại được trả lương cao hơn, hay là chúng ta cũng tăng lương cho nhân viên?"

H vẫn bác bỏ đề nghị của trưởng phòng nhân sự. Cô ấy triệu tập toàn bộ nhân viên trong công ty lại để mở họp, trong buổi họp, H nói: "Tôi biết gần đây mọi người đều có ý kiến với vấn đề tiền lương, nhưng tôi muốn hỏi mọi người, tôi trả lương cho mọi người có thấp không? Có xứng với công sức các bạn đã bỏ ra không? Đúng là công ty tầng dưới đã tăng lương cho nhân viên, nhưng tăng hoặc giảm lương một cách mù quáng đều không phải hành vi lý trí, bọn họ có thể nhận số lương cao đó trong mấy tháng? Có ổn định không? Đương nhiên nếu bạn thực sự thấy tiền lương thấp, công sức các bạn bỏ ra nhiều hơn lương tôi trả, vậy bạn có thể tới gặp tôi, chỉ cần bạn có đầy đủ lý do thuyết phục được tôi, tôi sẽ tăng lương cho bạn ngay lập tức."

Chương 4. Bạn đã lấy lòng họ quá sớm?

Một năm trước, tôi và ông xã cùng tới tham dự lễ cưới của vợ chồng Chương Chương. Trong lễ cưới, cô ấy cười vô cùng ngọt ngào, tới giờ tôi vẫn chưa thể quên được nụ cười đầy hạnh phúc ấy.

Một tháng sau, khi tôi đi dạo phố với bạn thân thì tình cờ gặp Chương Chương. Trở thành một phụ nữ thực sự, cô ấy tươi tắn đầy sức sống, vui vẻ rủ chúng tôi cùng đi ăn trưa.

Khi ngồi xuống, tôi thấy Chương Chương đặt bảy tám chiếc túi sang bên cạnh thì ngạc nhiên hỏi: "Sao em mua nhiều thế?"

Chương Chương mở từng cái cho chúng tôi xem: "Cái này là cho cha mẹ chồng, cái này là cho em chồng, cái này là cho cháu trai, cái này là cho ông xã."

Tôi thuận miệng hỏi: "Thế của em đâu?"

Chương Chương thoáng ngây ngời: "Hôm nay em không mua được gì cho mình, để lần sau vậy."

Bạn thân tôi mau miệng nói: "Em hào phóng với nhà chồng quá!"

Nghe vậy, Chương Chương cười đầy hạnh phúc: "Người một nhà cả mà, hơn nữa họ cũng rất tốt với em, nên em cũng muốn làm vợ hiền dâu thảo, đối tốt với họ."

Đương nhiên Chương Chương là nhân vật chính của bữa cơm này, chúng tôi nghe cô ấy vui vẻ chia sẻ về cuộc sống hạnh phúc của mình sau khi kết hôn. Cô ấy nói chồng cô ấy rất tốt với cô ấy, dịu dàng săn sóc, cha mẹ chồng cũng rất yêu quý cô ấy. Hồi trước thường nghe người ta nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu là khó xử nhất thiên hạ, lúc chưa kết hôn thì nghe mà kinh hồn bạt vía, ai ngờ sau khi kết hôn cô ấy lại rất hòa hợp với mẹ chồng. Cha mẹ chồng hiền hoà, tốt tính, bao dung. Mà họ hàng nhà chồng cũng rất tốt, ai cũng vui vẻ nhiệt tình, gần gũi dễ thân, cô ấy thấy mình thật may mắn.

Chúng tôi cũng vui mừng trước hạnh phúc của Chương Chương, nhưng dù sao tôi cũng không phải một cô bé mới mười tám tuổi, tôi sẽ không phán đoán cuộc sống mấy chục năm sau chỉ qua một tháng từ khi kết hôn.

Chương Chương hào hứng chia sẻ với chúng tôi về những dự định trong tương lai. Cô ấy nấu ăn rất ngon, ở thời đại này một cô gái sinh năm 80, 90 mà nấu ăn ngon thì quả là hiếm thấy. Cha mẹ chồng biết cô ấy nấu ăn ngon thì vô cùng mừng rỡ, nên cô dự định, về sau cuối tuần nào cũng sẽ dành ra một ngày để nấu một bữa thịnh soạn, mời họ hàng nhà chồng tới thưởng thức. Khung cảnh mà Chương Chương miêu tả cho chúng tôi là thế này: Sáng sớm cô ấy ra chợ mua thật nhiều thức ăn tươi và hoa quả, đồ ăn vặt. Sau đó họ hàng bắt đầu tới chơi, mọi người vừa ăn hoa quả, đồ ăn vặt, vừa trò chuyện vui vẻ. Thế rồi cô ấy bung từng món ăn ngon lên bàn cơm, mọi người thoải mái thưởng thức, rồi cùng khen ngợi tán dương Chương Chương, cha mẹ chồng cũng thấy hãnh diện vì nhà mình có một cô con dâu ngoan hiền đảm đang. Đại gia đình quây quần bên nhau, vừa ấm áp vừa thân thương...

Nhìn Chương Chương trông mong như vậy, nhưng hình ảnh hiện lên trong đầu tôi lại như thế này: Chương Chương đi chợ từ sáng sớm, xách về túi lớn túi bé nguyên liệu nấu ăn, mệt rũ rời, nếu chồng cô ấy có thể đi mua cùng cô ấy thì có khi sẽ khá hơn một chút. Thế rồi họ hàng vừa trò chuyện vừa ăn đồ ăn vặt trong phòng khách, còn Chương Chương vật lộn trong bếp một mình. Đến giờ cơm, cuối cùng cô ấy cũng làm xong một bàn đồ ăn, bê từng đĩa lên. Còn họ hàng thì tùm năm tùm ba buôn chuyện, có lẽ chẳng ai nhớ đến việc khen ngợi Chương Chương, dù có đi chẳng nữa thì cũng chỉ là mấy câu nói mang tính hình thức, họ bận trò chuyện với nhau, e rằng cũng không có thời gian mà khen ngợi thật lòng. Tới khi họ hàng ăn xong ra về, sẽ để lại vô vàn bát đĩa cơm thừa canh cặn cho cô ấy thu dọn. Ban đầu Chương Chương còn chịu khó làm, về sau đương nhiên sẽ không muốn nữa, bởi sự cho đi luôn cần được khẳng định, song kết quả lại quá khác dự đoán của bản thân. Nhưng những người kia đã quen với việc Chương Chương vừa hào phóng vừa tốt tính lại giỏi giang, nếu đột ngột đổi thái độ, đương nhiên bọn họ sẽ có ý kiến, sau lưng chắc chắn sẽ rỉ tai nhau: "Thấy chưa, mới vài hôm đã lộ bản chất rồi, sao lại cưới loại con dâu như thế về nhà cơ chứ?" Còn cha mẹ chồng vốn đã bất mãn với việc con dâu ngày càng "lười biếng", nghe những lời này thì sự bất mãn càng tăng lên, trong khi Chương Chương cũng tích đầy bụng oán hận, cũng muốn trút giận, thế là chiến tranh bùng nổ như tự nhiên phải thế...

CHƯƠNG 5. Quan niệm khác biệt, đừng có tranh cãi

Sẩm tối, khi tôi đang tản bộ ở vườn hoa của khu nhà thì có một bác gái nhiệt tình tới trò chuyện với tôi, biết tôi còn chưa có con, bác bèn cầm tay tôi nói: "Con gái à, nói thật cho bác nghe xem nào, sức khỏe cháu có vấn đề đúng không, bác quen một thầy lang mát tay lắm, con dâu bác uống thuốc của thầy này mới sinh được cho nhà bác một đứa cháu đấy, để bác xem còn giữ đơn thuốc ông ấy kê không, con chờ nhé!" Nói rồi bác ấy định về nhà tìm đơn thuốc cho tôi.

Tôi vội ngó ý sức khỏe của mình rất ổn, chẳng qua chưa làm xong công tác chuẩn bị sinh con mà thôi.

Bác gái kia trách móc vỗ vỗ tay tôi: "Con gái ngốc à, việc quan trọng nhất của phụ nữ là lấy chồng sinh con, hơn nữa nhất định phải sinh con trai, người sống ở khu chúng ta đều không

nghèo, đàn ông có tiền dễ sinh hư, nếu con không chịu sinh, chồng con ra ngoài tìm người khác sinh thì con biết làm sao? Nghe bác đi, sinh một đứa con trai, địa vị của con mới vững chắc, mà về già cũng có nơi nương tựa, nếu không sau này ai chăm lo hương khói cho con!"

Tuy tôi thấy quan niệm của bác gái này rất cổ hủ, song thấy bác ấy sốt sắng như vậy thì khá buồn cười, bèn làm bộ nói: "Ngộ nhỡ con sinh con gái thì sao ạ, vậy chẳng phải anh ấy vẫn tìm người khác sinh con sao?"

Bác gái nọ nghe vậy liền nói: "Thế thì có sao? Chúng ta lại sinh tiếp, tới khi có con trai mới thôi, con cũng không thể để cho kẻ khác có cơ hội lợi dụng, bác thầy con hợp nên mới nói thật với con đấy."

Tôi bèn cười cảm ơn và ngó ý sẽ nhớ kỹ lời của bác ấy, bác ấy lại dặn dò tôi một lúc nữa rồi mới thả tôi ra về.

Về tới nhà thì ông xã tôi đã tan ca, tôi bèn cười mà kể cho anh ấy nghe chuyện khi nãy. Ông xã hỏi sao tôi không tranh luận với bác ấy, cho bác biết tư tưởng của lớp trẻ bây giờ đã khác xưa rồi.

Nhưng tôi có cần làm vậy không? Tôi và bác gái ấy chỉ là hai người xa lạ, dù bác ấy có quan niệm thế nào thì cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống thực tế của tôi, cùng lắm là mỗi khi tình cờ gặp nhau trong khu nhà, tôi lại tiếp tục được "khuyên bảo" mấy câu mà thôi, với tôi cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Dù sao thì nếu tranh luận, chắc chắn bác ấy sẽ không tán thành quan niệm của tôi, cho rằng tôi "trúng khôn hơn vịt", sau đó tìm vô vàn ví dụ để dạy dỗ tôi; nếu tôi không đồng tình thì bác ấy sẽ nghĩ tôi không hiểu chuyện, cuối cùng đôi bên đều chẳng vui về gì, tự nhiên lại bực mình vì một chuyện không đâu. Thế rồi ai nấy lại tiếp tục giữ vững quan niệm sống của mình.

Mới đây thôi, cô bạn thân Dương Dương của tôi tổ chức một câu lạc bộ kín, mời tôi cùng tham gia. Trong mười mấy người có người đã sinh con, có người chưa sinh con. Không biết trò chuyện kiểu gì cuối cùng đề tài lại chuyển tới chuyện con cái, người đã sinh con cho rằng: Trẻ con đáng yêu biết bao, tuy nuôi con rất vất vả nhưng con cái là hy vọng và tương lai, nếu không có con cái thì về già không nơi nương tựa, "đôi ảnh thành tam nhân*", thật là thê lương! Ngâm ám chỉ: Không biết mấy người các cô nghĩ thế nào, sao lại không muốn sinh con, tới lúc già mấy cô mới thấy hối hận, nhưng lúc đó hối hận thì cũng muộn rồi, rồi mấy cô sẽ phải hăm mộ bọn này cho xem! Còn người chưa sinh con thì lại cho rằng: Nuôi con vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, làm gì cũng vướng bận, nuôi một đứa con già ít nhất năm tuổi, hướng chi nuôi nó lớn rồi, ngộ nhỡ nó lại là loại phá gia chi tử, thế thì khổ muốn chết, còn nói gì tới hạnh phúc gia đình nữa, quả thực là chết không nhắm mắt, có gì hay đâu mà hăm mộ!
06. Cô gái à, đừng có tư tưởng "chịu lấy"

Cô bạn tên Cao Khiết ở Nam Kinh của tôi luôn muốn lấy một người đẹp trai xuất chúng, nhưng người tính không bằng trời tình, hai anh người yêu đẹp trai của cô ấy cuối cùng đều là kẻ phụ bạc. Năm Cao Khiết ba mươi tuổi, có một người đàn ông hơn cô tám tuổi, lại hơi xấu một chút theo đuổi cô ấy, hai người qua lại khoảng hai năm thì bước vào "cung điện hôn nhân".

Sau khi kết hôn, chồng Cao Khiết rất yêu thương cô ấy, quan tâm săn sóc hết mực, nhưng Cao Khiết cũng không cảm động, cô nghĩ tất cả đều là đương nhiên. Cao Khiết nghĩ mình chịu lấy anh ấy đã là tốt lắm rồi, anh ấy phải đối xử với mình như thế. Từ đó, Cao Khiết sống như bà hoàng, công việc của cô rất nhàn nhã, tan ca về nhà thì ngồi ở phòng khách xem TV, chờ chồng về nấu cơm, ăn xong lại lên mạng, tất cả mọi việc trong nhà đều do chồng cô ấy lo liệu. Năm sau, Cao Khiết định mang thai, thế là cô ấy bèn xin nghỉ việc, ban ngày người chồng phải đi làm, không thể ở nhà chăm sóc cho cô, cô bèn đón mẹ mình tới ở cùng, vừa chăm sóc cuộc sống thường ngày vừa làm bạn với cô.

Khi mẹ Cao Khiết tới, thấy con gái như bà hoàng còn con rể như người hầu, bà không đắc ý vì thấy con gái có địa vị cao tuyệt đối trong nhà. Trái lại, bà nghiêm nghị hỏi Cao Khiết: "Các con vốn là vợ chồng, vợ chồng thì nên chăm lo đỡ đần cho nhau. A Văn làm nhiều việc vì con như vậy, con đã làm được gì cho nó chưa?"

Cao Khiết nói: "Con chịu lấy anh ấy, anh ấy chẳng mừng quá ấy chứ, mà anh ấy còn chưa nói gì thì mẹ đã mắng con trước rồi."

Mẹ Cao Khiết bèn giận dữ nói: "Nếu con không thích thì đừng cưới người ta, nhưng đã cưới rồi, đừng nghĩ mình cưới người ta là thiệt thòi, là 'chịu lấy', từ lúc kết hôn tới giờ, con đã từng quan tâm tới nó chưa? Đã làm được gì cho nó chưa? Lúc nào con cũng nghĩ mình còn trẻ, chấp nhận lấy nó là đang ban ơn cho nó. A Văn là người tốt, nó có thể bao dung con một tháng, bao dung con một năm, thậm chí năm năm mười năm, nhưng nó có thể bao dung con cả đời không? Ai cũng là con người, ai cũng muốn được quan tâm. Mười năm sau, con cũng không còn trẻ nữa, lúc đó con còn lại gì? A Văn rất thương yêu con, quan tâm hết lòng, nó là một người chồng tốt, mẹ thấy không phải nó không xứng với con, mà con không xứng với nó. Nếu con cứ thế này, mười năm sau nếu nó muốn ly hôn, mẹ sẽ không đứng về phía con đâu."

Bị mẹ trách mắng nên Cao Khiết rất bực bội, nhưng rồi bình tĩnh ngẫm lại, cô ấy biết mẹ chỉ muốn tốt cho mình, mà bà nói cũng rất có lý, quả thật là mình hơi quá đáng.

Mẹ Cao Khiết thấy cô chịu nghe bà nói thì sắc mặt cũng dịu đi, ân cần dặn dò: "Cao Khiết à, dù con là công chúa, nó là người hầu hay nó là thiếu gia con là nô tỳ, thì chỉ cần hai đứa kết hôn với nhau, địa vị của hai đứa sẽ là bình đẳng, nếu không thể sống một cách bình đẳng thì cuộc hôn nhân này sẽ không hạnh phúc."

Dưới sự đốc thúc của mẹ, Cao Khiết bắt đầu thay đổi thái độ của mình với chồng. Khi chồng nấu cơm, cô ấy sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, cũng bắt đầu học nấu cơm với chồng; khi chồng quét nhà, cô ấy sẽ lau bàn; khi chồng tan ca, cô ấy sẽ quan tâm hỏi chồng đi làm có mệt hay không.

Để ý kỹ, cô ấy mới ngạc nhiên nhận ra chồng mình có rất nhiều ưu điểm: Anh ấy hiền hậu bao dung, ngày ngày đi làm vất vả là thế, về nhà còn phải làm bao nhiêu việc, nhưng chưa từng oán trách dù chỉ một câu; anh ấy cẩn thận tỉ mỉ, luôn chăm sóc Cao Khiết từng li từng tí; anh ấy nặng tình nặng nghĩa, tuy Cao Khiết đối xử với anh ấy rất tồi tệ nhưng anh ấy chưa từng chấp nhận, sẵn sàng hi sinh mà không một lời oán trách. Bởi vậy, Cao Khiết bắt đầu cam

tâm tình nguyện đối xử tốt với chồng, chồng cô ấy cũng nhận ra sự thay đổi của Cao Khiết, ngoài vui vẻ thì anh ấy càng trân trọng Cao Khiết hơn xưa.

CHƯƠNG 7. Năm đầu tiên sau khi kết hôn bạn nên làm gì?

Cuối tuần, một đàn chị khóa trên đã lâu không gặp hẹn tôi đi uống trà. Vì cũng quê, cùng tới Thượng Hải học tập nên tôi và chị ấy rất hợp nhau; dù không học cùng khóa nhưng vẫn thường xuyên tới phòng của người kia chơi; thỉnh thoảng được người nhà gửi quà quê thì đều mang cho đối phương một ít, bởi vậy quan hệ giữa chúng tôi khá tốt.

Tốt nghiệp xong, chúng tôi đường ai nấy đi, rất ít khi gặp mặt. Sau khi tham dự đám cưới của chị ấy, mấy năm rồi chúng tôi chưa gặp lại nhau, chỉ thỉnh thoảng chào nhau trên mạng, nhưng từ khi có Weixin* thì chúng tôi dần liên lạc nhiều hơn.

***Một phần mềm chat thông dụng tại Trung Quốc. Weixin còn có phiên bản quốc tế là Wechat**

Đã lâu không gặp, chúng tôi đều thay đổi ít nhiều, không còn ngây ngô như xưa, những tháng năm thơ ngây ấy đã lùi vào ký ức xa xôi.

Sau khi trò chuyện về tình hình gần đây của nhau, đàn chị đi thẳng vào vấn đề: "Lần này chị hẹn em ra đây là vì muốn tâm sự chuyện hôn nhân gia đình, thực ra mấy năm nay chị sống không hạnh phúc, chị rất mệt, thực sự rất mệt!"

Tôi ngắm chị ấy thật kỹ, chúng tôi chỉ cách nhau hai tuổi mà dường như chị ấy già quá nhanh, tôi cứ nghĩ có lẽ đây là sự khác biệt giữa phụ nữ đã sinh con và phụ nữ chưa sinh con bởi chị phải lo liệu nhiều chuyện hơn.

"Sai lầm lớn nhất của chị là lấy một người chồng quá lười biếng!" Chị ấy uất ức nói.

Trong đầu tôi hiện lên một gương mặt lịch thiệp nhã nhặn, tôi cũng quen chồng chị ấy, lúc hai người họ yêu nhau thì chúng tôi còn từng ăn cơm chung mấy bữa. Trong ấn tượng của tôi thì đó là một người chín chu lịch sự, không hề giống một người siêu lười! Lẽ nào không nên nhìn mặt mà bắt hình dong?

Chị ấy thấy tôi có vẻ hoài nghi, liền kể cho tôi mấy ví dụ. Tỉ như chồng chị ấy ăn cơm xong không bao giờ muốn rửa bát, dù chị ấy đi công tác mấy ngày, anh ta cũng không rửa, mà quẳng hết trong bếp, tới khi chị ấy về thì thấy một đống bát đĩa như nhớp trong bồn. Nếu hai người ở nhà, chị ấy sẽ phải làm tất cả mọi việc, từ đi chợ, nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, chăm con, còn chồng chị ấy xem TV trong phòng khách, hoặc ở trong phòng chơi laptop. Dù chị ấy bận bịu đến đâu thì anh ta cũng mặc kệ, chẳng bao giờ giúp đỡ chị ấy, thậm chí còn trách chị ấy che khuất TV anh ta đang xem. Vì thế chị từng nổi giận rất nhiều lần, nhưng rồi đâu vẫn hoàn đấy, anh ta chỉ chăm chỉ được mấy ngày, nhưng chẳng mấy chốc lại lộ nguyên

hình. cứ vậy mãi cũng chẳng ích gì, anh ta sẽ ra ngoài chơi với bạn, để mặc chị ấy ở nhà, giận điếng người nhưng lại chẳng biết làm sao.

Chị ấy thở dài: "Thực ra chị cũng nhiều lần nghĩ tới chuyện ly hôn rồi, nhưng khi nguôi giận lại từ bỏ suy nghĩ này, dù sao cũng còn con nhỏ. Nếu anh ấy ngoại tình gì gì đó, chị còn có thể cương quyết ly hôn, nhưng anh ấy cũng chỉ lười mà thôi, vẫn kiếm tiền về cho vợ con đầy đủ, phong cách sống cũng đứng đắn. Bạn chị đều nói không ai hoàn mỹ cả, bảo chị nên bao dung hơn, đàn ông ai chả vậy."

Tôi cũng thấy anh ta là một người đàn ông rất tốt, lúc ăn cơm rất quan tâm tới chị, tuy hành vi cứ chỉ chẳng quá ga lăng nhưng ít nhất cũng không thể bắt bẻ được.

CHƯƠNG 8. Cuộc sống của tôi và bạn không giống nhau, đừng ai làm phiền ai

"Con người ấy mà, mỗi người có một lý tưởng riêng, mỗi người có một hạnh phúc riêng, đừng ai làm phiền ai." Đây là những lời mà cô bạn Như Nhân nói với tôi sau bài học xương máu.

Nhớ tới chuyện đó, tôi cũng đồng cảm.

Đời này nguyện vọng lớn nhất của Như Nhân là sinh được một trai một gái, theo lời cô ấy thì là có nếp có tẻ cả nhà cùng vui. Hai năm trước, cô ấy sinh được một cậu con trai, vốn định chờ tới lúc con trai tám tuổi mới sinh bé thứ hai. Không ngờ ông trời lại bất ngờ cho cô ấy đứa con thứ hai, hai vợ chồng bàn bạc với nhau, cuối cùng quyết định vui vẻ chào đón em bé này. Sau khi siêu âm, Như Nhân thủ thỉ với tôi: "Bác sĩ nói là một bé gái."

Chồng Như Nhân rất giỏi, chỉ trong mấy năm đã đưa một công ty nhỏ phát triển thành một doanh nghiệp tầm trung với mấy trăm nhân viên, ông xã kiếm tiền bà xã tiêu tiền, Như Nhân sống rất thoải mái vui vẻ.

Tháng trước, cô ấy sinh con tại bệnh viện tốt nhất địa phương, giây phút đầu tiên sau khi tỉnh lại, cô ấy liền báo cho chúng tôi: "Con gái, ba cân tư, mẹ tròn con vuông."

Chúng tôi đều chúc mừng cô ấy vì đã đạt được mong ước. Như Nhân dặn chúng tôi nhất định phải tới tham gia ngày lễ đầy tháng của bé con. Qua điện thoại, tôi cũng có thể cảm nhận được sự hạnh phúc và thoả mãn của cô ấy. Nhưng đúng lúc này, một tin nhắn không phù hợp với bầu không khí xuất hiện: "Con cái thì sinh càng ít càng tốt, Như Nhân này, cô sinh tiếp đứa thứ hai làm gì, nuôi hai đứa mệt chết đi được, chẳng bao lâu nữa cô sẽ tiêu tụy cho xem, đáng người phát phì, chồng cô giàu như thế, có thể ngoại tình bất cứ lúc nào, nếu tôi là cô, tôi phải cảnh giác từ bây giờ."

Người nói những câu này là một cô bạn khác tên H. H là quản lý cấp cao của một tập đoàn lớn, sự nghiệp thành công, được lãnh đạo coi trọng, nghe nói một năm lương bảy chữ số*, là nữ cường nhân trăm phần trăm.

** Mức lương trong tiền Việt tương đương tiền tỉ.*

H cũng có cái lý của riêng mình, nhưng dĩ nhiên nói ra vào lúc này thì không được ổn lắm, những người khác vội cười xoa cho qua chuyện. Song Như Nhân lại rất giận dữ, cô ấy gọi điện riêng cho tôi: "Cô ta nói thế là có ý gì? Đố kỵ với tớ hay đang nguyên rủa tớ? Thấy tớ hạnh phúc thì không chịu được à?"

Tôi cười động viên cô ấy: "Đừng nóng giận, cậu vừa sinh em bé xong đấy, nếu cậu không thích cách nói chuyện của H thì lễ đầy tháng đừng mời cô ấy là được rồi."

Nhưng Như Nhân không phải loại người "không thích thì lờ đi", cô ấy muốn H tham gia, muốn H thấy hai đứa trẻ đáng yêu tới mức nào, muốn hạnh phúc cho H xem, bởi vậy mới có chuyện tiếp theo.

Ngày lễ đầy tháng, con gái út của Như Nhân xinh xắn đáng yêu, mặc như một cô công chúa nhỏ, hết người nọ ôm tới người kia ôm, ai cũng khen Như Nhân có phúc, có cả trai cả gái. Sau đó tới lượt H, có người ôm con gái Như Nhân tới trước mặt cô ấy: "Cô coi này, đáng yêu chưa? Cô ôm thử không?"

H kỳ thị lùi lại, tỏ ý không dám ôm đứa trẻ nhỏ xíu như vậy. Như Nhân vừa sinh con xong, dáng người khá mập mạp, H thấy cô ấy thì nói với vẻ thương hại: "Như Nhân này, hồi xưa dáng cô rõ đẹp, thế mà giờ eo cũng chẳng còn, phụ nữ ấy mà, không thể ở nhà mãi để thành bà già được đâu, nếu không chẳng bao lâu nữa chồng cô cũng chán cô, đến lúc đó cô lại có hai đứa con nhỏ, tách biệt với xã hội đã lâu, có khóc cũng không kịp."

CHƯƠNG 9. Tôi tôn trọng sự bình đẳng ở mọi hình thức trên thế gian này

Gần đây chúng tôi đều chán động trước một câu chuyện, bạn bè tôi đều đăng status cầu nguyện, tôi cũng đăng bài: "Giữa ngày mai và tai nạn bất ngờ, chúng ta không bao giờ biết thứ nào sẽ tới trước, bởi vậy chuyện bạn muốn làm, nơi bạn muốn đi, thứ bạn muốn có, chỉ cần đủ khả năng thì hãy nắm bắt ngay, đừng do dự nữa."

Mới đăng lên, đã nhận được rất nhiều bình luận từ mọi người, ai cũng cảm khái thế sự vô thường và sự yếu đuối của sinh mệnh. Trong đó có một bình luận cực kỳ nổi bật: "Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô chỉ có cảm khái mấy câu thế này thôi à? Cô đúng là đồ ích kỷ."

Tôi vừa đọc xong, lại phát hiện người này bình luận thêm một câu: "Cô có biết những người này đáng thương đến mức nào không? Dù sao cô đang ở nhà, sao cô không tới giúp bọn họ? Dù cô sợ ô nhiễm thì cô cũng có thể quỳ gối góp tiền đấy!"

Có người bạn chung trả lời cô ta: "Cô còn rảnh mà ngồi gõ bàn phím thì sao không đi giúp người ta?"

Cô ta đáp: "Tôi còn phải đi làm chứ, cô ta có phải đi làm chăm công đâu, mà cô ta giàu hơn tôi, có thể làm từ thiện nhiều hơn tôi." (Tôi chắc chắn không được xem như một người giàu có, nhưng so sánh với mức lương hơn ba ngàn tệ của cô ta, cô ta liền thấy tôi giàu hơn cô ta.)

Bạn tôi không khỏi bênh vực tôi: "Số tiền cô ấy từng quyên góp còn nhiều hơn cả số tiền cô đóng thuế đấy, chẳng lẽ cô ấy làm gì cũng phải thông báo cho cô sao?"

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng block người đó.

Sau đó khi tôi lên weibo, lại phát hiện cô ta nhắn tin cho tôi: "Sao cô lại block tôi? Cô chột dạ à? Nếu tôi là cô, nhất định tôi sẽ quyên góp rất nhiều tiền cho bọn họ. Cô thử nghĩ xem, chỉ cần là người có nhân tính thì chắc chắn sẽ chẳng thể nào thờ ơ."

Tôi lại block, sau đó phát hiện ra cô ta kiên nhẫn theo đuổi tôi đến diễn đàn mở: "Nếu bọn họ là người nhà của cô thì liệu cô có dốc toàn lực để cứu bọn họ không? Chỉ khi người nhà của cô gặp chuyện không may thì cô mới hiểu được thôi."

Nhờ cô ta, tôi bỗng nhớ tới một người khác. Vụ động đất ở Ngọc Thụ năm xưa, vì chồng tôi tin Phật nên chúng tôi đã hứa với nhau, chỉ cần thầy người ăn xin hoặc xảy ra thiên tai, chúng tôi đều sẽ góp một phần tấm lòng, có lẽ không nhiều, nhưng đó cũng là ý tốt. Đương nhiên, trận động đất đó cũng không ngoại lệ.

Hôm sau, khi tôi đi dạo phố với bạn thì có gặp một người quen. Thấy chúng tôi từ xa, cô ta bèn chạy tới hỏi có biết vụ động đất ở Ngọc Thụ không, chúng tôi gật đầu, cô ta bèn hỏi chúng tôi có quyên góp không, quyên góp bao nhiêu, tôi thành thật đáp tôi quyên góp năm trăm tệ.

Khi đó cô ta bèn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên: "Tai họa lớn như thế mà cô quyên góp có năm trăm thôi à? Đến người nghèo như tôi mà còn quyên góp hai trăm đấy nhé."

Về mặt cô ta hiện rõ vẻ khiển trách như lẽ đương nhiên, dường như tôi quyên góp vậy là một việc đáng xấu hổ. Nói thật, tôi cũng biết năm trăm tệ không nhiều, nhưng từ năm 2008 tới nay, thiên tai vẫn xảy ra không ngừng. Lúc Văn Xuyên xảy ra động đất thấy nhiều người gặp tai họa như vậy, hầu hết chúng ra đều quyên góp rất nhiều, nhưng các vụ việc cứ lần lượt xảy ra, quyên góp hết lần này tới lần khác, không thể phủ nhận là tôi không còn quyên góp được nhiều như lần đầu tiên nữa, tôi tin rằng phần lớn mọi người đều nghĩ giống tôi.

CHƯƠNG 10. Cô gái à, đừng hiểu lầm nghĩa của từ "độc lập"

Có lần, tôi từng chia sẻ một bài viết, khuyên các cô gái nên độc lập tự tôn, phải đọc nhiều đi nhiều, mở rộng tầm mắt lẫn tâm hồn của chính mình, giúp thế giới tinh thần thêm phong phú, có một công việc yêu thích, chỉ có tự chủ về kinh tế thì mới có thể độc lập về tinh thần, ít nhất thì khi bạn muốn mua gì đó, bạn cũng không cần ngửa tay xin tiền người khác. Một độc giả hỏi tôi bình thường có tiêu tiền của chồng không. Tôi thẳng thắn đáp: "Tiêu chứ, tiêu nhiều là đằng khác." Người nọ thấy vậy thì khinh bỉ nói: "Hóa ra Văn Tình cũng chỉ nói lý thuyết suông, cô thì thoải mái tiêu tiền của chồng, còn người khác phải tự lập tự tôn, chẳng phải rất mâu thuẫn sao?"

Mấy năm qua, tôi luôn ngầm quan sát, nhận ra phụ nữ Á Đông bị phân hóa thành hai thái cực rất nghiêm trọng, một kiểu là người theo chủ nghĩa nữ quyền, luôn cho rằng: Giờ là thời đại nào rồi? Chuyện đàn ông làm được thì phụ nữ cũng làm được, bởi vậy nhất định phải nâng

cao địa vị của phụ nữ. Họ hóa thành các "nữ cường nhân" tranh đấu với đàn ông trên chiến trường cuộc sống, kiên quyết đòi phân thắng bại. Việc nhận quà tặng và sự giúp đỡ từ đàn ông quả thực là điều vô cùng nhục nhã. Sau khi kết hôn, những phụ nữ như vậy vẫn rất hung hăng, độc lập về kinh tế, nắm quyền hành tuyệt đối trong nhà, chỉ cần chồng có vấn đề là lập tức dẫn tới chiến tranh, họ phải khiến đàn ông ngoan ngoãn thì mới hài lòng.

Nhưng đàn ông có thực sự ngoan ngoãn không? Trong cuốn sách Muốn bao nhiêu thứ, hạnh phúc bấy nhiêu của mình, tôi từng viết một câu chuyện, người vợ giám sát chồng mình rất chặt chẽ, nếu người chồng đi công tác thì người vợ sẽ gọi điện tới phòng riêng ở khách sạn vào giữa mười hai giờ đêm để kiểm tra, nhưng cuối cùng người đàn ông đó vẫn ngoại tình, trong sách tôi mới chỉ kể đến đó chứ chưa viết tiếp.

Sự việc sau đó là thế này: Khi người chồng ngoại tình, ban đầu anh ta còn sợ người vợ hung hãn của mình phát hiện, nhưng sau đó sức hấp dẫn của phụ nữ dịu dàng quá lớn, anh ta liền dừng cảm đòi ly hôn. Ban đầu người vợ rất giận dữ, nhưng điều đó chỉ khiến người chồng càng quyết tâm ly hôn, anh ta cũng không còn sợ vợ nữa. Bấy giờ người vợ đã từng cực kỳ hung hãn này không biết phải làm sao, quên hết thể diện và nữ quyền, dịu dàng cầu xin người đàn ông quay đầu, hứa rằng mình sẽ thay đổi, nhưng người đàn ông kia kiên quyết không đồng ý.

Còn kiểu kia hoàn toàn trái ngược, họ không thể độc lập kinh tế lẫn tinh thần, sống mà không có tự tôn. Ban đầu tôi cứ nghĩ những phụ nữ không thể độc lập là những người không có công ăn việc làm, ở nhà nội trợ. Nhưng sau đó tôi nhận ra, rất nhiều phụ nữ có công việc tốt, thu nhập cao, thậm chí thu nhập cao hơn chồng, nhưng trong hôn nhân họ vẫn sống cực kỳ khổ sở ngột ngạt.

Mấy năm trước, tôi nhận được lời cầu cứu từ một người mẹ trẻ, cô ấy nói chồng không hề tôn trọng mình, rất lạnh lùng, lúc nào cũng soi mói bắt bẻ, dù cô cố gắng thế nào anh ra cũng ít khi tỏ thái độ vui vẻ. Tôi tưởng cô ấy ở nhà làm nội trợ nên chồng mới không tôn trọng, ngờ đâu trò chuyện tiếp mới biết cô là quản lý của một công ty, sự nghiệp rất rộng mở. Tôi hỏi, nếu người chồng không chịu thay đổi cách cư xử thì liệu cô ấy có ly hôn không? Cô ấy lập tức nói không, dù sao cô ấy cũng có một cuộc hôn nhân toàn vẹn, ít nhất trong nhà cũng có người đàn ông, bởi vậy dù chồng có kém cỏi tới mức nào, cô cũng không thể ly hôn. Tôi đề nghị cô ấy nên độc lập hơn, chỉ như vậy thì mới nhận được sự tôn trọng từ bạn đời. Cô ấy bèn đáp: "Tôi rất độc lập mà, thu nhập của tôi còn cao hơn anh ấy." Rất nhiều phụ nữ có tư tưởng này, nghĩ rằng chỉ cần độc lập về kinh tế thì mọi thứ đều ổn, nhưng khi gặp vấn đề nan giải, bọn họ lại không biết phải giải quyết thế nào.

CHƯƠNG 11: Nghèo quá lâu là lỗi của bạn

Chồng tôi gọi điện rằng phải tiếp khách nên không về nhà ăn cơm, tôi vội hẹn bạn thân đi ăn hải sản. Giờ đang là đầu mùa hè, tìm một nơi thoáng đãng ngoài trời ăn hải sản nướng tươi ngon, hương vị đó tuyệt hơn ăn ở nhà hàng năm sao rất nhiều.

Vừa ngồi xuống, bạn thân đã liếc mắt ra hiệu với tôi, tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy thì thấy một đôi nam nữ đang nhỏ giọng cãi nhau.

Chàng trai nói " Anh xin em cho anh thêm một cơ hội, đừng chia tay được không ?"

Cô gái tỏ vẻ mặt kiên nhẫn " Em đã cho anh rất nhiều cơ hội rồi, năm nay em đã ba mươi tuổi, em không đợi được nữa bọn mình chia tay đi"

Chàng trai đau khổ cầu xin, thái độ rất đau thương nhưng cô gái không hề động lòng, khuôn mặt hờ hững lạnh nhạt.

Bạn tôi vụng trộm nói với tôi " Xưa toàn thấy phụ nữ cuồng si đàn ông phụ lòng, giờ lại thấy đàn ông níu kéo phụ nữ tuyệt tình"

Tôi ra hiệu bảo cô ấy nghe tiếp, chàng trai vẫn tiếp tục cầu xin, cô gái không hề động lòng.

Rốt cuộc chàng trai mất hết kiên nhẫn, hét lên " Rốt cuộc em có yêu anh không ? Anh chỉ xin em cho anh một cơ hội thôi, em lại vội đi lấy chồng giàu thế ư? Nếu anh giàu thì em có làm vậy không ? Phụ nữ bây giờ toàn người thực dụng thế à ? Vậy tình cảm của chúng ta là gì, là gì hả !"

Các vị khách ở ạt quay đầu nhìn cô ấy kia với ánh mắt khiêu trách nhưng cô gái không chịu yếu thế " Tôi đã biết anh nghèo ngay từ đầu, nếu ham tiền thì tôi đâu bao giờ yêu anh. Tôi yêu anh mười năm, chúng ta cũng tốt nghiệp bảy năm rồi, trong bảy năm qua tôi cho anh bao nhiêu cơ hội nhưng kết quả thế nào ? Bây giờ đến tiền thuê nhà chúng ta cũng sắp không trả nổi nữa, tôi không thấy chúng ta có tương lai. Dù anh nói thế nào thì lần này tôi cũng muốn chia tay.

Cô gái ấy nói xong thì đứng dậy đi thẳng, chàng trai kia cầm chai bia trên bàn cầm phần đập xuống " Tại sao ? Tại sao ? Không lẽ người nghèo thì không có quyền được yêu ?"

Những người khác bắt đầu xì xào bàn tán, tôi và cô bạn thân cũng không ngoại lệ. Tôi cứ tưởng rằng bạn thân sẽ thông cảm cho chàng trai này nào ngờ cô ấy lại nhìn bóng lưng khuất dần của cô gái kia " Xin chúc mừng, cuối cùng cô ấy cũng có quyết định chính xác là bỏ quách thằng cha nghèo mặt rệp này đi."

Tôi tức giận lườm cô ấy " Cậu không thông cảm cho người ta à?" Bạn tôi hừ lạnh" Thông cảm gì chứ? Vậy để xem cũng phải là người đó như thế nào, tớ không muốn thông cảm cho một tên nghèo mặt rệp"

Tôi cười, cốc đầu cô ấy "Tích khẩu đức đi người ơi, trên đời lúc nào chẳng có người giàu người nghèo, đừng máng người ta nghèo mặt rệp nữa"

Bạn thân vẫn không chịu nhường " Cậu không nghe thấy à ? Hai người họ đã tốt nghiệp bảy năm rồi, mà đến tiền thuê nhà cũng sắp không trả nổi. Một người đàn ông chỉ cần nghiêm túc một chút, chăm chỉ một chút, chú tâm một chút, thì trong bảy năm đã tích cóp đủ mua một căn nhà nhỏ từ lâu rồi. Tới giờ anh ta vẫn nghèo kiết xác như vậy thì đây không còn là vấn đề nghèo hay không nữa, mà thái độ với cuộc sống, thậm chí là vấn đề nhân phẩm, mới dẫn đến việc bây giờ anh ta là một kẻ vô tích sự, đến bạn gái cũng rời xa anh ta. Người đáng thương ắt có điểm đáng trách, trước đây thấy người nghèo, tớ cũng sẽ thông cảm, nhưng dần tớ nhận

ra, người ta nghèo không phải tại số, mà tại chính bản thân người đó.

Tôi không khỏi gật đầu, bạn thân nói rất có lý.

"Hầu hết người nghèo đều lấy cha mẹ, lấy xuất thân mình ra bao biện. Xuất thân của mỗi người không giống nhau, nên điểm xuất phát của mỗi người cũng khác nhau, sự khác biệt này tồn tại một cách khách quan. Nhưng nếu không cần cực kì giàu có, chỉ cần đủ ăn đủ mặc thì cố gắng một chút là được thôi. Bầy năm là quá đủ để một người đàn ông đứng vững trong xã hội, thậm chí có thành tựu nhất định. Nghèo thì phải cố gắng thay đổi hiện trạng, phải ra sức tìm cơ hội, phải vững vàng đi từng bước. Trước ba mươi tuổi mà nghèo thì ngoài năng lực, vấn đề còn nằm ở vận may. Nhưng sau ba mươi tuổi mà vẫn nghèo thì mọi thứ đã trở nên nghiêm trọng. Nếu nói con người không chọn xuất thân, vậy học thức và năng lực chỉ cần cố gắng là có thể đạt được. Nếu cứ khăng khăng đổ lỗi cho cha mẹ thì chỉ khiến người ra có thêm một điểm xấu- vô trách nhiệm! Người cứ nghèo mãi chỉ có hai vấn đề. Chí lớn tài mọn hoặc dày ăn mỏng làm, người như vậy thì sẽ nghèo mãi thôi."

Tôi không khỏi nhớ tới một người họ hàng, từ năm hai mươi mấy tuổi anh ta đã tuyên bố mình phải nổi bật hơn người khác, làm rạng danh tổ tông. Cha mẹ và vợ anh ta nghe vậy thì rất vui mừng, ai nấy đều ủng hộ anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu kinh doanh, nửa năm sau thua lỗ mất trắng. Anh ta nói với cha mẹ và vợ " Lần này con không gặp may, lần sau chắc chắn con sẽ thành công" Cả nhà lại lấy hết vốn liếng ta để anh ta tiếp tục lập nghiệp, lần này lại thua lỗ hết. Cha mẹ và vợ anh ta không chịu nổi nữa, bèn khuyên anh ta an phận làm việc, nuôi gia đình cho tốt đi đã!

Nhưng nghe mọi người khuyên vậy, anh ta bèn kêu lên: " Con muốn làm việc lớn, kiếm nhiều tiền, không thể đi làm công cho người ta được. Đám chủ đó là cái thá gì chứ, sau này gặp con bọn họ cũng phải cúi đầu nịnh nọt"

Cứ vạ vật như vậy suốt năm năm, việc chẳng thành tiền cũng chẳng có, bao nhiêu của cải đều mất hết. Nhưng anh ta không kiểm điểm bản thân, mà còn oán trách người khác không tinh mắt nên không cho mình cơ hội. Ngoài trách móc ông trời không có mắt nên không ban tài vận cho anh ta. Người thân lại khuyên anh ta yên phận tìm việc, đừng làm khổ mọi người, nhưng anh ta vẫn cố chấp " Tìm việc ? Việc gì xứng với con ? Mời con làm giám đốc con cũng chả thèm, với khả năng của con làm Chủ tịch tỉnh còn là phí đấy"

Dần dần mọi người xung quanh đều mặc xác anh ta, giờ anh ta đã hơn 50 tuổi, vẫn là loại vô tích sự như xưa, ngày ngày than trời trách đất. Cha mẹ 80 tuổi của anh ta cũng đành cắn răng chịu đựng, người vợ tầm tuổi anh ta mắc đủ chứng bệnh vì phải làm việc để nuôi hai đứa con. Nhưng anh ta vẫn cho rằng tất cả là tại số gặp ai cũng chém gió tán dóc, bây giờ tới cô con gái cũng không để ý anh ta nữa.

Quanh tôi cũng có kha khá người yêu những chàng trai nghèo, bọn họ nghĩ đây mới là tình yêu chân thành, tình yêu không thể bị vấy bẩn bởi tiền tài được. Tình cảm hoạn nạn có nhau thì mới lâu dài, ai nấy đều phân đầu quên mình, định bụng cùng bạn trai tạo ra tương lai tốt đẹp. Nhưng bây giờ nhìn lại, có mấy đôi đã chia tay đường ai nấy đi, mấy đôi khác cũng gắng gượng yêu nhau. Còn những người có thể sống trong cảnh " một mái nhà tranh hai trái tim vàng" thì tôi gần như không thấy.

Vì cuộc sống là hiện thực, nên tình yêu có thuần khiết tới đâu thì cuộc sống cũng cần có cơ sở tiền tài vật chất, chúng ta có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần bằng tình yêu nhưng sinh con,

nuôi con, mọi thứ đều không thiếu vật chất. Nhất là sau khi có con, bản thân khổ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng lại luôn mong con cái có thể sống tốt hơn một chút. Cụm "tốt hơn một chút" này phải dựa vào kinh tế, thấy con mình ăn, mặc không bằng người ta thì làm sao hạnh phúc nổi cơ chứ ?

Nhưng nguyên nhân này cũng chưa đủ để khiến những phụ nữ đã bước vào hôn nhân muốn ly hôn, bởi vốn dĩ họ không chọn những người đàn ông ấy vì tiền.

Phần lớn phụ nữ từng lấy đàn ông nghèo nói với tôi rằng: " Tôi chẳng hề chê anh ta nghèo, nhưng tôi không thể chịu được anh ta không có chí tiến thủ, tôi thấy cuộc sống như vậy không có tương lai"

Hơn nữa đàn ông không có chí tiến thủ thường rất lười, một người vừa lười trong sinh hoạt vừa lười trong công việc, đừng mong ạn ta chăm chỉ làm việc nhà, bởi vậy lấy một người như vậy thì chẳng khác nào hầu hạ lão phật gia.

Ngoài ra những người đàn ông này còn có một đặc điểm: Rất thích vụ vạ cho những người phụ nữ của mình. Chỉ cần người phụ nữ tỏ ra khó chịu với anh ta, anh ta sẽ lập tức điên lên " Sao hả ? Khinh tôi à ? Sao cô lại thàm thường vậy hả ? Giờ tôi mới biết cô lại là loại người như thế, hám lợi, hám danh chẳng có ưu điểm gì hết"

Nếu người phụ nữ kia không chịu nổi nữa mà rời bỏ, anh ta sẽ than thở khắp nơi: "Tôi yêu cô ấy nhiều lắm, nhưng bai nhiều năm tình cảm cũng chẳng địch lại sự mê hoặc tiền tài, vì tôi nghèo nên cô ấy mới bỏ tôi mà đi"

Thế là những người không hiểu rõ chuyện sẽ ra sức chỉ trích người phụ nữ, mắng cô ấy vô tình vô nghĩa. Dù cô ấy- sau khi dang hiến tình yêu và cả tuổi thanh xuân của mình, số vô số ngày nghèo khổ- cũng chỉ đổi lại được những lời nhận xét bản thân ham tiền hám danh, cả vô tình vô nghĩa.

Đàn ông nghèo nhất thời không đáng sợ, ai vừa tốt nghiệp chẳng nghèo, các cụ cũng có câu "Đừng chê thiếu niên nghèo" đấy thôi. Mà đáng sợ nhất là loại đàn ông có tính cách và tư duy bản cùng.

Một người đàn ông luôn tỏ ra tôn sùng tình yêu nói rằng thiếu bạn thì anh ta sẽ không sống nổi, nhưng lại không chịu cố gắng vươn lên để bạn có một tương lai tốt đẹp hơn, vậy bạn bỏ quách anh ta đi cho xong!

CHƯƠNG 12: Năng lực của bạn liệu đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa ?

Khi " Vân Ý Hiên Phỉ Thúy" chưa khai trương, chồng tôi sợ tôi buồn phiền vì gặp khó khăn trong kinh doanh, nên dự định dốc sức giúp đỡ tôi, anh ấy bàn với tôi: "Có vài người bạn kinh doanh trang sức rất lớn, doanh thu hàng năm trên trăm triệu(*), anh sẽ dẫn em đi học hỏi kinh nghiệm của họ. Sau này có tiệc ở đâu anh đều đưa em đi cùng, mở rộng vòng quen biết của em bạn ạn toàn là người xuất sắc trong lĩnh vực của mình, bạn của họ cũng thế. Cuối tuần vợ chồng mình tham gia vài buổi họp mặt để làm quen bạn mới, thêm nữa anh sẽ nghĩ cách

để giúp em quảng bá tốt hơn. Anh đảm bảo về sau việc kinh doanh của em sẽ rất tốt, sao hả, em thấy chồng em có thương em không ?"

Tôi nghịch chiếc nhẫn của mình nói chắc như đinh đóng cột với anh ấy " Em không cần, em sẽ tự cố gắng"

Thấy tôi cố chấp như vậy, chồng tôi cũng hơi giận " Em là vợ anh nên anh mới nhiệt tình giúp em như thế đấy, chứ người khác có cầu xin anh, anh cũng mặc kệ. Em có mất gì đâu mà lại không muốn ?"

Chúng tôi tranh luận rất lâu về việc này, chồng tôi vẫn muốn thuyết phục tôi chấp nhận sự giúp đỡ, còn tôi thì kiên quyết từ chối, anh ấy yêu cầu tôi phải cho anh ấy một lí do, tại sao lại không muốn nhận sự giúp đỡ của chồng, vợ chồng với nhau còn cần để ý mấy chuyện đó ư ?

Tôi thoáng ngẫm nghĩ rồi nói với anh ấy " Em biết những người bạn của anh đều ở đẳng cấp cao, vì đẳng cấp quá cao nên không phù hợp với tình hình hiện tại của em"

Không phải tôi thanh cao, không cần sự giúp đỡ từ người khác, cứ khăng khăng đòi chúng mình nỗ lực của mình. Nếu chỉ cần người khác giúp đỡ mà tương lai tôi trở nên tốt đẹp đương nhiên tôi sẵn sàng đồng ý. Song lí trí nhắc nhở tôi rằng, với tình cảnh hiện tại của tôi thì làm thế lợi bất cập hại, y lại vào sự giúp đỡ của người khác chỉ khiến chúng ta đánh mất mục tiêu của bản thân.

Trong mắt hầu hết mọi người, các mối quan hệ là nguồn lực quý giá, đặc biệt ở các nước Á Đông, rất nhiều người tôn thờ quan điểm "Nhất quan hệ nhì tiền tệ", chỉ cần có quan hệ thì không gì không làm được, còn nếu không có thì dù năng lực giỏi tới đâu cũng chẳng ích gì. Có một người họ hàng mong thăng tiến nhanh chóng trong sự nghiệp, nên muốn chờ chồng tôi giới thiệu mối làm ăn cho anh ta, tôi bèn hỏi vặn lại " Nếu chồng em giới thiệu mối làm ăn cho anh thì liệu anh có kham nổi mối ấy không ?"

Người họ hàng kia tỏ vẻ tôi không phải lo chuyện đó, nếu mối quá lớn thì anh ta chia nhỏ công việc, cũng có thể tuyển thêm người, chỉ cần được giới thiệu thì những việc sau đó không phải vấn đề.

Tôi suy nghĩ mấy ngày rồi từ chối, anh ta bực bội cho rằng tôi vô tình vô nghĩa, dù sao anh ta cũng là họ hàng, sao tôi lại không giúp đỡ người nhà cơ chứ ? Tôi bèn nói thẳng với anh, không phải tôi không giúp mà năng lực hiện tại của anh ta còn chưa đủ để hợp tác với những người kia, phải làm tốt việc trước mắt rồi mới tính tiếp được.

Nhưng người họ hàng kia chưa từ bỏ ý định mà còn bàn vớ tôi về tầm quan trọng của các mối quan hệ trong cuộc sống, ý rằng chỉ cần anh ta được giúp đỡ, sự nghiệp phát triển hơn thì đương nhiên anh ta sẽ đủ sức hợp tác với những người nọ. Điều này khá có lý, cũng được rất nhiều người tán đồng, nhưng logic thực tế cuộc sống thường là ngược lại. Nói trắng ra là " Năng lực của bạn liệu đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa ? Nếu chưa thì tại sao những người kia phải cho bạn cơ hội ?

Quay lại vấn đề của tôi không lẽ tôi thực sự không cần người khác giúp đỡ ? Lẽ nào tôi không muốn thành công nhanh chóng ? Tôi muốn chứ ! Nhưng tôi lại nghĩ tới một vấn đề khác: Tôi có thể cho họ thứ gì ? Đáp án là : Không gì cả.

Nếu hiện giờ tôi đi gặp mặt bạn của chồng tôi, người ta sẽ nể mặt anh ấy mà không cự tuyệt tôi, rất có thể là : Họ sẽ nể mặt chồng tôi mà giải đáp và chia sẻ những kinh nghiệm của họ một hai lần. Nhưng tôi và họ không thể trở thành bạn bè thực sự, bởi vì chúng tôi không cùng đẳng cấp. Nếu đối phương là người cực kỳ nhân nhả, lại vô cùng tuyệt vời hơn. Nhưng người có thành tựu lại thường bận rộn, dạy tôn vừa tôn công vừa chẳng để làm gì, không bàn tới việc họ có đồng ý hay không, đến chính tôi còn ngại làm phiền họ. Bởi vậy tôi thà tự mình cố gắng có thể đứng ở đẳng cấp cao hơn, tới khi sự chênh lệch không còn quá to lớn thì dù chưa thể làm bạn với họ, tôi nghĩ họ cũng sẽ muốn giao thiệp với tôi hơn. Nhưng hiện giờ, tôi chỉ là một "kẻ ỷ lại" mà thôi.

Từ bụng ta suy ra bụng người, bản thân tôi muốn giao thiệp với những người như thế nào ? Nếu một người chỉ muốn được tôi giúp đỡ, chỉ muốn dựa dẫm vào tôi, nhưng không thể giúp tôi thăng tiến xa hơn thì tôi cũng không muốn làm bạn với họ. Có lẽ có kẻ sẽ nói " Kết bạn chứ có phải mua bán đâu, sao tư suy vụ lợi như thế ?" Nhưng không thể không thừa nhận rằng, chúng ta sẵn sàng kể bạn với những người giỏi hơn mình, dù không giỏi ít nhất cũng phải sèn sèn với nhau.

Tôi cũng từng quan sát hành vi của bản thân và nhận ra tôi có thái độ hoàn toàn khác nhau khi cư xử với hai loại người. Loại thứ nhất, khi gặp khó khăn họ chưa bao giờ nhờ vả tôi, không muốn làm phiền tôi, nhưng nếu tôi biết thì tôi luôn tìm mọi cách để giúp đỡ họ, loại thứ hai là chuyện gì cũng nhờ đến tôi, nhưng tôi lại từ chối bằng đủ mọi lí do. Tôi từng tự hỏi bản thân : Sao lại cư xử thiếu công bằng như thế ?

Hơn nữa bình thường tôi thích giúp đỡ những người có năng lực hơn, còn những người không thể mang lại điều gì cho tôi, tôi cũng không muốn giúp họ. Tôi từng tự hỏi : Sao lại như vậy ? Tôi là người vụ lợi thế ư ?

Thế rồi tôi không thể không thừa nhận một sự thật : Bởi vì tôi thích những mối quan hệ có giá trị, những người có năng lực mà giúp tôi kia- rồi sau này họ sẽ giúp đỡ tôi, còn những kẻ chỉ biết đòi hỏi ỷ lại- họ không những không mang lại cho tôi điều gì tốt đẹp mà còn làm lãng phí thời gian, sức lực và tiền bạc của tôi.

Trong lúc quan sát, tôi nhận ra: Người có năng lực thực sự thường không muốn làm phiền người khác, họ luôn sống rất sòng phẳng, bởi vì chính xác họ quá "xuất sắc" nên họ thường xuyên bị người khác "làm phiền", họ hiểu nỗi khổ khi bị "làm phiền", bởi vậy họ mới không muốn nhờ vả đến ai. Nếu được người khác giúp đỡ, họ sẽ ghi nhớ trong lòng rồi tìm cơ hội báo đáp đối phương. Còn những người chỉ muốn lợi dụng các mối quan hệ để kiếm lời, chỉ muốn đạt được mục đích của mình, bọn họ sẽ có vô vàn lý do để từ chối giúp đỡ bạn, bởi vì trong mắt họ điều đó rất lãng phí thời gian, trừ khi trên người bạn có nguồn lực vĩnh viễn, không thì chỉ cần vạn mất đi giá trị lợi dụng, bọn họ sẽ lập tức biến mất.

Người xưa có câu " Người bệnh nặng lâu chẳng còn con có hiếu". Dù là máu mủ ruột rà, cha bệnh nặng lâu ngày con cái cũng thấy mệt mỏi, huống chi là quan hệ chẳng thân mật như thế! Lấy ví dụ thực tế nhé, trong một nhóm người tốt nghiệp đại học, hầu hết ai cũng cố gắng đạt được thành tựu riêng chỉ có một người sống chẳng ra làm sao, lúc nào cũng đi vay tiền người khác, một hau lần người ta nể tình cho vay, nhưng nếu anh ta cứ làm vậy mãi thì hầu hết mọi người đều sẽ xa lánh anh ta. Trong mấy năm tôi đi làm, từng chính mắt gặp chuyện như vậy: Có một người thường xuyên tới công ty của chúng tôi, anh ta tự giới thiệu mình là em họ của Tổng giám đốc, thực tế thì anh ta đúng là em họ của Tổng giám đốc thật. Lần nào tới, anh ta

cũng có việc muốn nhờ vả, áp a áp úng lấp ba lấp bắp, trong lòng tôi rất khinh thường anh ta. Sau đó Tổng giám đốc dặn bảo vệ đừng cho anh ta vào nữa, nhưng không hiểu sao anh ta vẫn nhân lúc bảo vệ bất cẩn hoặc lẫn theo người khác để trốn vào. Anh ta biết Tổng giám đốc không ưa mình bèn tìm gặp quản lý công ty, tuyên bố mình là em họ của Tổng giám đốc, mong được giúp đỡ. Nhưng sau vài lần, những quản lý kia cũng thấy phiền, bèn lần lượt phản ánh với Tổng giám đốc.

Có hôm tôi tới văn phòng của Tổng giám đốc, thấy anh ta bước ra, Tổng giám đốc liền mắt "Tôi đã giúp cậu rất nhiều lần rồi, bản thân cậu kém cỏi thì cũng đừng oán trách người khác, sau này đừng lấy danh nghĩa của tôi đi nhờ vả người ta nữa, làm mất thể diện của tôi rồi." Chuyện hôm đó khiến tôi hiểu ra: Năng lực có hạn thì dù nhiều mối quan hệ tới đâu cũng chẳng có ích gì, sớm muộn cũng đánh mất những mối quan hệ này. Đừng biến mình thành một kẻ ỷ lại, không ai hứng thú giúp đỡ một kẻ chỉ biết đòi hỏi. Ai cũng muốn tạo dựng mạng lưới quan hệ vững mạnh, nhưng nếu không trau dồi, nâng cao năng lực của bản thân, mà chỉ thích giao du móc nối quan hệ sẽ khiến chúng ta trở nên vụ lợi, làm người khác khinh thường. Vì quá muốn móc nối quan hệ nên một khi gặp được cơ hội sẽ không ngừng nịnh nọt, lấy lòng, tặng quà, theo chân hầu hạ, dùng đủ mọi thủ đoạn. Song hiện thực thường rất tàn nhẫn, dù hao tâm tốn trí là vậy nhưng những nhân vật lớn kia cũng chẳng thành bạn của mình đâu, mà người ta còn khinh thường mình như nô bộc. Thử hỏi xem có ai hao tâm tốn trí để trở thành nô bộc hay không ?

Tôi đưa ra nhiều ví dụ như vậy không phải chỉ ra rằng các mối quan hệ không quan trọng. Trong xã hội của chúng ta, các mối quan hệ thực sự rất quan trọng, dù có giỏi giang tới đâu thì chúng ta cũng không phải người vạn năng, ai cũng cần sự giúp đỡ của người khác, ai cũng cần giao thiệp với bạn bè.

Nhưng điều chúng ta cần không phải là quen biết một ai đó, càng không phải ăn một bữa cơm với ông này bà kia thì họ sẽ trở thành bạn bè của chúng ta. Ngoài đời chúng ta thường xuyên gặp những chuyện nực cười thế này, có kẻ tán dóc rằng mình quen biết rộng, nhân vật máu mặt nào đó, rất thân thiết với mình, nhưng thực tế người ta chẳng biết kẻ này là ai. Có người cảm phần than rằng đàn con ông cháo cha chẳng tài cán gì, nhưng sinh ra đã có bao người đỡ đầu, chuyện mà người khác thấy khó thì với họ chỉ cần một câu nói là giải quyết xong. Trên thế gian này đúng là có rất nhiều thứ không công bằng, nhưng phần nộ cũng không thể thay đổi hiện trạng. Chấp nhận sự tồn tại của những thứ không công bằng ấy cũng là một biểu hiện của sự trưởng thành về tâm lý.

Rất nhiều nhân vật "máu mặt" xuất thân từ những gia đình nghèo khó. Có câu "Anh hùng không hỏi xuất thân" chúng ta không thể lựa chọn xuất thân, nhưng có thể lựa chọn trở thành một người tầm thường hoặc trở thành một người xuất chúng.

Muốn bản thân trở nên xuất chúng cũng không hề khó chỉ cần đủ kiên trì, tập trung vào một việc, nhanh thì ba năm chậm thì mười năm chắc chắn sẽ có thành tựu. Lúc đó bạn sẽ nhận ra, hoá ra bạn đã quen với những nhân vật "máu mặt" kia tự bao giờ.

Cũng như những gì tôi nói với chồng mình " Với tình hình hiện tại của em thì dù em có hao tâm tốn trí cũng chưa chắc đã kết bạn được với những ông trùm của giới phim ảnh nhưng nếu em là nhân vật kiệt xuất của lĩnh vực khác, sớm muộn gì em cũng sẽ quen được với họ, bởi vì họ không thể chỉ giao thiệp với những người cùng lĩnh vực, họ cũng cần quen biết với những người ở lĩnh vực khác, họ cần kết bạn với những ai ở lĩnh vực khác đây ? Đương nhiên là người có cùng đẳng cấp giống họ "

Khi đó quan hệ giữa tôi và họ không còn là ngưỡng vọng hoặc ỷ lại, mà là giúp đỡ lẫn nhau, trở thành bạn bè của nhau, giao thiệp như vậy thì mối quan hệ mới lâu dài bền bỉ. Rất nhiều người cho rằng bản thân không thành công là vì chưa gặp may, không có quý nhân phù trợ. Có câu này khá phũ phàng nhưng rất chân thật : May mắn chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị. Khi bạn có năng lực thì việc tạo dựng quan hệ chỉ là chuyện sớm muộn.

Đoạn văn này rất đáng được chia sẻ " Đừng theo đuổi một con ngựa, hãy dùng thời gian đuổi theo nó để trông cỏ, đợi đến mùa xuân, ắt sẽ có đàn ngựa béo cho ta lựa chọn. Đừng cố làm thân với một người, hãy dùng thời gian ắt trau dồi năng lực của mình, tới khi thời cơ chín muồi, ắt sẽ có vô số bạn bè đồng hành cùng ta. Bởi vậy, nâng cao năng lực bản thân luôn tuyệt vời hơn dựa dẫm vào người khác. Gieo hạt ngô đồng, ắt có Phụng Hoàng tới thăm, nếu hoa nở rộ ắt có bướm ong tìm đến"

CHƯƠNG 13: Đừng tự đi vào ngõ cụt

Quân Quân là mẹ của một nhóc tí ba tuổi, trước khi có con, tình cảm của cô ấy và chồng khá ổn nhưng từ sau khi có con, cô ấy đón mẹ chồng lên sống cùng, mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh. Ban đầu chồng cô ấy còn đứng ra giảng hòa nhưng rồi anh ta cũng cảm thấy phiền, nên cứ đóng cửa ở trong phòng và như không biết để mặc mẹ chồng và nàng dâu lời qua tiếng lại. Phần lớn mâu thuẫn giữa Quân Quân và mẹ chồng nảy sinh từ việc chăm trẻ con, phương pháp chăm trẻ của hai người quá khác biệt. Quân Quân rất muốn chồng đứng về phía mình nên thường xuyên nói xấu cách chăm cháu của mẹ chồng anh ta. Cô ấy làm vậy là mong chồng có thể nhắc nhở nhưng chồng cô ấy không những không làm vậy mà còn trách ngược lại vợ. Tình cảm vợ chồng cũng không còn được như trước, nên cô ấy cảm thấy rất tủi thân phiền muộn.

Nghe người ta nói, những lúc thế này thì nên trao đổi với chồng mình nhiều hơn, cô ấy thấy có lý, nhưng trao đổi với chồng nhiều lần mà kết quả hoàn toàn đứng về phía mẹ anh ta, Quân Quân nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

Bởi gì thế cô ấy tới hỏi tôi " Văn Tình ơi, cậu không biết mẹ chồng tớ kỳ cục tới mức nào đâu, bình thường cho cháu ăn toàn bà một thìa cháu một thìa, mất vệ sinh chết đi được! Người già vốn đã nhiều bệnh, bác sĩ, chuyên gia đều không tán thành hành vi này, tớ nhắc bà ấy nhiều lần rồi mà bà ấy vẫn chẳng chịu nghe.

Tôi hỏi cô ấy " Thế cậu có giải thích rõ lý do với bà ấy không ? Giải thích một cách nhẹ nhàng từ tốn ấy?"

Quân Quân đáp có, cô ấy nói cô ấy không những giải thích rồi mà còn giải thích đi giải thích lại, nhưng mẹ chồng vẫn chẳng thêm để ý. Thậm chí hôm trước, lúc cô ấy về nhà còn phát hiện con trai ngủ trên sàn cô ấy bực bội hỏi tôi " Sao lại có con người như thế chứ ? Cho trẻ con ngủ trên sàn nhà thì chỉ có ốm thôi, trong nhà có bao nhiêu là giường sao bà ấy không bế cháu lên giường mà ngủ ?"

Suốt nửa tiếng sau, Quân Quân liệt kê ra rất nhiều hành vi của mẹ chồng mà cô ấy không thể chấp nhận được.

Nghe cô ấy kể xong, tôi mới hỏi " Nếu cậu thấy mẹ chồng cậu không chăm cháu tốt, mà nhắc nhở cũng không có tác dụng, vậy sao cậu không tự đi mà chăm ?"

Cô ấy liền phản đối ngay " Tớ còn phải đi làm nữa mà, lấy đâu thời gian bây giờ ? Tớ không nghĩ việc đâu, phụ nữ mà ở nhà chăm thì làm gì còn địa vị gì nữa chứ ?"

Tôi lại cho cô ấy thêm một lời đề nghị " Nếu mẹ chồng chăm cháu không đúng ý cậu, cậu lại không muốn tự chăm, thế thì thuê người giúp việc đi, để người ta chăm con theo ý của cậu" Cô ấy vẫn phản đối " Với cậu thì thuê người giúp việc là chuyện đơn giản nhưng nhà tớ không có điều kiện kinh tế, nuôi con đã tốn kém lắm rồi, không thì tớ cũng chẳng đón mẹ chồng tới ở cùng đâu"

Tôi lại nói ra phương án khác " Hay cậu gửi con đi vào nhà trẻ, lúc tan ca cậu đón nó về" Cô ấy tỏ ra không chấp nhận được " Con tớ còn nhỏ thế mà, sao tớ lại nhẫn tâm làm như vậy được chứ ? Bây giờ gửi nhà trẻ có cả tá vụ ngược đãi trẻ con, chỉ nghĩ thôi tớ đã không yên tâm rồi"

Trong giây phút đó, cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao cô ấy không thể trao đổi được với mẹ chồng của mình. Bởi vì cô ấy chỉ muốn người ta tiếp thu ý kiến của mình, thay đổi theo ý cô ấy, nhưng chính cô ấy vừa không muốn thay đổi vừa không muốn thỏa hiệp. Ví dụ như trong truyện này, cô ấy muốn mẹ chồng chăm cháu theo ý mình chứ chẳng hề suy xét tới phương pháp khác. Thế nhưng sự thật là gần như không thể thay đổi phương pháp cố hữu của một người lớn tuổi. Cô ấy không làm được, tôi cũng không làm được, cho dù làm được thật thì có khi lúc ấy đứa bé cũng đã lớn rồi.

Thực ra có ít nhất ba phương pháp để giải quyết vấn đề này, nhưng cô ấy cứ đòi người khác phải thay đổi theo yêu cầu của mình, mà người ta lại không muốn thay đổi, vậy thì mọi chuyện lại đâm vào ngõ cụt.

Trong chuyện chăm con này, Quân Quân có hai lựa chọn : Nếu không thích cách chăm con của mẹ chồng vậy thì tự mình chăm hoặc thuê giúp việc khỏi lo con mình ăn uống mất vệ sinh, cũng không sợ con mình bị ngã trên sàn, hoặc ngầm ngừa nhận cách chăm của mẹ chồng, nêu đã muốn mẹ chồng chăm giúp thì cũng đừng soi mói oán trách vì như vậy cũng không thể khiến người ra làm theo ý mình được đâu.

Có lẽ trong cuộc sống có rất nhiều phụ nữ chọn cách thứ ba, đó là không thể thay đổi thực tại nhưng cũng không muốn chấp nhận thực tại, bởi vậy họ vừa để mặc mọi chuyện, lại vừa than trời trách đất, không những không giải quyết được vấn đề mà còn đắc tội với tất cả mọi người xung quanh.

Đạo trước, cô bạn Như Nghiên của tôi tâm sự với tôi, vì cô ấy từng phạm sai lầm vài lần khi mới nhậm chức, nên lãnh đạo rất ghét cô ấy. Mấy năm qua cô ấy đã tiến bộ rất nhiều, song lãnh đạo vẫn giữ thành kiến, thái độ vô cùng tồi tệ, chỉ cần cô ấy mắc một sai lầm nhỏ là sẽ bị phê bình nặng nề trước mặt mọi người khiến cô ấy uất ức vô cùng.

Cô ấy nói với tôi " Sao lại có đàn ông nhỏ mọn như vậy chứ ? Chẳng qua hồi mới vào làm tớ nhầm anh ta là văn thư thôi mà, lúc đó mới tớ, đâu có biết người nào với người nào, ai bảo anh ta đứng cạnh máy in. Có thể thôi mà anh ta thù tới tận bây giờ, thỉnh thoảng lại làm tớ xấu hổ, làm cấp dưới của một kẻ như vậy thật khổ."

Thấy vậy cô ấy bực bội như vậy, tôi bèn hỏi cô ấy có muốn đổi việc không, tuy Như Nghiên nói cô ấy rất ghét lãnh đạo nhưng mối quan hệ với đồng nghiệp khá tốt, cô không nỡ bỏ đi. Tôi nói, biết đâu đồng nghiệp của công ty mới còn hòa hợp hơn thì sao, Như Nghiên lắc đầu có ấy thấy công ty hiện tại lương thưởng rất tốt, lại gần nhà, bỏ đi thì chưa chắc đã tìm được chỗ khác tốt hơn. Tôi đành đề nghị cô ấy chuyển bộ phận xem sao, cô ấy rầu rĩ nói chuyên môn khác biệt, chuyển đi cũng chưa biết có làm được hay không

Điều Như Nghiên muốn là đột nhiên lãnh đạo thay đổi thái độ, tôn trọng mình hơn, còn những đề nghị khác cô ấy chẳng hề quan hệ. Nhưng mấy năm qua, nếu cô ấy có cách để thay đổi thái độ của lãnh đạo thì cô ấy đã làm từ lâu rồi.

Tôi từng giả lập một tình huống thú vị để giải thích cho vấn đề này: Một người thích một món trang sức ở trung tâm thương mại, món đồ ấy có giá một trăm ngàn tệ nhưng trong tay cô ta chỉ có mười ngàn tệ, thế là cô ấy bèn thương lượng với chủ cửa hàng "Anh có thể bán rẻ cho tôi không?"

Chủ cửa hàng "Được thôi, chín mươi ngàn nhé!" Nhưng cô ta chỉ có mười ngàn bèn nói "Anh bán cho tôi với giá mười ngàn nhé"

Chủ cửa hàng nói " Không được, hay là cô kiểm tiền đi, bao giờ có đủ tiền quay lại mua" Nhưng cô ta chỉ muốn chủ cửa hàng bán món trang sức đó cho mình với giá mười ngàn, đương nhiên chủ cửa hàng không chịu. Trong tình huống này, cô ấy chỉ có hai lựa chọn, một là nghĩ cách kiếm thêm tám mươi, chín mươi ngàn tệ nữa rồi quay lại thương lượng với chủ cửa hàng. Hai là từ bỏ món trang sức này. Nhưng cô ta không chịu kiếm thêm tiền, cũng không muốn từ bỏ, chỉ nằng nặc đòi chủ cửa hàng bán cho mình với giá mười ngàn tệ. Vậy là lâm vào ngõ cụt.

Trong đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều vấn đề, cố gắng giải quyết vấn đề là một thái độ sống tích cực, chấp nhận thực tại cũng là một thái độ sống tò, còn loại người kém cỏi nhất là loại không có năng lực giải quyết vấn đề cũng không muốn chấp nhận thực tại, ngày ngày than thân trách phận, tự đi vào ngõ cụt của đời mình.

CHƯƠNG 14: Nữ hoàng và nữ nô

Thời đi học, trong lớp tôi có hai đôi yêu nhau, chuyện tình của hai đôi này được tất cả mọi người quan tâm, cũng trở thành đề tài bàn tán của cả giảng đường. Không phải vì tình yêu của họ ly kỳ, càng không phải vì họ là hoa khôi nam vương của trường, mà chỉ vì tình yêu của hai đôi này trái ngược nhau, nhất là khi hai nữ chính còn ở chung một phòng ký túc.

Hiểu Dự thích bạn nam cùng lớp tên Cố Hàn, Cố Hàn là một chàng trai cao ráo đẹp trai, ngày nào Hiểu Dự cũng mua bữa ăn sáng, đi chiếm chỗ, lấy nước, tất cả mọi thứ mà chúng ta có thể nghĩ ra được,... cô ấy cũng làm cho Cố Hàn. Ban đầu có người nói với Cố Hàn, Hiểu Dự có phải bạn gái anh ta không, Cố Hàn cười ha hả " Bạn là con gái thì đúng hơn"

Sau đó Cố Hàn trải qua vài mối tình, bị một người con gái làm tổn thương nặng nề, song Hiểu Dự vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, tốt với anh ta như xưa. Cuối cùng Cố Hàn đau khổ nhận

ra, chỉ có Hiếu Dự là yêu anh ta nhất. Thế là Hiếu Dự khổ tận cam lai, rốt cuộc cũng trở thành bạn gái của Cố Hàn.

Còn cô bạn Hiếu Giai thì hoàn toàn ngược lại, bạn trai cô ấy cực kì tốt, hôm nào cũng mua bữa sáng cho cô ấy, mà mua thứ cô ấy không thích thì chưa chắc đã ăn. Bạn trai Hiếu Giai luôn tận tâm đối xử tốt với cô ấy, lấy nước, mua cơm, làm tùy tùng, gọi đến là đến, bảo đi là đi, chàng trai này sống rất tiết kiệm nhưng lại hào phóng với Hiếu Giai.

Đương nhiên phòng kí túc của chúng tôi cũng rất hay bàn tán về họ, bạn tôi gọi hai cô này là "Nữ hoàng" và "Nữ nô".

Nhưng một cô gái dù chịu hi sinh tới đâu thì trong lòng cùn ập ủ một giấc mộng công chúa, bởi vậy Hiếu Dự cãi nhau với Cố Hàn, nghe nói Hiếu Dự muốn Cố Hàn cũng có thể mua bữa sáng cho cô ấy một hai lần, để người ngoài biết cô ấy cũng được yêu chiều. Nhưng Cố Hàn không đồng ý, anh ta viện cớ sáng sớm không dậy được, Hiếu Dự bèn nói bữa trưa cũng được, nhưng Cố Hàn vẫn từ chối "Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất ai lại đi đưa cơm cho phụ nữ?" Hai người chiến tranh lạnh một tuần, cuối cùng vẫn là Hiếu Dự thỏa thiệp, tiếp tục những tháng ngày mua cơm lấy nước cho Cố Hàn.

Bạn tôi thở dài " Một ngày làm hầu, cả đời làm nô, không khá lên được đâu"

Nghe đâu về sau hai người này cũng kết hôn, nhưng cuộc sống sau khi kết hôn ra sao thì không ai biết.

Có điều hôm trước, tôi lại gặp tình huống ngày ở một người bạn khác của mình.

Đương Đương là người độc miệng nhất trong số bạn thân của tôi, cô ấy không chỉ độc miệng với người khác mà còn độc miệng với tôi, nhiều lúc muốn được cô ấy an ủi vài câu nhưng cô ấy lại mắng tôi tới nỗi tim gan rỉ máu. Song cô ấy rất hài hước vui tính, nên tôi vừa yêu vừa hận cô ấy.

Hôm trước, cô ấy hẹn tôi đi dạo phố dẫn theo một người bạn, người kia rất nhiệt tình, xung phong đi mua nước cho chúng tôi, Đương Đương lắc đầu nhìn cô ấy " Nô tính ăn sâu vào máu rồi"

Tôi lườm cô ấy, người ta tốt bụng đi mua nước mà cô ấy lại dám nói như vậy. Đương Đương cao giọng đáp " Tớ đang lo lắng cho cô ấy đây, nếu giờ cô ấy sai tớ đi mua nước thì tớ thấy mừng hơn đây"

Sau đó, Đương Đương cho tôi biết ý định của mình. Người bạn này của Đương Đương hoàn toàn không có tiếng nói trong nhà, quan hệ vợ chồng chẳng khác gì quan hệ chủ tớ, cô ấy sẵn sàng phụ vụ mọi yêu cầu của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân cau mày cô ấy cũng vô cùng lo lắng, vất óc nghĩ xem mình mắc lỗi gì, tìm mọi cách ghi nhớ sở thích chủ nhân, đoán tâm tư chủ nhân. Nhưng "nông nô" cũng mơ "khởi nghĩa", thấy người khác sống vui vẻ thoải mái, cô ấy cũng rất hâm mộ, nghe nói chồng của hai chúng tôi rất chiều chuộng chúng tôi, bèn quyết định tiếp xúc với những người như chúng tôi nhiều hơn.

Tôi nghe mà phát hoảng, tôi nghĩ mỗi người một cách sống, bắt chước mù quáng có khi phản tác dụng.

Lúc chúng tôi đi mua sắm, cô ấy thích một chiếc váy ngắn qua nhãn hiệu, cô ấy đặt xuống, Dương Dương cầm lên " Có đất lắm đâu, mua đi"

Cô ấy do dự nói " Chồng tớ sẽ mất tớ mất mà đồ bằng lụa cũng khó làm việc nhà"

Đương Dương buồn phiền nói " Cậu quên cậu tới đây để làm gì à ? Cậu sợ anh ta cái gì ? Có phải cậu không kiếm được tiền đâu, thích thì cứ mua, mua quần áo phải mua liền tay, tới lúc cậu sáu mươi tuổi thì chẳng còn vóc dáng với da dẻ như vậy bây giờ đâu"

Có lẽ vì bản tính của phụ nữ là yêu cái đẹp, cũng có thể vì Dương Dương nhiệt tình cô vũ, cô ấy không những mua chiếc váy mà còn mua kha khá thứ khác. Lúc ra về, cô ấy tươi cười nói với chúng tôi "Lâu rồi tớ không vui vẻ thế này, tớ cũng muốn đổi xử tốt với bản thân như các cậu vậy"

Đương Dương khích lệ cô ấy " Thế là tốt đấy, đừng coi mình như hầu thế nữa"

Tôi nhìn theo bóng lưng khuất dần của cô ấy, tưởng tượng tình cảnh khi cô ấy về nhà. Nhưng vì bận rộn nên tôi quên mất chuyện này.

Một tuần sau, Dương Dương hẹn tôi ra ngoài, Dương Dương đột nhiên nhớ tới người bạn kia, bèn gọi điện cho cô ấy muốn tới chơi cùng chúng tôi không.

Sau khi ngắt máy, Dương Dương rầu rĩ nói với tôi " Cô ấy nói không đi được, cũng không muốn "khởi nghĩa" nữa, quần áo mua về lần trước bị chồng cô ấy cắt nát cả rồi, hỏi cô ấy từng tuổi này còn định mặc cho ai xem"

Tôi ngạc nhiên " Quá đáng tới mức ấy cơ à ?"

Đương Dương nói thảm thía "Làm nữ nô lâu rồi, người ta đã sớm coi mình là nữ nô, giờ tự nhiên đòi làm nữ hoàng, ai chịu chứ ? Nhưng nếu muốn làm nữ hoàng thật thì cũng không ai ngăn nổi. Phụ nữ ấy mà! Địa vị ra sao là ở mình cả thôi"

Bởi vậy, một cô gái thông minh xác lập địa vị rõ ràng cho mình từ đầu, nếu không sau này rất khó thay đổi. Chúng ta không cần làm nữ hoàng, nhưng cũng đừng làm nữ nô, thỉnh thoảng chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng không thể chịu khổ cả đời được, đúng không ? Chúng ta chỉ cần làm một cô gái nhỏ được yêu thương là đủ rồi"

CHƯƠNG 15: Rồi chúng ta sẽ sống với cuộc đời tương xứng với năng lực của mình

Cô bạn Gia Giai của tôi từng có một cuộc tình còn lãng mạn hơn cả tiểu thuyết ngôn tình. Đối phương là đại công tử của một tập đoàn nổi tiếng, tuy giàu có nhưng không hề nông nổi, đến Gia Giai cũng tự cho mình rằng đúng là "chó ngáp phải ruồi."

Câu chuyện của hai người cũng lãng mạn, ngày đó Gia Giai thực tập ở một khách sạn, lúc đó khách hàng ra về mới phát hiện trên ghế có một tập tài liệu. Theo quy định của khách sạn, cô ấy chỉ cần giữ nó cẩn thận, đợi khách hàng tới lấy là được, nhưng Gia Giai lo người ta cần gấp, bèn mang đến địa chỉ ghi trên văn kiện. Lúc đó người đón tiếp Gia Giai là một thư kí,

khi Gia Giai trả văn kiện xong đang định đi ra về thì đối phương bỗng gọi cô lại, nói rằng Tổng giám đốc Lý muốn gặp cô ấy.

Thế là nhờ một lần làm việc tốt, Gia Giai có được một bạn trai trong mơ.

Lý công tử rất tốt với Gia Giai, gần như thỏa mãn mọi giấc mộng của một thiếu nữ về tình yêu.

Nhưng mấy tháng sau, cô ấy nghiêm túc nói rằng cô ấy muốn chia tay. Tôi còn chưa nói gì thì Đương Đương đang ngồi sơn móng tay đã phát hoảng, đưa tay sờ trán Gia Giai, muốn thử xem cô ấy có bị sốt hay không.

Trong mấy tháng này, Lý công tử đối tốt với Gia Giai thế nào chúng tôi đều biết cả, dùng là nhân phẩm hay lễ nghi, Lý công tử đều cực kỳ xuất chúng.

Gia Giai cúi đầu nói " Tớ không xứng với anh ấy

Đương Đương nói với giọng kiên quyết " Xứng hay không cũng đã yêu mấy tháng rồi, chỉ cần anh ấy đừng thấy cậu không xứng với anh ấy là được"

Gia Giai vội vàng giải thích vấn đề không phải ở Lý công tử.

Ban đầu, Gia Giai thấy mình như đang mơ, hạnh phúc không thể tả nổi. Mỗi ngày cô lại gặp một chân trời mới, hưởng thụ mọi thứ chưa từng mơ tới. Nhưng rồi cô lại thấy mình tựa như một con chim nhỏ rụt rè. Khi mặc trên người bộ lễ phục xa xỉ mà Lý công tử mua tặng, xuất hiện trong dạ tiệc với dáng vẻ lộng lẫy, cô ấy cũng từng say mê, cũng từng thầm nhắc nhở bản thân " nhất định phải nắm chắc cuộc sống như vậy". Nhưng chẳng mấy chốc Gia Giai đã thấy mình không chịu nổi, khi người khác vui vẻ nâng ly, cô thấy mình không thể hòa hợp với họ, bối rối bắt chước họ, chỉ cần người ta liếc mình thôi, cô cũng cảm thấy như họ đang cười nhạo mình. Khi người ta trò chuyện với nhau về rượu đỏ Pháp, về thời trang châu Âu, Gia Giai thấy mình không thể nói một câu. Lý công tử hi vọng Gia Giai có thể hòa hợp vào thế giới của anh ấy, Gia Giai cũng muốn làm anh vui lòng, nhưng hai người sống ở trong hai thế giới khác biệt đã hai mươi năm, dù trước khi dự tiệc Gia Giai cũng học bù rồi, nhưng thi thoảng vẫn làm trò cười cho người khác. Sau đó, mỗi lần dự tiệc như vậy, Gia Giai cũng chỉ mong tất cả mau kết thúc.

Lý công tử cũng rất quan tâm Gia Giai còn mời thầy dạy cô ấy, tiếng Pháp, tiếng Anh, lễ nghi, âm nhạc.... Thấy anh ấy hết lòng hết dạ như vậy, Gia Giai cũng chăm chỉ học, nhưng cô ấy ngày càng không vui, nghĩ cả đời đều phải gò bó như vậy, cô ấy thấy vô cùng sợ hãi. Sự khác biệt giữa Gia Giai và Lý công tử cũng dần lộ ra, Gia Giai thích ăn hàng quán ven đường, còn Lý công tử lại nghĩ rằng những thức ấy vừa mất vệ sinh vừa không an toàn, làm sao nuốt nổi ? Thịnh thoảng anh ấy cũng gắng gượng đưa Gia Giai đi ăn, nhưng không bao giờ động vào những thứ đó cũng thường nhắc Gia Giai sau này không nên tới những chỗ như vậy. Trong khoảng khắc đó, Gia Giai bỗng nhận ra hai người quả thực ở hai thế giới khác nhau, cô ấy không đủ sức để hòa mình vào thế giới của anh ấy, cũng không đủ sức để anh ấy bước vào thế giới của mình, nếu cố chấp leo lên cuộc sống của anh ấy thì cũng không có kết cuộc tốt đẹp.

Sau khi chia tay, Lý công tử từng tìm tới Gia Giai nhưng cô ấy không chịu gặp. Tôi hỏi cô ấy "Không lưu luyến sao ?"

Gia Giai nhìn bụi hoa dâm bụt ngoài cửa sổ, vẻ mặt nuối tiếc mà mơ màng "Luu luyện, lưu luyện lắm chứ, nhưng tớ biết tớ không xứng với người đàn ông như vậy, ngoài buông tay thì tớ đâu còn lựa chọn nào khác, nếu không tất cả sẽ trở thành bi kịch cho cả hai"

Đúng vậy, Gia Giai chỉ có bằng đại học, tiếng Anh bập bõm chứ đừng nói là tiếng Pháp, tiếng Đức. Cho tới bây giờ, cô ấy còn chưa phân biệt được hai bản nhạc của A Comme Amour và Mariage D'Amour. Với cô ấy thì trứng cá muối và nấm cục truffle là những món khó ăn nhất. Lý công tử đã quen với cuộc sống ấy, nhưng Gia Giai cảm thấy nó quá khổ sở.

Tôi rất khâm phục sự tỉnh táo ấy nhưng cũng nuối tiếc " Cậu thấy cậu không thể theo kịp cuộc sống của anh ấy, nhưng anh ấy đã sẵn sàng chiều theo cuộc sống của cậu"

Gia Giai cười khò " Không ích gì đâu, tớ cũng chấp nhận sống theo cuộc sống của anh ấy, nhưng tớ không làm được, anh ấy cũng không thể làm được, huống chi anh ấy đã vốn sống như vậy, sao tớ có thể ích kỉ kéo anh ấy xuống bằng tớ cơ chứ ?"

Gia Giai vừa ôm tôi vừa khóc nức nở, từ đó cô ấy dành chôn sâu tình cảm này vào lòng. Một năm sau, cô ấy quen được một bạn trai bình thường, sống những ngày đơn giản, mà bình thường nhiều người nuối tiếc thay cho Gia Giai, nhưng Gia Giai nghĩ người đàn ông như vậy mới phù hợp với mình.

Mấy năm sau, lại tới mùa hoa dâm bụt nở, Gia Giai mới lại nhắc đến chuyện tình năm xưa, cô ấy nói " Tuy thỉnh thoảng thích một bộ quần áo rồi chợt nhận ra mình không đủ tiền mua, tớ sẽ nhớ lại khoảng thời gian ấy, nhưng tớ phải thừa nhận rằng dù có nỗ lực tớ mấy tớ cũng không thể vươn tới một cuộc sống như vậy. Có lẽ người khác sẽ nghĩ tớ không đủ cố gắng, nhưng tớ biết, không phải ai cũng có tài năng siêu việt, năng lực của tớ có hạn, tớ chỉ có thể sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình. Dù có mơ mộng hão huyền thì sớm muộn gì tớ cũng bị ném về thực tại mà thôi"

Từ bỏ một người bạn trai như Lý công tử, rất nhiều người đều thầm cảm thấy Gia Giai thật ngu ngốc, nhưng giờ phút này tôi cảm thấy Gia Giai thông minh hơn tất cả chúng tôi. Cô ấy có thể坦然 đối mặt với khuyết điểm của bản thân, thừa nhận mình không đủ điều kiện để xứng đôi với duyên phận trời cao ban tặng, cô ấy chấp nhận hạ thấp tiêu chuẩn xuống trình độ mà mình có thể nắm bắt được, điều đó vừa quyết đoán vừa thông tuệ.

Thế gian này có quá nhiều người- kể cả tôi- quá ảo tưởng về bản thân, nếu đứng ở vị trí của Gia Giai, liệu tôi có dũng khí để từ chối một cuộc sống không tương xứng với mình hay không ? Tôi nghĩ chưa chắc mình đã nhìn xa trông rộng như vậy, ít nhất thì ở những năm hau mươi mấy tuổi, tôi không thể, rất có khả năng tôi sẽ không muốn buông tay, mà dốc sức lực để thử một lần.

Phần lớn nỗi đau trong đời đều đến từ việc mộng tưởng không tương xứng với năng lực. Hầu hết mọi sự chế giễu cũng bắt nguồn từ nguyên vọng không tương xứng với khả năng. Nhiều cô gái than thở với tôi, cô ấy muốn lấy một người đàn ông thế này thế kia, nhưng mọi người lại khuyên cô ấy nên nhìn thẳng vào thực tế, kể cả cha mẹ cô ấy cũng nghĩ cô ấy đang hoang tưởng, nhưng muốn lấy một người đàn ông xuất chúng thì có gì là sai?

Tôi nghĩ, nếu hôn nay Phạm Băng Băng nói cô ấy muốn lấy một người xuất sắc, thì người khác không những không chế giễu mà còn hâm mộ người đàn ông mà cô ấy muốn lấy! Nói

thẳng ra là, vấn đề chỉ nằm ở việc năng lực có tương xứng với nguyện vọng hay không. Nếu tương xứng thì đó là vấn đề lựa chọn, nếu không tương xứng vậy đó là vấn đề về sự ảo tưởng. Bởi thế, mỗi khi có người hỏi tôi chuyện này, tôi luôn trả lời như sau "Dù bạn muốn sống thế nào thì đó cũng là nguyện vọng của bạn, nhưng khi bạn có nguyện vọng, nguyện vọng cũng sẽ đề ra yêu cầu với bạn, bạn có thể tỉnh táo phân tích xem, chính mình có đủ năng lực để phù hợp với các yêu cầu đó không, sau đó bạn sẽ nhận được đáp án."

Trong cuộc sống của tôi, tôi cũng rất nhiều nguyện vọng, thậm chí có nguyện vọng giống như một giấc mộng hảo huyền. Ví dụ như ngày bé tôi muốn đóng vai nữ hiệp hành tẩu giang hồ cuối cùng quy ẩn nơi rừng núi với người mình yêu. Nhưng tôi biết, đấy chỉ là ảo tưởng mà thôi, tôi vừa không có nhan sắc xinh đẹp khó quên lại vừa không có diễn xuất xuất chúng, chỉ có thể đứng ngoài màn ảnh mà ngắm người ta thôi.

Từng có một cô bé khá ưa nhìn than thở với tôi " Những người không xinh đẹp bằng em lại lấy được chồng tốt hơn em, mà tới giờ em vẫn không tìm được ai làm em hài lòng quá đáng hơn là thu nhập của họ cũng cao hơn em, ông trời thật không công bằng"

Vốn liếng của một người không chỉ là nhan sắc, mà còn nằm ở rất nhiều phương diện khác, nếu chỉ nhìn thấy ưu điểm của chính mình, mà không nhìn thấy sở trường của người khác thì thật là đáng thương.

Mẹ tôi có một bà bạn gần sáu mươi tuổi rồi, bà ấy chán ghét chồng mình gần như cả cuộc đời. Hóa ra thời trẻ bọn họ cùng sống ở một thị trấn, ban đầu họ đều giống nhau, nhưng sau thập niên 80, sự cân bằng này bị phá vỡ, có người xuống biển kinh doanh kiếm được rất nhiều tiền, có người nhận thầu công trường rồi cũng trở nên giàu có. Thấy các bà chị ai nấy đều phát lên, bà ấy vô cùng bức bối, luôn cho rằng mình lấy lầm người.

Nhưng tôi biết, bà ấy không lấy nhầm người đâu, bởi dù bà ấy lấy bà nhiêu chồng, thì cuộc sống của bà ấy cũng chẳng khác hiện tại là bao. Bà ấy thấy chị em phát lên nhưng không nhận ra khi chồng người ta thấy bại, người ta ở bên cạnh an ủi chồng, cùng chồng vượt qua khó khăn, còn bà ấy thì suốt ngày sỉ nhục chửi rủa chồng mình. Bà ấy đòi hỏi như các chị em, nhưng không làm được như các chị em.

Thừa nhận bản thân thua kém là một việc vô cùng khó khăn. Ai cũng muốn cuộc sống của mình thoải mái sung sướng không ai thích khổ sở vất vả. Nhưng có một phương pháp để áp dụng, ấy là ánh chùng nào năng lực bản thân có đủ để đạt được nguyện vọng của mình hay không. Khi phát hiện ra năng lực không tương xứng với nguyện vọng, có thể tỉnh táo khách quan mà ý thức được bản ngã- đó là đẳng cấp mới của trí tuệ.

Mỗi chúng ta cuối cùng sẽ sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình.

CHƯƠNG 16: Bạn thân yêu ơi, bạn không thể chiếm mọi chuyện tốt nhất trên đời

Trong buổi họp mặt bạn bè, mọi người vui vẻ trò chuyện, chỉ có N rầu rĩ ngồi một mình, mọi người bèn ân cần hỏi cô ấy gặp vấn đề gì.

N nói, công ty của cô ấy đang thành lập một bộ phận mới, lãnh đạo có ý định chuyển cô ấy

tới phụ trách, họ đã đề xuất cô ấy rồi, bộ phận mới được thành lập để bắt kịp xu hướng thương mại điện tử, tương lai khá khả quan, hơn nữa lương cũng được tăng lên khá nhiều. Sau khi N kể xong, tôi thấy đây là một cơ hội hiếm có, nếu làm tốt có thể mở ra một chân trời mới ở công ty, chắc chắn trong hai năm tới cô ấy sẽ được thăng chức thành giám đốc bộ phận. Quan trọng hơn là N từng nói với tôi không chỉ một lần rằng cô ấy rất muốn có cơ hội để phát triển sự nghiệp.

Ai cũng tỏ vẻ khó hiểu, vì cơ hội tốt như thế đương nhiên không thể để vuột mất rồi! N bần khoản nói với chúng tôi về nỗi lo âu của mình. Bộ phận mới đúng là có sức hút, nhưng vì mới thành lập có rất nhiều nghiệp vụ cần mở rộng, lãnh đạo nói rõ vị trí mới yêu cầu phải đi công tác thường xuyên, nên muốn N suy nghĩ thật kỹ rồi đưa ra câu trả lời chắc chắn. N muốn nắm chắc trong tay cơ hội này, nhưng lại sợ thường xuyên đi công tác sẽ rất mệt mỏi, bèn về nhà hỏi ý kiến gia đình. Nhưng cô không nhận được sự ủng hộ, chồng cô ấy sợ cô ấy thường xuyên đi công tác thì không thể chăm lo cho gia đình, con họ mới học tiểu học thôi, đang ở thời kì rất quan trọng. Còn con cô ấy càng phản đối mạnh mẽ hơn. Nó không muốn mẹ thường xuyên vắng nhà, bởi như vậy thì không có ai tắm rửa và kiểm tra bài tập cho nó. Nhung năm ngoái vì muốn cho con được học ở ngôi trường tốt nhất, nên vợ chồng đã dốc toàn bộ vốn liếng để mua một ngôi nhà gần trường học (*) tới nay vẫn còn nợ rất nhiều tiền. Nếu chuyển tới bộ phận mới thì có thể giảm gánh nặng sinh hoạt, mỗi lựa chọn đều có mặt lợi và hại, bởi vậy N mới không biết nên lựa chọn thế nào.

"Vậy cậu cứ nghĩ kỹ đi!" Người trưởng thành biết nên dừng lại ở đâu, biết cách kiềm chế, biết rằng không nên tham dự vào lựa chọn của người khác, dù trong lòng có rất nhiều đề nghị nhưng chúng tôi lựa chọn im lặng.

N đưa mắt nhìn tôi, tôi chỉ nói " Hãy tôn trọng lựa chọn của cậu, dù cậu lựa chọn thế nào tớ cũng ủng hộ cậu"

Chuyện này làm tôi rất khó xử, nếu tôi đề nghị N chọn chuyển bộ phận, chắc chắn sẽ đối đầu với chồng và con cô ấy, ngộ nhỡ gia đình cô ấy xảy ra vấn đề thì chúng tôi không thể làm bạn được nữa, còn nếu tôi đề nghị N tiếp tục sống như hiện tại, vậy tôi không thể giúp cô ấy giảm bớt gánh nặng sinh hoạt, càng không thể vỗ về tâm trạng đang xao động của cô ấy. Vì vậy tôi quyết định im lặng.

Xã hội ngày nay yêu cầu cao về phụ nữ hơn bất kì thời đại nào. Ở cổ đại, một cô gái chỉ cần chăm chồng chăm con, lo việc nhà là đã hoàn thành bổn phận của mình. Nhưng thời hiện đại thì như vậy chưa đủ, phụ nữ vừa phải chăm chồng chăm con, lo việc nhà vừa phải gánh vác trách nhiệm xây dựng gia đình, không hoàn thành tốt việc nào cũng bị chỉ trích.

Bởi vậy tôi hiểu tại sao N lại bần khoản, nhưng là một người trưởng thành, trước tiên chúng ta phải biết lựa chọn, thế gian này không có chuyện gì vẹn cả đôi đường, nếu có được thì ắt phải trả giá và hi sinh. Nếu chọn phát triển sự nghiệp ắt phải đối mặt với nỗi lo gia đình. Xã hội không mấy khoan dung với nữ cường nhân. Dù một phụ nữ có sự nghiệp thành công tới đâu, song nếu không chăm lo gia đình thì cha mẹ chồng, chồng, con, thậm chí những người không liên quan đến cô ấy- đều sẽ chỉ trích cô ấy không làm tròn trách nhiệm, thậm chí dù sự nghiệp của cô ấy có thành tựu rực rỡ, nhưng nếu cô ấy có hôn nhân thất bại thì thành công của cô ấy không còn giá trị gì nữa, cô ấy sẽ phải gánh chịu sự chỉ trích từ cả đàn ông và phụ nữ.

Còn nếu phụ nữ lựa chọn một dạ chăm sóc cho gia đình, cũng sẽ gặp rất nhiều rủi ro. Ngoài

việc sau này có thể không có tiếng nói chung với chồng, dẫn đến gia đình rạn nứt, thì cô ấy có khó thể thích nghi với xã hội và không còn năng lực mưu sinh, đó là vấn đề lớn cần suy ngẫm. Rất nhiều phụ nữ vì gia đình mà nghỉ việc, hoặc chuyển tới những chức vụ nhàn nhã hơn. Họ giải quyết mọi chuyện trong nhà đầu ra đó, nhưng thường không được tôn trọng, bởi trong mắt người khác đó là một công việc tào phào, chồng không nhận ra cô ấy đã vất vả thế nào, còn con cái thì chê cô ấy lảm nhảm. Đôi lúc cô ấy cũng sẽ hối hận, vì ngày xưa lại từ bỏ một cơ hội tốt như vậy chứ ?

Nhưng bạn thân yêu ơi, dù xã hội này có bất công tới đâu, có đối xử vô lý với phụ nữ tới đâu thì chúng ta vẫn phải chọn một hướng đi cho cuộc sống phải không ? Khi trở ngại ập tới thì mọi băn khoăn lo lắng đều không có ích gì, chúng ta buộc phải nhìn thẳng vào vấn đề và cố gắng đưa ra cách giải quyết phù hợp.

Giống như N, nếu cô ấy chọn chuyển bộ phận, cô ấy có thể vừa làm tốt công việc vừa có gắng trao đổi với chồng và con để họ hiểu và giúp đỡ cô ấy. Nếu cô ấy đã làm mọi điều mà họ vẫn không thể thông cảm chỉ sự lựa chọn này, vậy cô ấy nên chấp nhận kết quả đó, hoặc là từ bỏ cơ hội. Nhưng nếu chọn không chuyển bộ phận, vậy cô ấy sẽ phải tiếp tục gánh chịu áp lực từ việc trả nợ tiền nhà, dù tạm thời chồng con đều hài lòng cô ấy, nhưng cô ấy vẫn sẽ phải đối mặt với những nỗi lo chực chờ trong tương lai và nội tâm xao động của mình. Lựa chọn nào của cô có mặt lợi và mặt hại, rất nhiều người thầm cảm thán : Sao không gộp hai lựa chọn thành một ? Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, thế gian kiếm đâu ra chuyện vẹn cả đôi đường như thế, chúng ta phải liên tục gánh vác, liên tục trưởng thành, trong quá trình này chúng ta sẽ đánh mất, sẽ phải bỏ lại rất nhiều thứ, đó là con đường mà mọi người trưởng thành đều phải đi qua.

Có lẽ sẽ có phụ nữ cân bằng được hai yếu tố gia đình và sự nghiệp, nhưng đâu ai biết cô ấy phải nỗ lực hơn người khác bao nhiêu lần ?

Hai ngày trước, có một người tớ gặp tôi bàn về việc hợp tác. Cô ấy là dân văn phòng, thấy tôi kinh doanh ngọc bích rất phát đạt nên cô ấy cũng muốn thử, nhưng vì yêu cầu kiến thức chuyên nghiệp và trình độ kiểm nghiệm ngọc bích quá cao nên không thể tự đi chọn hàng được. Phương án hợp tác của cô ấy như sau: Cô ấy lấy hàng từ chỗ chúng tôi, mang về tiêu thụ, nếu bán được thì cô ấy sẽ chia thêm một tỷ lợi nhuận nhất định cho tôi, dựa trên số vốn trước đó. Còn nếu không bán được, cô ấy sẽ đổi một số hàng khác để mang về tiêu thụ tiếp. Tôi từ chối đề nghị này một cách uyển chuyển nhưng rất kiên quyết. Thấy cô ấy tỏ ra khó tin " Cậu có thêm một người bám hàng giúp, có tổn thất gì đâu?"

Tôi mỉm cười cũng không nói cho cô ấy biết, bởi vì cô ấy lấy đi một số hàng hóa, nên tôi sẽ phải tốn thêm cả triệu tệ để có hàng bán cũng không nói với cô ấy rằng làm vậy thì tôi chẳng cần hợp tác với cô ấy, tôi thà tuyển một nhân viên sale còn hơn.

Nhưng lí do thực sự khiến tôi từ chối đề nghị là bởi tôi viết, một người chỉ muốn hưởng lợi mà không đối mặt với nguy hiểm thì nhất định không phải đối tác tốt, còn tôi không phải thánh nhân mà đi gánh chịu nguy hiểm thay người khác. Bên cạnh đó, trong tình huống nguy hiểm, sự nỗ lực và nhiệt huyết của một người chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thực ra trong xã hội này rất công bằng, bạn muốn thành tựu lớn bao nhiêu, bạn phải đối mặt với nguy hiểm và áp lực lớn nhường nào, bạn sẽ nhận được thành tựu lớn nhường ấy. Trên đời này không có "con cưng" Thượng đế, bạn không thể chiếm hết mọi thứ tốt về mình được đâu.

CHƯƠNG 17: Thứ mà bạn cho là "lương thiện" thực ra là sự "độc ác" kinh khủng nhất

Hôm qua, khi mẹ tôi gọi điện cho tôi, bà có kể một chuyện. Ở gần nhà bà có xảy ra một vụ giết người, nạn nhân là một người phụ nữ gần sáu mươi tuổi, bị hung thủ quăng xác xuống sông. Một người đi câu phát hiện ra vội báo cảnh sát. Ở vùng quê nhỏ xuất hiện một chuyện như vậy thực sự gây chấn động, danh tính nạn nhân mau chóng được tra xét, khi còn sống nạn nhân là công nhân vệ sinh, mấy năm trước chồng qua đời do tai nạn, chỉ có một cậu con trai duy nhất đã lập gia đình và sinh hai con. Lúc còn sống nạn nhân rất tốt bụng và hiền hòa, chưa từng gây gỗ mâu thuẫn với ai, chăm chỉ làm lụng, thu nhập hàng tháng không cao nhưng sống rất tiết kiệm và yên phận, thỉnh thoảng cũng gửi tiền giúp đỡ gia đình con trai. Một người phụ nữ khắc khổ là thế, chẳng ganh đua với đời, rốt cuộc ai đã giết bà ấy? Là vì báo thù hay giết nhầm?

Cảnh sát địa phương lập tức triển khai việc điều tra, anh trai nạn nhân nói em gái mình sống rất đơn giản, chắc chắn không gây thù với ai, con trai duy nhất cũng nói khoảng mấy ngày không gặp mẹ, ngờ đâu mẹ đã bị người ta sát hại.

Vụ án mau chóng được đưa ra ánh sáng, kết quả khiến nhiều người kinh hạ, qua chứng cứ của cảnh sát, hung thủ là con trai duy nhất của nạn nhân, hệ thống camera theo dõi đã quay lại toàn bộ quá trình hắn ta quăng xác mẹ mình xuống sông.

Chứng cứ rành rành trước mắt nên hung thủ không thể chối cãi. Người ta không khỏi thắc mắc rốt cuộc là vì sao hung thủ lại ra tay sát hại người mẹ ruột thịt của hắn?

Bí ẩn mau chóng bị vạch trần, người mẹ này chỉ có một cậu con trai, tuy thu nhập của bà ấy không nhiều nhưng luôn sống kham khổ tiết kiệm để gửi tiền trợ cấp chi con quanh năm. Cách đây không lâu, cậu ra đời bà ấy bảy ngàn tệ, bà ấy không có nhiều tiền như vậy, nên đành vay mượn họ hàng đồng nghiệp để cho con trai. Mấy bữa trước, cậu ta lại đòi bà ấy tám ngàn tệ, lần này bà không đáp ứng yêu cầu của hắn ta nữa. Thế là trong cơn nóng giận, hắn đã đâm mẹ mình mấy nhát dao, rồi quăng xác xuống sông, sau đó tiếp tục sống một cách thản nhiên, hoàn toàn không có điểm gì bất thường.

Sau khi vụ án bị vạch trần, cả vùng quê nhỏ đều mắng chửi đứa con này là đồ cạn tàu ráo máng, vô lương tâm, không bằng súc vật, nên bị băm ra hàng trăm mảnh. Mẹ tôi cũng nói qua điện thoại với tôi "Đúng là đồ vô nhân tính, đến mẹ ruột của nó mà nó còn giết được, trời không tha cho nó đâu"

Tôi rất thương cảm với người mẹ đã khuất, cũng cực kì căm ghét đứa con trai đã sát hại mẹ mình. Nhưng trước hết bất kì sự việc nào, chúng ta đều nên xem xét từ nhiều góc độ.

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như thế. Họ sống rất lương thiện, sống cần kiệm cả đời, chưa bao giờ làm việc trái lương tâm, khi được người khác xin giúp đỡ họ sẽ dốc hết sức lực ra để hỗ trợ, vì con cái mà chấp nhận hi sinh cuộc đời của mình. Dù hành vi của con họ

cực kì quá đáng, khiến họ thương tâm hết lần này đến lần khác, nhưng khi con cái đưa ra yêu cầu, cho dù là vượt quá năng lực của họ, họ cũng sẽ cố gắng hết sức để làm chúng hài lòng. Khi có người nhắc họ không nên làm vậy, họ sẽ trả lời với hình tượng một người mẹ thương con hết mực " Dù sao cũng là máu mủ ruột rà! Không thể khoanh tay đứng nhìn được"

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như sau : Năng lực của họ rất khá, là trụ cột gia đình, thường được mọi người trong nhà ỷ lại, đôi lúc họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều yêu cầu rất quá đáng, thực lòng bọn họ cũng rất căm ghét chúng vì tình thân, vì danh tiếng, vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, họ vẫn sẽ chấp nhận các yêu cầu ấy. Nhìn những người thân ngày càng vô dụng và ỷ lại mình, họ sẽ cảm thấy rất ngột ngạt.

Trong mắt nhiều người, bọn họ hiền lành, trọng tình trọng nghĩa, nhưng thực lòng thì chính những người này đã tạo nên vô số kẻ ăn cháo đá bát.

Ví dụ như người mẹ đã khuất kia, bà ấy yêu con trai vô cùng, dù yêu cầu của con bà ấy có quá đáng tới đâu, nhưng chỉ cần hấn muốn, chỉ cần bà ấy có, bà ấy sẽ không bao giờ từ chối. Trong mắt đứa con trai, mẹ hấn chưa bao giờ từ chối hấn, hấn đòi hỏi quen rồi, cũng quen với việc mẹ hấn luôn yêu thương hấn, nhưng bà ấy không dạy cho hấn cũng phải đi, cũng phải yêu thương cha mẹ mình. Bà ấy đã dùng tình mẹ và sự lương thiện để đẩy chính mình vào chỗ chết. Xét về góc độ này, người mẹ ấy cũng có một phần trách nhiệm.

Cuối năm ngoái, họ ngoại tôi đã xảy ra một chuyện lớn, anh họ gần bốn mươi tuổi của tôi đã vay nặng lãi phải bỏ trốn. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vừa mừng anh ta vừa tìm cách giải quyết sự việc.

Tôi lại chẳng ngạc nhiên chút nào, đây là một chuyện sớm muộn. Từ sáu, bảy năm trước anh ta đã nợ vài chục ngàn tệ, cha mẹ và người thân trả giúp anh ta hết lần này đến lần khác. Mấy năm qua, anh ta lần lượt bán sạch của cải trong njaif, bởi vậy lần này cha mẹ anh ta cũng không trả hộ anh ta được nữa.

Vài ngày sau, cậu tôi tới gặp mẹ tôi, hi vọng bà ấy có thể ra tay giúp cháu mình. Thực ra cậu biết mẹ tôi nào có khả năng ấy, cậu chỉ mong mẹ tôi nói với chúng tôi mà thôi. Nhìn mái tóc hoa tâm và hai mắt đỏ ửng của cậu, tôi cũng rất đau lòng, nhưng tôi thấy kết quả này là do họ dung túng mà nên.

Tôi luôn cho rằng, nếu bọn họ giữ vững nguyên tắc ở lần đầu tiên thì sự việc sẽ không thành ra thế này. Cậu nghẹn ngào nói "Biết làm sao bây giờ ? Không lẽ nhìn nó chết ư? Dù sao cũng là con trai của mình"

Câu này rất có lý, cha mẹ thì sao có thể bỏ mặc con mình chịu khổ ! Nhưng người tỉnh táo đều hiểu rằng : Nếu mặc kệ thì anh họ cũng chẳng chết đâu, nhưng nếu tiếp tục giúp anh ta thì sẽ khiến anh ta đi vào chỗ chết.

Tối hôm đó, mẹ tôi bèn nói với chúng tôi suy nghĩ của ấy, mong chúng tôi có thể giúp đỡ cậu, nhưng từ chối ngay. Mẹ tôi giận lắm, bà cho rằng tôi không trân trọng tình thân, thấy chết không cứu, bà giận tôi rất nhiều ngày.

Sau đó, mẹ tôi vô tình biết được tôi và chồng tôi đang giúp các em nhỏ vùng cao đi học, bà nghi hoặc hỏi tôi " Rốt cuộc con là người vô tình hay là có tình sao con có thể giúp đỡ những đứa trẻ mà con chưa gặp bao giờ, nhưng lại không chịu giúp anh họ ruột thịt của con ?"

Tôi không giải thích, vì trong lòng mẹ tôi thì tình thân quan trọng hơn đạo đức đúng sai, cả dòng họ của mẹ tôi đều theo quan niệm này.

Chồng tôi hỏi tôi, nếu anh họ tôi không nợ mấy triệu tệ mà nợ mấy vạn tệ, liệu tôi có giúp hay không.

Bởi thế, tôi nghĩ tới một vấn đề khác, thái độ của rất nhiều người với một sự việc không phải vì bản chất đúng sai của nó, mà là vì mức độ lớn nhỏ của sự việc, nếu chuyện nhỏ thì mấy câu là ổn rồi. Nhưng rồi sẽ có một ngày, chuyện nhỏ hóa lớn, mà kẻ gây ra chuyện lại chính là những người " lương thiện" kia.

Tôi từng học tâm lý học một thời gian, có thể diễn giải được nguyên nhân sâu sắc đằng sau sự " lương thiện" này. Nhìn từ bên ngoài, một con người tỉnh táo nhận rõ thị phi đúng sai thường phải chịu sự hiểu lầm và chỉ trích của người khác, nhưng làm một người "lương thiện" thì không phải đối mặt với điều đó. Dù một số người có đặt ra nghi vấn với hành vi "lương thiện" thì cũng có một nhóm người khác biện hộ cho nó. Thực lòng mà nói thì một người sống có nguyên tắc sẽ thường xuyên bị nội tâm giày vò, người không đủ mạnh mẽ sẽ rất dễ thỏa hiệp. Nếu nói bạn chọn làm một người "lương thiện", thì chi bằng nói bạn đang thua chính mình.

Có người từng nói : Những thứ ác độc nhất thế gian thường hoành hành trên danh nghĩa của sự lương thiện.

Khi sự lương thiện đánh mất nguyên tắc, có lẽ nó còn tàn độc hơn cả cái ác thuần túy. Đáng sợ ở chỗ nó mang vỏ bọc lương thiện, dễ dàng nhận được sự thông cảm và bao dung từ nhiều người khác, sau đó khiến quan niệm này nhân rộng. Với những cái ác hiển hiện như đứa con trai nọ, mọi người đều ghê tởm hành vi của hắn, không ai cổ vũ hành vi này cả, bởi vậy không sự ác độc của hắn sẽ không lan ra, còn người mẹ kia- dù trong chuyện này bà có trách nhiệm rất lớn, nhưng hầu hết mọi người đều không nhớ truy cứu trách nhiệm của bà ấy, thậm chí còn cảm khái một câu : Thương thay lòng cha mẹ !

Sự lương thiện bắt nguyên tắc chính là cái ác to lớn nhất thế gian, ní nguy hại ở chỗ làm xáo trộn khả năng phán đoán của chúng ta, thậm chí còn mất đi lý trí. Cái ác hiển hiện rất dễ nhận ra, nhưng sự lương thiện "rẻ tiền" này lại khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào, tiến thoái lưỡng nan. Từng có một đám buôn người bị bắt, nhưng vẫn có người thương hại chúng " Cũng vì miếng cơm manh áo mà thôi, không ai muốn làm chuyện như vậy chứ ?"

Thế gian này luôn có vô vàn người lương thiện, nhưng lại thiếu người lý trí và giỏi kiểm chế. Khi sự lương thiện bắt nguyên tắc hoành hành ngang ngược, nó sẽ trở thành cái ác độc địa nhất, bởi vì nó mượn danh nghĩa lương thiện để tạo nên vô số kẻ thù ác.

CHƯƠNG 18: Không có cuộc sống của ai không khổ sở

Gần đây, có một cô bé 9x xinh xắn nói với tôi, cô ấy rất muốn chuyển việc, công viên hiện giờ là sale sản phẩm gia dụng, có những khách hàng gặp một chút là chửi mắng âm ỉ, hơn nữa phải thường xuyên tăng ca, lương lại không cao, cô ấy cảm thấy không đáng.

Tôi hỏi cô bé muốn tìm một công việc như thế nào, cô ấy đáp "Tốt nhất là lương cao hơn,

thời gian thoải mái hơn, công việc nhàn nhã hơn, quyền lực hơn, được tôn trọng hơn"
Tôi cười trêu cô ấy" Để chị nghĩ xem công việc nào phù hợp với yêu cầu của em, chị thấy chức Tổng Giám Đốc công ty em đáp ứng khá tốt yêu cầu này đây"

Cô ấy phụng phịu " Chị Văn Tình xấu quá đi, chức Tổng giám đốc làm sao tới lượt của em chứ, mà Tổng giám đốc cũng chẳng dễ làm, em thấy nhiều lúc ông ấy bận họp tới cơm cũng không kịp ăn, khổ lắm chứ bộ "

Tôi nghĩ ai cũng khổ cả thôi, mỗi người khổ một kiểu trên thân thể, có người khổ tinh thần, nhưng không có cuộc sống của ai là không khổ sở.

Cô bé nọ nghi ngờ tôi " em thấy chị có khổ đâu, thời gian tự do, ngày ngày có cả đồng chây báo trước mặt, vừa tao nhã vừa nhiều tiền, rảnh thì viết văn. Hơn nữa chị còn có một ông chồng tốt, thường xuyên đưa chị đi du lịch khắp thế giới, nếu em mà được như chị thì em hạnh phúc lắm"

Cô bé ấy nghĩ vậy cũng không có gì lạ, xung quanh tôi có rất nhiều bạn bè cảm thấy cuộc sống của tôi rất hoàn mỹ, có thể làm điều mình thích, không có nỗi lo tiền bạc nhưng họ không biết nó chỉ là bề nổi mà thôi. Mặt trái của cuộc sống này là gì ? Kinh doanh châu báu cần kiến thức chuyên môn rất cao, khi chọn hàng thì không ai có thể giúp được mình dù lạnh dù nóng tới đâu tôi cũng phải đích thân tới nguồn cung ứng để chọn hàng, một ngày chọn tón bảy tám tiếng là điều quá bình thường. Lúc mới bắt đầu làm, có người cùng nghề hỏi tôi :

Nghề làm ngọc cực kì vất vả chứ không sung sướng như người ta tưởng, cô có chịu nổi không ? Lúc đó tôi nghĩ bọn họ nói quá lên, nên luôn miệng đáp có. Sau đó tôi mới biết, bọn họ không những không nói quá mà thực tế công việc còn khổ hơn những gì họ nói cả trăm lần, rất nhiều lần tôi suýt bỏ cuộc. Những thứ mọi người nhìn thấy, chỉ là những viên ngọc đã được chế tác hoàn mỹ, còn tôi thì xuất hiện trước mặt họ với sùm xám, châu báu, bàn luận kinh doanh, ung dung kiếm tiền.

Người hâm mộ công việc viết văn của tôi còn nhiều hơn nữa, bởi vì có thể xuất bản cuốn sách thuộc về riêng mình là chuyện vinh dự biết bao, không chỉ có tiền nhuận bút mà còn có thể nổi tiếng, ngộ nhỡ sách có bán chạy, vậy thì tôi vừa có cả danh vừa có cả lợi điều này thực sự quá hấp dẫn.

Những độc giả thường đọc sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra, trước đây có một thời điểm một năm tôi viết được ba bốn cuốn sách, nhưng bây giờ mỗi năm chỉ viết một cuốn. Bởi vì viết văn cần tập trung vào màn hình máy tính trong thời gian dài, mắt vừa khô vừa đau, thị lực giảm sút, thường xuyên hoa mắt chóng mặt, nhất là eo, ngồi nhiều khiến eo tôi đau nhức. Thấy vậy, chồng tôi đành kiểm soát thời gian sáng tác của tôi. Nhưng những lúc nhà xuất bản yêu cầu sửa bản thảo gấp tôi vẫn sẽ thức đêm sáng tác. Có thể nói, mọi vinh quang đều phải đánh đổi cả mồ hôi nước mắt.

Nghe tôi nói xong, cô bé nọ vẫn không đồng tình " Chị Văn Tình ơi, em nghe nói lúc mới tốt nghiệp chị từng làm ở những công ty lớn, vị trí công việc cũng tốt, em nào may được như chị"

May mắn ư ? Tôi tin rằng quả thật có một phần nhỏ do may mắn, lúc mới tốt nghiệp đại học, tôi không trả qua quá trình khổ nỏ nộ hồ sơ khắp nơi mà trúng tuyển vào một cách thuận lợi. Khi đó tôi cũng không thấy chuyện này có gì to tát, tới lúc quản lý nhân sự nói tôi mới biết.

"Em không biết à ? Có rất nhiều người ứng tuyển vị trí của em, sau mấy vòng phỏng vấn hãy còn những vài chục người, trúng tuyển là rất khó"

Có lần, Tổng giám Đốc trò chuyện với tôi, tôi hỏi ông ấy " Ngày trước vì sao chú lại tuyển cháu ạ ? Lúc đó vị trí này cần có kinh nghiệm, mà cháu không hề có"

Tổng giám đốc cười ha hả, rồi cho tôi một lý do khiến người khác hoàn toàn tin phục " Ở vòng cuối cùng còn lại ba người, hai người kia đều có kinh nghiệm làm việc, đây là điểm yếu của cháu, nhưng cuối cùng chú vẫn chọn cháu, vì cháu tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng. Có lẽ cháu sẽ nghi Đại Học không thể hiện điều gì, nhưng ít nhất nó cũng chứng minh hai chuyện. Thứ nhất, năng lực học tập của cháu rất tốt, còn kinh nghiệm cháu chỉ cần làm việc vài năm là có. Thứ hai có thể thi đỗ trường đại học danh tiếng, chứng tỏ cháu học tập rất chăm chỉ. Cháu có thể hoàn thành một cách xuất sắc việc học của mình, chứng tỏ cháu biết thời điểm nào mình nên làm gì"

Ngày trước tôi từng oán trách chế độ thi cử, than vãn học hành cực khổ, nhưng giờ phút này, tôi thấy mọi khổ cực đều là xứng đáng, bởi nó khiến tương lai của tôi ngày càng rộng mở.

Những người thành đạt đều phải chịu vô vàn gian khổ trên con đường của họ, có danh nhân từng nói " Chịu khổ ít, thành tựu ít, chịu khổ nhiều, thành tựu nhiều, trước đây tôi thực sự thấy mọi thứ quá khổ sở, nhưng giờ quay đầu nhìn lại, tôi phải cảm ơn quãng thời gian ấy đã rèn giũa tôi"

Mấy hôm trước, khi tham gia họp mặt với bạn bè, mọi người trò chuyện về khoảng thời gian sau khi tốt nghiệp, có người ngày làm càng thấy cực khổ, nhưng có người làm ngày càng phát lên. Tôi ngầm quan sát, những người cực khổ trước đây sống rất an nhàn còn những người càng ngày phát lên thời kì đầu đều rất vất vả. Có người hỏi một cậu bạn tự khởi nghiệp " Khổ như vậy, có đáng không ?" Cậu đó đáp " Đáng chứ, khởi nghiệp vốn là chuyện vất vả, nếu khởi nghiệp dễ dàng thì ai làm chẳng được, ai cũng có thể thành công"

Một người bạn khác nói" Đòi đúng là không công bằng, đám con nhà giàu con ông cháu cha suốt ngày chơi bò đàn đúm, sống xa hoa trụy lạc, có được những thứ tốt nhất trên thế gian nhưng chẳng cần phải nỗ lực gì hết"

Một thời gian sau, người bạn này nói với chúng tôi, bây giờ cậu ấy không ham mộ đám "con ông cháu cha" kia nữa, gần nhà cậu ấy xảy ra một bi kịch : Một cậu thiếu gia lái chiếc xe thể thao mà cha cậu mới mua cho, nửa đêm uống say, lao xe xuống sông mà chết.

Chồng tôi có quen một vị cao tăng, có lần chúng tôi tới thăm ông ấy, chồng tôi liền kể với tôi " Cô ấy là kiểu người nhân cư vi bất thiện, tiền con kiếm được đủ cho cô ấy sống vui vẻ thoải mái nhưng cô ấy cứ làm khổ chính mình, con thực sự không muốn cô ấy khổ cực như vậy"

Vị Đại Sư đó liền đáp " Thực ra thí chủ này có tuệ căn hơn con, cô ấy biết khổ trước sướng sau, đời ai cũng phải chịu một lượng khổ nhất định, giờ chịu khổ hết rồi thì sau này được hưởng phúc, nếu con thực sự yêu cô ấy thì đừng khiến cô ấy đánh mất phúc phận của mình"

Đại Sư ơi, con rất đồng tình với ngài, khổ cực ngày còn trẻ không tính là khổ cực, khổ cực ngày già mới tính là khổ cực

CHƯƠNG 19 : Chỉ cần bạn có dũng khí gánh chịu mọi kết quả

Ngô Đồng là một người bạn trên mạng của tôi, tôi rất khâm phục chị ấy, lúc tôi bày tỏ lòng ngưỡng mộ, chị ấy ngạc nhiên nói "Em đùa chị đấy à, trong mắt người khác chị gặp cảnh chồng ngoại tình, nhưng còn yếu đuối mà chọn hàn gắn hôn nhân, đâu có gì đáng để em khâm phục"

Tôi nghe kể về chuyện Ngô Đồng vào thời điểm viết cuốn "Hôn nhân nhà giàu", khi ấy chị ấy nhắn với tôi, muốn kể cho tôi nghe chuyện của chị và lắng nghe cảm nghĩ của tôi về nó. Thực ra câu chuyện của Ngô Đồng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một bức ảnh thu nhỏ trong rất nhiều cuộc hôn nhân khác. Chị ấy và chồng cùng tốt nghiệp thì tìm được một công việc rất tốt. Nhưng để chị ấy có một tương lai tốt đẹp hơn, chồng chị ấy quyết định khởi nghiệp với một người bạn. Chồng Ngô Đồng khởi nghiệp thành công, hai người mau chóng mua được nhà và xe riêng. Năm Ngô Đồng 30 tuổi, hai người họ quyết định sinh em bé, vì chồng và con, Ngô Đồng nghỉ việc ở nhà làm nội trợ.

Một năm sau, bé con ra đời, công ty của chồng Ngô Đồng lại tiến thêm một bước nữa, Ngô Đồng rất hạnh phúc, hoàn toàn bắt đầu cuộc sống của một phu nhân nhà giàu.

Vì chồng không thích có người giúp việc trong nhà, nên nhà họ chỉ mời nhân viên vệ sinh theo giờ, mỗi ngày tới nhà quét dọn hai tiếng. Sáng sớm, Ngô Đồng sẽ dậy chuẩn bị bữa sáng, sau đó chơi với con, lúc xong ngủ thì xem TV hoặc lên mạng. Buổi trưa nấu cơm cho con ăn, buổi chiều dọn dẹp nhà cửa, buổi tối dù chồng có về hay không thì chị ấy cũng sẽ nấu bốn món mặn một món canh chờ anh ra.

Chồng chị ấy cũng không hách dịch hay tỏ thái độ chỉ vì chị ấy ở nhà nội trợ, nhất là mặt vật chất, anh ta cực kì hào phóng hàng năm đều đưa chị ấy và con ra nước ngoài nghỉ dưỡng. Ngô Đồng thấy cuộc sống như vậy cũng tốt, cô ấy vốn không phải người mạnh mẽ, chỉ mong cuộc sống vợ chồng bình thường mà thôi.

Thế rồi con chị ấy dần lớn khôn, Ngô Đồng cũng hạnh phúc suốt mười mấy năm, chị ấy thấy cuộc đời rất ưu ái mình : Có con ngoan ngoãn, chồng giỏi giang, mọi chuyện đều tốt đẹp, chị ấy cứ nghĩ rằng sẽ hạnh phúc như vậy tới cuối đời.

Cho đến một ngày, một người phụ nữ chặn Ngô Đồng ở khu nhà nói với Ngô Đồng rằng cô ta và chồng chị đã qua lại hơn một năm. Với Ngô Đồng, chồng chị ấy chỉ còn trách chứ không còn tình yêu.

Ngô Đồng nói với tôi, trong khoản khắc đó, chị cảm thấy cuộc đời như đóng băng, nghe thật kỳ dị nhưng đó là cảm nhận chân thật của chị ấy vào giây phút đó? Chị ấy không biết mình đã về nhà bằng cách nào, chị ấy buộc mình phải bình tĩnh, tỉnh táo cân nhắc cuộc sống tương lai. Dường như chồng Ngô Đồng cũng biết người phụ nữ kia tới tìm chị ấy, cũng thẳng thắn thú nhận, tỏ ú nếu chị không ly hôn thì anh ta sẽ kết thúc mối quan hệ với người phụ nữ kia. Khi Ngô Đồng kể với tôi những chuyện này thì sự việc đã qua nửa năm, chị ấy lựa chọn tiếp tục hôn nhân

Tôi hỏi chị nửa năm qua chị ấy có ổn hay không ?

Ngô Đồng thân nhiên nói với tôi, ban đầu khi phát hiện chồng ngoại tình, chị ấy rất muốn ly hôn, chị ấy rất muốn rời khỏi người đàn ông phản bội ngay tức khắc. Nhưng mười mấy năm qua, chị đã tách biệt với xã hội quá lâu, cũng đã quen với tháng ngày ăn sung mặc sướng. Chị ấy không đủ sức quay lại xã hội để phấn đấu, cuối cùng chị ấy chọn tha thứ cho chồng. Tôi cảm phục Ngô Đồng bởi vì chị ấy nói với tôi mấy câu này.

Có người nghĩ chị tha thứ cho chồng là vì con, thực ra chỉ chị mới biết, chị có hai lựa chọn : Một là ly hôn từ bỏ cuộc sống sung sướng hiện tại, tương lai chị phải tự phấn đấu, đón nhận thử thách của cuộc sống; hai là tha thứ cho chồng, tiếp tục cuộc hôn nhân hiện tại, chịu đựng việc anh ta đã làm tổn thương chị. Không có lựa chọn nào dễ dàng. Quãng thời gian đó, chị đã đọc rất nhiều chuyện của người khác, có người chọn ky hôn, nhưng cũng không thể vượt qua nỗi ám ảnh, có người chọn tha thứ nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ dằn vặt. Chị tự nhủ, dù lựa chọn thế nào thì cũng phải gánh chịu mọi hậu quả từ lựa chọn đó. Chị không có dũng khí và sức lực để ly hôn, chị chọn tha thứ cho anh ta. Anh ta nói ạn ta sẽ chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia, nhưng thực ra chị cũng không tin, làm gì có chuyện chấm dứt là chấm dứt được ngay? Chẳng qua càng thêm cẩn thận và bí mật thôi, chị chỉ chờ đợi bọn họ phiền chán nhau. Khi chị chấp nhận gánh chịu mọi kết quả lựa chọn của mình, chị lại thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Chỉ cần chấp nhận kết quả, thì thực ra vẫn có thể bước tiếp trên con đường mình đã chọn. Từ đó, tôi bắt đầu sinh lòng kính phục Ngô Đồng. Tôi đã gặp rất nhiều bạn bè gặp sóng gió trong hôn nhân, sau cơn khủng hoảng ban đầu, hầu như họ đều lựa chọn tiếp tục hôn nhân. Nhưng họ thường u uất than thở " Sao tớ đã tha thứ cho anh mà anh ta vẫn tiếp tục tổn thương tớ ? " "Chỉ cần nghĩ đến việc anh ta từng phản bội hôn nhân của chúng tớ là tớ chỉ muốn giết chết anh ta"

Nếu chọn ly hôn, trước tiên hãy tự hỏi chính mình có thể chịu đựng được lời xì xào của dư luận hay không, liệu có thể chấp nhận điều kiện sống không bằng trước kia hay không, có thể chịu được sự cô độc trong thời gian tới hay không ? Nếu tất cả các câu trả lời đều là có, vậy lựa chọn ở trong lòng bạn. Nếu không chọn ly hôn thì cũng vậy thôi, hãy tự hỏi chính mình: Có thể chấp nhận hôn nhân rạn nứt hay không, có thể chịu đựng việc anh ta làm tổn thương bạn lần nữa hay không, nếu có thể, vậy không chọn ly hôn cũng không sao cả. Nhưng khó khăn nhất chính là người đã ly hôn tưởng rằng sẽ có tương lai mới chờ mình, nhưng rồi hiện thực khác xa tưởng tượng, hoặc người chọn tha thứ chồng, vốn tưởng anh ta sẽ biết ơn mình? Ngờ đâu nhận ra anh ta tiếp tục lừa dối mình, thế là càng thêm đau khổ.

Tôi có một người bạn là công chức nhà nước, không muốn làm việc từ 5 giờ sáng đến 9 giờ tối cả đời nên cậu ta đã quyết định mở một tiệm bánh ngọt, phục vụ riêng phân khúc khách hàng cao cấp. Sau khi tìm hiểu bước đầu, dự toán cần đầu tư khoảng một triệu tám trăm ngàn tệ. Vì tôi kinh doanh ngọc bích rất thành công nên cậu ấy mới tới hỏi ý kiến tôi

Tôi hỏi cậu ấy một câu " Nếu lập nghiệp thất bại sẽ mất trắng một triệu tám trăm ngàn tệ, liệu cậu có thể chịu được kết quả ấy không, nếu có thể thì cậu không còn do dự gì nữa, mau bắt tay vào làm đi"

Ba tháng sau, tiệm bánh của cậu ấy khai trương, nghe nói việc kinh doanh rất phát đạt. Ngày sinh nhật tôi, cậu ấy mang một chiếc bánh tới, cậu ấy nói những lời đó của tôi đã làm cậu ấy bỏ hoàn toàn chút do dự cuối cùng trong lòng cậu ấy. Nếu có thể chấp nhận được kết quả tôi tệ nhất thì còn lo sợ gì nữa đây, cứ tiến lên phía trước là được rồi.

Tư duy theo thói quen của chúng ta là thế này đây : Khi mới bắt đầu một cuộc tình, ta sẽ

tưởng tượng mình ở bên người yêu đến răng long đầu bạc, một khi chia tay sẽ thấy đau khổ đến không sống nổi, mất hết niềm tin; khi mới lập nghiệp người ta sẽ tưởng tượng cuộc sống xa hoa, sung sướng lúc đã thành công một khi gặp khó khăn ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, uể oải và suy sụp.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng không sai, ai cũng muốn theo đuổi hạnh phúc, nhưng dù mộng tưởng của chúng ta tốt đẹp tới đâu thì chuyện gì cũng có hai mặt.

Trong cuộc sống khi người ta đưa ra quyết định, thường sẽ cân nhắc tới mặt tốt, có lẽ trong tiềm thức cũng nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất nhưng hầu như họ luôn mang tâm lý may mắn cho là bản thân không xui xẻo như vậy. Thế rồi họ đưa ra quyết định vượt xa khả năng chịu đựng của bản thân cuối cùng lại không thể gánh vác được hậu quả từ sự lựa chọn của mình. Trên thực tế, những người suy xét tới khả năng thường đạt được kết quả tốt nhất. Vì trước đó đã suy ngẫm về kết quả xấu nhất, nên họ mới có thể bỏ qua mọi chướng ngại trong tư tưởng của mình mà thoải mái thể hiện tài năng.

Trước khi đưa ra bất cứ lựa chọn gì chúng ta nên ngẫm lại, liệu chúng ta có thể chịu đựng được kết quả tồi tệ nhất không? Cái tốt của hành động này là giúp chúng ta tỉnh táo lại, nhận rõ mặt lợi và mặt hại của sự lựa chọn ấy, dù kết quả xấu nhất có thể xảy ra thì trước đó ta đã chuẩn bị tâm lý nên sẽ không thất bại hoàn toàn, thậm chí ta đã chuẩn bị đầy đủ kế hoạch để ứng phó với mọi tình huống.

Mọi sự lựa chọn đều có sự nguy hiểm, không ai có thể đảm bảo sự lựa chọn của mình chắc chắn có kết quả tốt khi chúng ta có đủ dũng khí để đưa ra một quyết định thì ai cũng phải có đủ dũng khí để gánh chịu mọi kết quả. Ai cũng có quyền lựa chọn sự nghiệp, bạn đời và phương thức sống của riêng mình, quan trọng là: Bạn phải gánh được mọi kết quả.

CHƯƠNG 20 : Chỉ có một kiểu đàn ông tồi đáng để ta cảm kích

Sau khi ngủ trưa, tôi thấy có rất nhiều tin nhắn trên weixin, hầu hết đều do A Tử gửi tới, đầu tiên là những bức ảnh tròn một tuổi của con gái cô ấy, bé gái trong ảnh xinh như một búp bê cười vô cùng đáng yêu bên cạnh là A Tử cười vô cùng hạnh phúc, dịu dàng nhìn con, cuối cùng cô ấy nhắn cho tôi rất dài " Chị Văn Tình à, tới tận bây giờ em mới hiểu hết những lời chị nói với em ngày hôm đó hôm qua em đi đón con trai ở trường thì gặp anh ga, anh ta đang sống rất khổ cực nên mới nhớ tới con trai, nhưng em không còn hận anh ta nữa, bởi vì bây giờ em đang ra rất hạnh phúc thậm chí em không thể tưởng tượng nổi- nếu tiếp tục sống trong hôn nhân như vậy thì hiện tại em sẽ ra sao, ngày đó em cứ nghĩ ly hôn là mất tất cả, nhưng bây giờ em mới biết sống trong hôn nhân không hạnh phúc mới là điều kinh khủng nhất"

Đặt di động xuống, lòng tôi nhẹ nhõm vô cùng

"Anh ta" trong lời của A Tử chính là chồng cũ của cô ấy. Ba năm trước, khi mới quen A Tử, cô ấy vừa tròn ba mươi tuổi, vì kết hôn sớm, nên cô ấy đã có một bé trai 8 tuổi. Khi tôi đang viết " Muốn bao nhiêu , hạnh phúc bấy nhiêu" thì cô ấy tìm tới tôi, vì chồng cũ của cô ấy đòi ly hôn, cô ấy cần có một nhánh cỏ cứu mạng.

Lúc đó chồng cũ của cô ấy 32 tuổi, sự nghiệp đã có thành tựu, vừa được đề bạt lên thành giám đốc bộ phận, thы nhập cũng tăng lên, A Tử mới vui mừng được mấy bữa thì chồng đề xuất ly hôn, lý do anh ta đã yêu một nữ khách hàng, nữ khách hàng kia dịu dàng săn sóc hơn A Tử, hơn nữa còn có thể giúp đỡ anh ta trong sự nghiệp, bởi vậy anh ta lập tức quyết định ly hôn với A Tử để lấy người đó.

Đương nhiên A Tử không muốn ly hôn, cuộc sống vừa thắm khá lên, trồng cây vừa tới ngày hái quả thì bị kẻ khác cướp mất, sao cô ấy có thể cam tâm ? Nhưng cô ấy chưa kịp nghĩ ra đối sách thì một chiều nọ, chồng cũ của cô ấy bỗng về nhà mang hết đồ đạc quần áo của anh ta đi, anh ra dùng hành động thực tế để cho A Tử thấy quyết tâm ly hôn của mình.

Hành động này gần như phá hủy toàn bộ can đảm sống của A Tử, khi đó cô định cảm hóa chồng mình bằng tình cảm dịu dàng của mình và con nhưng đối phương vốn không cho cô ấy cơ hội này. Cô ấy mất nhiều công sức mới gặp được anh ta, anh ta chỉ quảng cho cô một câu " Có ai quy định kết hôn thì không được ly hôn đâu ? Nếu cô không chịu ly hôn thỏa thuận vậy tôi đành kiện cô ra tòa"

Người đàn ông này không cho A Tử bất cứ hi vọng gì để cứu vãn, tôi quen A Tử đúng lúc này, khi đó câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là " Chỉ cần không ly hôn anh ta muốn gì cũng được"

Thậm chí A Tử còn chuẩn bị tâm lý cho chuyện " hai gái hầu một chồng" cô ấy chấp nhận nhưng người phụ nữ kia lại không đồng ý, còn chồng cô ấy lại một lòng một dạ muốn ly hôn với cô ấy, không cho cô ấy bất cứ cơ hội nào.

Một buổi tối nọ, A Tử nhắn tin cho tôi " Người đàn ông từng thề non hẹn biển năm nào lại cũng có ngày tuyệt tình như thế, trên thế gian này còn đâu còn ai đáng để em tin tưởng? Thế giới quá bạc bẽo không ai biết lúc này em nhảy từ tầng chín xuống liệu anh ta có đau buồn hay không ?"

Bấy giờ tôi mắng A Tử xối xả, tôi nói với cô ấy, anh ta chẳng đau buồn đâu, dù có một thoáng thương tiếc thì mấy ngày sao anh ta cũng quên, cơm vẫn ăn, vợ vẫn lấy. Những người thực sự đau buồn chính là cha mẹ và con trai A Tử, tới lúc đó con trai mất mẹ, chồng cô ấy không thể gánh trách nhiệm nuôi con, nhưng nuôi thế nào, chăm sóc ra sao, biểu hiện bây giờ của anh ta thì có thể đoán được phần nào. Người thực sự đáng thương chính là cha mẹ và con trai của cô ấy. Chỉ có người yêu thương cô ấy mới bận tâm tới sự sống chết của cô ấy, c9fn với kẻ không yêu thương cô ấy, sự tồn tại của cô ấy chính là phiền toái, chính cô ấy lại giúp anh ta giải quyết được phiền toái này, anh ta không cần ly hôn, cũng không cần chia tài sản, A Tử đã giúp anh ra một chuyện tốt, không tin cô ấy thử chết mà xem.

A Tử bèn thử thật, cô ấy nhắn tin cho chồng cũ, nếu anh ta không xuất hiện thì cô ấy sẽ rời khỏi thế giới này, chồng cũ cô ấy chỉ trả lời " Đừng lấy cái chết ra để uy hiếp tôi, sống hay chết là lựa chọn của cô, đừng đổ vạ cho tôi, có phải tôi giết cô đâu, dù sao tôi cũng nhất định ly hôn"

Tin nhắn này khiến A Tử hoàn toàn thất vọng, cũng tỉnh ngộ ra, sau kho xuống khỏi sân thượng, cô ấy quyết định ly hôn, không lãng phí thanh xuân và tình cảm của mình cho người đàn ông kia nữa. Nhưng chuyện khiến cô ấy hoàn toàn thất vọng hơn chưa dừng ở đó. A Tử tưởng rằng khi chấp nhận ly hôn, muốn nuôi con, đối phương sẽ cho cô căn nhà, ít nhất cũng

phải cho mẹ con cô chôn nương thân, ngờ đâu đối phương muốn cô ấy dẫn con đi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, chỉ chịu cho cô hai mươi ngàn tệ. Cô ấy viết trong nhật rằng " Trong khỏi thời gian làm thủ tục ly hôn, tôi cứ nghĩ rằng đây đã là thời khắc tuyệt vọng nhất, nhưng khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, sẽ có những thứ tuyệt vọng hơn đang đợi tôi"

Vì A Tử chưa từng nghĩ tới việc ly hôn nên về mặt tài sản cô ấy thiệt thòi rất nhiều, tên trên sổ đỏ là chồng của cô ấy, tên người trả tiền cũng là anh ta, thu nhập của cô đều đã bỏ vào chi tiêu hàng ngày, nhưng cô ấy không chứng minh được. Lúc đó tôi rất muốn giúp cô ấy, nhưng sau khi xem mọi thông tin, tôi chỉ biết thờ dài.

A Tử hỏi tôi rất nhiều lần " Tại sao khi một người đàn ông thay lòng đổi dạ, anh ta lại trở nên cạn tài ráo máng như thế ? Không lẽ anh ta không nhớ tới tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm ư ?"

Khi đó tôi nói thế này " Em nhớ không có nghĩa là đối phương cũng nhớ, em nghĩ cuộc hôn nhân này đáng được trân trọng, nhưng không có nghĩa là đối phương cũng nghĩ như vậy. Anh ta nói rất tuyệt tình khó nghe, nhưng nhìn từ một góc độ khác thì cũng không sai, đúng là anh ta có quyền ly hôn, chỉ cần anh ta thấy không vui vẻ trong hôn nhân, anh ta có quyền kết thúc nó để lựa chọn lại. Có lẽ em thấy hành động của anh ta là lạnh lùng tuyệt tình nhưng chuyện gì cũng có hai mặt nếu anh ta yêu một người khác nhưng không muốn đưa ra lựa chọn, cứ lập lờ giữa hai người phụ nữ, vậy thì em sẽ càng thiệt thòi hơn. Giờ anh ta tuyệt tình như vậy, em sẽ không ôm bất cứ hi vọng gì với anh ta, thế thì sẽ có lợi cho việc em bắt đầu lại từ đầu"

Tôi không biết A Tử lúc đó nghe lọt bao nhiêu, nhưng một tháng sau, cô ấy làm xong hết thủ tục ly hôn với chồng cũ. Nhờ sự tác động từ nhiều phía, cô ấy nhận được tám mươi ngàn tệ, hàng tháng đối phương sẽ cho con trai phí nuôi dưỡng là một ngàn tệ. Nhưng anh ta chỉ gửi hai lần, A Tử đòi mấy lần nhưng không được, quá mệt mỏi nên quyết định từ bỏ

Khi mọi hi vọng đều bị dập tắt, A Tử quyết định tự lực cánh sinh, cô ấy mua gian hàng nhỏ để kinh doanh đồ ăn sáng, rất nhiều người biết chuyện cô ấy từng trải nên rất thương cảm, may là tuy A Tử cực khổ nhưng kinh doanh rất khá. Sau đó có chút vốn liếng, cô ấy lại chuyển tới gian hàng lớn hơn, vì sự kiên cường và lạc quan của cô ấy, rất nhiều bà mẹ đều sẵn lòng đưa con tới ăn. Cuộc sống của A Tử dần đi vào quỹ đạo, A Tử nói với tôi, trước đây cô ấy không biết mình có tài kinh doanh ngờ đâu cuộc sống "ép" phải bộc lộm

Chuyện tình cảm của A Tử cũng bắt đầu dần khởi sắc, chồng hiện giờ của A Tử rất tốt với cô ấy, chẳng bao lâu sau hai người sinh được một cô con gái đáng yêu, cuộc sống của A Tử lại vui vẻ và hạnh phúc.

Khi chuyện tình cảm gặp nhiều trắc trở rất nhiều phụ nữ nghĩ đối phương sẽ nhớ tình xưa, song tôi lại cho là "Nếu yêu hãy yêu tha thiết, nếu bỏ, xin hãy bỏ hoàn toàn"

CHƯƠNG 21 : Mọi thứ thay đổi đều chỉ tốt cho bạn mà thôi

cố gắng thực hiện lối suy nghĩ này gần suốt cuộc đời của mình.

Hai nhà chúng tôi gần nhau, từ khi tôi bắt đầu có kí ức thì bà ấy đã là khách quen của nhà

chúng tôi, chỉ cần nhà bà ấy có gió thổi cỏ lay gì là nhà chúng tôi điều biết ngay. Bà ấy là kiểu người mạnh mẽ, không bao giờ nhượng bộ nhất là giọng nói, chỉ cần bà ấy tới nhà chúng tôi thì dù tôi ở trên nhà đóng kín cửa cũng có thể nghe thấy tiếng của bà ấy.

Thỉnh thoảng hai vợ chồng cùng sang chơi, lúc vào cửa, tôi nghe được đoạn đối thoại như sau. Vợ lớn giọng kể chuyện nhà cửa, chồng ở bên nhắc nhở " Em nhỏ giọng một chút được không ? Nói như đang cãi nhau với ai ấy" Vợ trừng mắt bực bội đáp " Sao hả ? Chê tôi thô lỗ à ? Tôi chỉ có thể thôi, thấy tôi không vừa mắt thì ly hôn đi, anh cũng không nhì lại bản thân mình xem, anh có tư cách gì mà chê tôi ?"

Đôi lúc mẹ tôi sẽ âm thầm khuyên bà đừng làm vậy vì nên giữ thể diện cho chồng, phụ nữ dịu dàng một chút mới không thiệt thòi, bà ấy khinh thường đáp " Tôi không thích mấy lời thế này, anh ta kiếm được bao nhiêu tiền mà đòi phải thế này thế nọ ? Bao giờ anh ta kiếm được núi vàng núi bạc mới có tư cách đòi tôi phải dịu dàng"

Đương nhiên- mẹ chồng bà ấy không hề thích hành động và giọng điệu của bà ấy, thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở bà ấy mấy câu, bà ấy liền đáp trả thẳng thừng, rồi tới chỗ mẹ tôi cao giọng tố cáo mẹ chồng mình " Cô không biết bà già kia tức cười cỡ nào đâu, bà ấy không đi soi con trai mình lại đi soi mồm tôi cơ. Nhà bà ấy cũng chẳng giàu có gì dựa vào đâu đòi hỏi tôi lắm thế ? Nhà ấy cũng không nhìn lại điều kiện nhà mình đi, còn bắt tôi phải dịu dàng hòa nhã, đúng là nực cười, đương nhiên tôi có thể dịu dàng hòa nhã nhưng nhà bọn họ xứng với tôi sao ?"

Thực lòng mà nói tôi rất không thích bà ấy hơn nữa cực kỳ không muốn bà ấy sang nhà tôi mỗi ngày nhưng mẹ tôi không muốn tôi đắc tội bà ấy, thậm chí nói với tôi "Con cũng biết tính bà ấy rồi đó, con mà đắc tội bà ấy thì không biết bà ấy sẽ đi khắp nơi mắng con thế nào. Nếu con không thích bà ấy thì lúc bà ấy đến con đi lên nhà là được"

Thế rồi chỉ cần bà ấy đến tôi lại lẳng lặng đi lên tầng, bà ấy biết tôi không thích mình, nhưng bà ấy cũng chẳng quan tâm, cũng như bà ấy biết cha mẹ chồng mình không ưa mình, song bà ấy cũng không thèm để ý, bởi vì mọi người đều chẳng biết làm thế nào với bà ấy nên bà ấy rất hài lòng với tình trạng này, cho rằng mọi người đều sợ bà ấy.

Sau đó tôi lên trung học nên trọ ở trường, bà ấy cũng không xuất hiện trong tầm mắt của tôi nữa. Mấy năm trước, mẹ tôi đột nhiên nhắc tới bà ấy, lúc bà ấy năm mươi tuổi, chồng bà ấy bỗng muốn ly hôn con gái cũng không nhận nuôi bà ấy, lý do là miệng lưỡi quá cay nghiệt. Mẹ tôi khuyên bà ấy nên thay đổi tính tình nhưng bà ấy vẫn mạnh miệng nói " Sao tôi lại phải là người thay đổi? Tôi đã sống nửa đời người, không thay đổi được nữa, với lại sao tôi phải thay đổi ? Bọn họ thì tốt lắm à ?"

Sau đó chồng bà ấy ly hôn với bà ấy thật, cuối cùng ông ấy nói với bà ấy " Tôi cũng không giỏi giang gì nhưng dù tôi có kém cỏi tới đâu thì tôi cũng không muốn sống tiếp với bà nữa" Đạo trước tôi về quê thì gặp lại bà ấy, bà ấy vừa cười vừa bắt chuyện với tôi, niềm nở hỏi thăm tình hình, tôi sững sốt hồi lâu mới hoàn hồn, đáp "Di Nhung, di thay đổi nhiều quá"

Bà ấy cười ngượng ngùng " Di sống quá nửa đời người mới bắt đầu tỉnh ngộ, mới biết trước đây mình xấu tính tới mức nào" Tôi mỉm cười bồi hồi, bà ấy lại hỏi thăm tôi mấy câu rồi mới chào tạm biệt.

Bóng dáng khuất dần của bà ấy trông vô cùng cô đơn nhưng nếu đã hỏi hận thì tại sao không

thay đổi sớm hơn! Tôi nhìn mái tóc đã ngả màu của bà ấy, trong lòng chứa đầy thương cảm, nếu bà ấy sớm sửa đổi bản thân thì có lẽ bây giờ bà ấy vẫn còn có một mái ấm gia đình, có chồng ở bên, có con gái chăm nom. Sự thay đổi của hiện tại cũng bởi bà ấy đã nhận ra bài học quá đau đớn.

Có quá nhiều cô gái có tư tưởng sai lầm thế này : Đàn ông cũng chẳng xuất sắc, có gì bắt tôi phải giỏi giang ? Bởi vậy không chịu hoàn thiện bản thân. Vì chúng ta đều biết thay đổi bản thân là một chuyện khó khăn, phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực và quyết tâm, hoàn thiện bản thân cũng là chuyện vô cùng vất vả, ít nhất thì cũng khổ cực gấp trăm lần việc phóng túng qua ngày, nhất là khi bạn cho rằng người đàn ông của bạn không đáng để bạn nỗ lực như vậy, bạn sẽ lập tức tìm lý do để buông bỏ quyết tâm. Đây là sai lầm lớn nhất của người phụ nữ, chúng ta nỗ lực khiến bản thân trở nên tốt đẹp hơn, cũng không phải vì bất kì ai, mà vì chính chúng ta, vì chúng ta có thể lựa chọn cuộc sống cho chính mình, chúng ta xứng đáng với cuộc sống tuyệt vời hơn. Chỉ bởi lí do ấy thôi, dù cố gắng tới đâu cũng không hề phí công.

Chúng ta thường xuyên thích đánh tráo khái niệm, ví dụ như ngày bé cha mẹ yêu cầu chúng ta cố gắng học tập, thi đỗ vào một trường đại học có tiếng, hôm nào chúng ta thi không tốt, bị cha mẹ trách mắng thì thường sẽ như thế này : Hồi nhỏ họ còn học dốt hơn mình, giờ làm cha làm mẹ rồi lại bắt mình phải đỗ trường danh giá, có giỏi thì tự đi mà thi ?

Nhưng nếu chúng ta học được nhiều kiến thức, thi đỗ trường tốt, vậy người được hưởng lợi nhất ở đây là ai ?

Nếu một người nghĩ rằng hoàn thiện bản thân vì người khác vậy người này không bao giờ có thể làm chủ số phận của mình. Mọi nỗ lực của chúng ta đều vì tốt cho bản thân, nếu người được hưởng lợi lớn nhất là chính chúng ta vậy vì sao lại không cố gắng ?

Nhất là với các cô gái chưa kết hôn, nỗ lực hoàn thiện bản thân mình đúng là vất vả hơn làm đẹp, mua sắm- nhưng cuộc sống tương lai sẽ ngày càng nhẹ nhàng, vui vẻ hơn. Khi bạn đủ tốt, bạn sẽ gặp được người đàn ông xứng đôi với bạn. Bởi vậy chúng ta không nên oán trách chồng mình không tốt, chọn được tuýp đàn ông thế nào, quan trọng là ở điều kiện của chính bản thân.

CHƯƠNG 22 : Đừng biến bi kịch thành phim dài tập

Tôi quen Từ Hiên khi còn đi tư vấn công ích, lúc đó hôn nhân của chị ấy có vấn đề nên tới đó để xin giúp đỡ.

Năm ấy Từ Hiên 40 tuổi, có một con gái 14 tuổi, chồng làm xây dựng thu nhập cũng kha khá, nên chị không đi làm chỉ cần ở nhà chăm sóc con gái cho tốt. Nhưng mấy năm gần đây, chị thường nghe tin đồn chồng có bồ rồi có con với bồ. Ban đầu Từ Hiên không tin, cũng từng đi thăm dò chồng nhưng bị chồng gạt đi. Nên chị ấy tự an ủi rằng, có lẽ người ta chỉ đang ghen tỵ với sự sung túc của gia đình mình thôi.

Nhưng vào một buổi chiều nọ, một cuộc điện thoại đã đẩy chị ấy xuống vực sâu . Hôm ấy khi Từ Hiên đang ngủ trưa thì có một phụ nữ gọi điện tới nói rằng đã có con trai hai tuổi rồi, hiện

giờ cô ấy đang mang thai, chồng Tử Hiên đã hết yêu Tử Hiên từ lâu, hi vọng Tử Hiên chủ động ly hôn.

Sau khi nghe điện, Tử Hiên khóc suốt buổi chiều. Buổi tối khi chồng về, chị ấy giận dữ chấp vấn anh ta, anh ta không phủ nhận, mà thản nhiên cho chị ấy hai sự lựa chọn : Một là ly hôn, hai là chấp nhận con của đối phương. Nhưng chị ấy không chấp nhận con của đối phương cũng như không muốn ly hôn, chị ấy hy vọng chồng có thể chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia. Nhưng chồng chị tỏ rõ thái độ, dù có thể chấm dứt mối quan hệ với người phụ nữ kia, thì anh ta cũng không thể chẵn đứt quan hệ với con trai mình, dù sao đó cũng là con trai duy nhất của anh ta. Chị ấy uy hiếp chồng, nếu chồng vẫn cố chấp thì chị sẽ nói với cha mẹ anh ta biết việc này, song anh ta lại khinh bỉ nói với chị ấy, cha mẹ anh ta đã biết chuyện này từ lâu, cũng chấp nhận con trai và người phụ nữ kia. Tử Hiên bỗng tỉnh ngộ, thảo nào mấy năm nay mẹ chồng lại lạnh nhạt với cháu gái như thế, hóa ra là vì đã có cháu trai rồi!

Nhưng chuyện khiến cho chị không thể chịu đựng nổi nhất là vào tết Thanh Minh, người chồng muốn đưa đứa bé kia cùng đi tảo mộ, mẹ chồng đồng tình, tỏ ý rằng người phụ nữ kia không đi cùng mà chỉ để con trai tới thôi, dù sau cũng là cháu trai bà ấy. Tử Hiên phản đối kịch liệt, không đồng ý cho đứa trẻ cùng xuất hiện vào dịp tết Thanh Minh. Tử Hiên tưởng rằng mẹ chồng và chồng ít nhất cũng để ý cảm nhận của chị ấy, dù sao chị ấy cũng hi sinh cho gia đình họ nhiều như vậy, chồng Tử Hiên báo cho chị rằng đứa bé đã ở chỗ mẹ anh ta, đương nhiên ngay mai nó cũng sẽ xuất hiện, để chị chuẩn bị tư tưởng cho tốt. Tử Hiên căm phẫn nói " Nếu anh dám cho con riêng của anh đến đó, vậy cũng đừng mong tôi với con gái có mặt" Chồng chị ấy chỉ quăng lại một câu " Đến thì đến không đến thì thôi" Rồi bỏ đi mà chẳng thèm quay đầu lại.

Tử Hiên vừa phẫn nộ vừa đau lòng, chị ấy cầu cứu chúng tôi, mong chúng tôi nghĩ cách đuổi hai mẹ con kia đi, nhưng chúng tôi cho rằng đối phương đã có con, muốn cắt đứt tình cha con là gần như không thể. Tử Hiên không chấp nhận sự thật này. Chúng tôi đều đề xuất với chị nếu chị ấy không thể chấp nhận thì có thể cân nhắc tới việc ly hôn, cố gắng giành lấy càng nhiều gia sản càng tốt, sau đó nuôi nấng con gái khiến bản thân bình tâm, biết đâu sẽ có một hạnh phúc khác đang đợi ở phía trước.

Nhưng Tử Hiên lại không thể để kẻ thứ ba và con riêng của ả được lợi. Chúng tôi phải khuyên nhủ chị ấy rất lâu phân tích hết mặt lợi mặt hại. Lúc đó chị ấy thấy cũng có lý, nhưng mấy hôm sau đầu lại vào đó.

Khoảng một tháng sau, chị ấy hưng phấn nói với tôi, chị ấy đã nghĩ ra một biện pháp giải quyết. Tôi vội hỏi biện pháp gì ? Chị ấy đắc ý nói, chị ấy chuẩn bị sinh một đứa con trai như vậy chồng chị sẽ nghiêng về phía chị ấy, dù sao đây cũng là con vợ cả, có thân phận đáng hoàng. Lúc đó tôi đã thốt lên " Chị đừng hại con mình"

Tôi nói với chị ấy " Chưa bàn tới chuyện chị sinh được con trai hay không, dù chị sinh được thì cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của đứa bé kia. Nếu hôn nhân này xảy ra vấn đề thì nên giải quyết một cách lý trí chứ không phải tạo thêm bi kịch. Ngộ nhờ chồng chị không lay chuyển, vậy lúc đó chị với con làm sao ? Chị có khả năng nuôi con một mình không ? Nếu kết quả cuối cùng không như chị mong muốn thì chị có thể chấp nhận sự thật ấy sao ?"

Nhưng Tử Hiên không nghe tôi, chị ấy khẳng khái muốn thử, cho rằng chồng chị ấy không quan tâm với chị ấy, nhưng nhất định sẽ quan tâm tới con trai anh ta.

Bốn tháng sau, chị ấy vui mừng thông báo cuối cùng cũng mang thai rồi, hi vọng được chúc phúc, cho chị tiếp thêm sức mạnh. Lúc đó tôi nghe mà trong lòng chỉ thấy bi thương, cuộc hôn nhân này vốn đã là bi kịch, nếu dừng lại đúng lúc thì có thể thương tổn sẽ chấm dứt ở đây, nhưng Tử Hiên lại cố chấp muốn sinh thêm đứa nữa, tôi không thể thốt ra lời chúc phúc, mà chỉ tặng chị ấy bốn chữ : Tự lo liệu đi!

Quả nhiên mấy tháng sau, chị ấy suốt mướt tới tìm tôi, nói với tôi chồng chị chẳng để ý mình, chị ốm nghén khổ sở như vậy mà anh ta không hỏi han một câu, mẹ chồng lạnh nhạt. Tôi khuyên chị ấy ngẫm lại thật kỹ " Bây giờ chồng và mẹ chồng đều như vậy rồi, chị còn mong tương lai sẽ ra sau nữa ? Giờ vẫn chưa muộn đâu, chị ngẫm lại xem có nên bỏ đứa bé này đi không ?"

Nhưng chị ấy kiên quyết không nghe, cho rằng tới nước này thì dù thế nào cũng phải đánh cược một lần, chị ấy hoang mang nói " Bây giờ con trong bụng chị, bọn họ chưa cảm nhận được gì, tới khi đứa bé ra đời, gọi cha gọi bà, bọn họ có thể không yêu nó sao ?"

Tôi bất đắc dĩ nói " Dù bọn họ có yêu đứa bé này, cũng không có nghĩa là bọn họ yêu mẹ đứa bé! Chị nhìn người phụ nữ kia xem, cô ta sinh được con trai, nhưng tết Thanh Minh, bọn họ chỉ dẫn con trai đi tảo mộ chứ có cho cô ta đi cùng. Tốt với con không có nghĩa là tốt với chị, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau"

Sau đó tôi luôn tránh mặt chị ấy, bởi vì tôi quá bức bối

Khoảng một năm sau, một ngày nọ, khi tôi ăn cơm với một người trong hội công ích, cô ấy hỏi tôi còn nhớ Tử Hiên không.

Cô ấy kể với tôi rằng, Tử Hiên thực sự sinh con trai, còn người phụ nữ kia thì sinh con gái, hai người mỗi người có một trai một gái. Người phụ nữ kia không thể khiến chồng Tử Hiên ly hôn để cưới cô ta. Tử Hiên cũng không thể khiến chồng mình chấm dứt quan hệ với phía bên kia, hai người phụ nữ, một trai một gái, tiền tụy khổ sở vô cùng. Nghe nói người đàn ông kia gửi tiền nuôi con trai cho Tử Hiên, nhưng chị ấy phải chăm sóc đứa bé một mình. Đối mặt với kết cục này, Tử Hiên không thể chấp nhận được, chị ấy đã tìm người đàn ông kia tranh chấp nhiều lần, tinh thần gần như suy sụp.

Tôi chỉ thương cho đứa bé kia, bị mẹ nó đưa tới thế gian này để làm thế đánh cược cho cuộc hôn nhân của mình, không biết số mệnh tương lai của nó sẽ đi về đâu ?

Chúng ta không thể cam đoan bản thân sẽ không gặp khó khăn và thất bại trong hôn nhân, nhưng có người sẽ rút ra bài học xương máu. Không ngừng hoàn thiện và kiểm điểm bản thân để mình ngày càng trưởng thành trước khó khăn và thất bại, cuối cùng nắm giữ được hạnh phúc thuộc về chính mình. Song có người lại khư khư cố chấp, mắc hết sai lầm này tới sai lầm khác, khiến bi kịch kéo dài mãi không thôi.

CHƯƠNG 23 : Cúi đầu hi sinh, ngẩng đầu trông người

Mấy hôm trước tôi có xem chương trình truyền hình, kể về một người đàn ông bị bệnh khá nặng, vợ anh ta lập tức đòi ly hôn, rồi mang hết toàn bộ tài sản đi, còn bỏ lại con trai cho con nuôi nấng. Bảy giờ bỗng có một người phụ nữ khác xuất hiện trong cuộc sống của anh ta, bắt đầu chăm sóc cho sinh hoạt của hai cha con họ. Nhờ chăm sóc hết lòng, người đàn ông kia dần khỏe trở lại. Bảy giờ con của anh ta đã tới tuổi lấy vợ, phía nhà gái yêu cầu phải có nhà mới đồng ý cho kết hôn, thế là người phụ nữ kia liền bán mình, để con trai của người đàn ông nọ có tiền mua nhà, sau đó đưa hết tiền tiết kiệm cho người con trai để làm sính lễ cho nhà gái, rồi lại lo liệu đủ đường vì hôn lễ. Khi mọi chuyện đã đâu vào đó, hai cha con mới úp úp mở mở nói với chị rằng : Chị đừng xuất hiện trong đám cưới được không, bởi vì người vợ cũ tới, họ sợ phía nhà gái thấy chị ấy thì không biết nên giải thích thế nào.

Chị ấy âm ức nói trên truyền hình " Tôi hi sinh vì các người nhiều như vậy mà các người lại đối xử với tôi như thế ư?"

Người đàn ông kia ngược lại đáp " Anh biết em rất tốt với cha con anh, nhưng dù sao em cũng hi sinh vì cha con anh rất nhiều như vậy rồi, thỏa hiệp một lần nữa cũng đâu sao đâu?" Đưa con trai nọ còn mặt dạn nói " Con cũng biết những mấy năm qua dì rất tốt với con, con rất biết ơn, nhưng nếu dì trong đám cưới của con thì con không biết phải giải thích thế nào với phía nhà gái, con sợ mọi chuyện sẽ dần trở nên phức tạp, mong dì thông cảm cho con" Vị khách ngồi bên cạnh không khỏi chất vấn đưa con trai " Chuyện này thì có gì mà khó giải thích ? Chị ấy xuất hiện trong đám cưới thì đáng xấu hổ lắm à? Cậu định kết hôn xong không bao giờ để người khác gặp chị ấy sao ?"

Hai cha con họ á khẩu không trả lời được, nhưng vẫn cố chấp với cách làm của mình, hi vọng người phụ nữ kia lại thỏa thiệp vì họ lần nữa.

Vị khách của chương trình bèn hỏi người phụ nữ kia " Chị đã thấy bộ mặt thật của họ rồi chưa ? Rõ ràng là phường ăn cháo đá bát, không lẽ suốt bốn năm qua chị không phát hiện ra bọn họ là người thế nào ư ?"

Người phụ nữ kia khóc nức nở " Tôi không nghĩ được nhiều như thế, tôi chỉ muốn thật lòng đối tốt với bọn họ, cũng mong bọn họ có thể thật lòng đối tốt với tôi "

Vị khách giận dữ nói " Vậy họ có thật lòng đối tốt với chị không? Bốn năm qua, chị có cảm nhận được tấm lòng của bọn họ không ? Chị không hề nhận ra nhân phẩm của họ có vấn đề ư ?"

Người phụ nữ kia chỉ không ngừng kể ra những hi sinh của mình. Người khác đành thở dài ngao ngán " Ai kỳ bất hạnh, nọ kỳ bất tranh"(*)

Có lẽ trong cuộc sống mọi chuyện không hề khoa trương như vậy, nhưng chúng ta có thể bắt gặp rất nhiều mâu thuẫn gia đình tương tự. Mới đây thôi có một chị gái khóc than với tôi rằng, chị ấy đã hi sinh cả nửa cuộc đời mình cho chồng, vì anh ta mà sinh dưỡng con cái, nấu cơm hầu hạ, chăm sóc cha mẹ chồng. Nhưng khi chị ấy bị bệnh phải giải phẫu, cả gia đình ấy lại không có một ai chịu chăm sóc cho chị ấy, chỉ có cha mẹ đẻ đã lớn tuổi thương con gái, nên tới chăm sóc cho tới khi chị ấy xuất viện. Chị hỏi tôi " Chị hi sinh vì bọn họ nhiều như vậy, sao bọn họ có thể vô lương tâm đến thế ?"

Lúc đó tôi đáp " Chị nói về lương tâm với những kẻ vô lương tâm, chẳng phải tự rước lấy nhục hay sao ?"

Nhưng sau đó, tôi cho là vấn đề này không thể quy kết về chuyện vô lương tâm hay có lương tâm.

Tôi luôn cho rằng, một người có thể che giấu sự bạc bẽo ích kỷ của mình một thời gian, nhưng không thể che giấu mãi mãi. Bình thường chỉ sau một năm sau khi kết hôn, là mọi tính tình thật đều gần như bộc lộ hoàn toàn. Nhưng rất nhiều phụ nữ sống trong hôn nhân mười mấy hai mươi năm vẫn còn hỏi " Sao anh ấy lại là người như vậy ?" Tôi chỉ thấy vô cùng bi ai. Sống bên nhau nhiều năm như thế mà bạn không phát hiện được bất cứ điều gì ư ? Hay là nhận ra rồi nhưng vẫn chẳng hề bận tâm ?

Tôi luôn đề nghị với các chị em phụ nữ, sau khi kết hôn đừng cấm đầu hi sinh, thỉnh thoảng cũng nên ngẩng đầu lên xem thử phản ứng của đối phương. Nếu đối phương trân trọng sự hi sinh của bạn, cũng cố gắng báo đáp, vậy bạn có thể tiếp tục hi sinh. Nhưng nếu đối phương coi sự hi sinh của bạn là đương nhiên, thậm chí đòi hỏi nhiều hơn nữa, vậy bạn mau chóng điều chỉnh chiến lược.

Song có rất nhiều người phụ nữ lại lản ngược lại. Khi họ gặp những người bạc bẽo ích kỷ, không biết trân trọng, họ sẽ càng hi sinh nhiều hơn, hi vọng người đàn ông này có thể cảm động trước tấm lòng của mình. Nhưng kết quả thường là họ sẽ tổn thương nhiều hơn, bởi vì người bạc bẽo ích kỷ không biết cảm kích tấm lòng của người khác, họ chỉ muốn được lợi nhiều hơn mà thôi.

Gặp phải người như vậy thì rời đi là cách tốt nhất, nếu thực sự không muốn rời đi, vậy cũng đừng hi sinh mọi thứ, phải cho đi một cách có chừng mực.

Từng đọc giả hỏi tôi vấn đề khá tiêu biểu, cô ấy hỏi " Chị Văn Tình ơi, em đã đọc hết các tác phẩm của chị rồi, em muốn nghe ý kiến của chị về một chuyện. Có tác phẩm chị cổ vũ phụ nữ nên biết hi sinh, nhưng lại có tác phẩm chị lại nói phụ nữ không nên hi sinh, vậy rốt cuộc là nên hi sinh hay không nên hi sinh?"

Thực ra trước giờ tôi chưa từng đưa ra kết luận một cách võ đoán. Về vấn đề nên hi sinh hay không, tôi không muốn đưa ra câu trả lời cố định, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, chúng ta cũng gặp đủ hạng người. Mấu chốt của chuyện có nên hi sinh hay không- nằm ở việc đối phương là hạng người gì.

Một người bạn của tôi bất hạnh lấy phải một người đàn ông ích kỷ, nhưng tôi thấy phương pháp của cô ấy vẫn đáng lấy ra để làm gương. Trước khi kết hôn, người đàn ông này che giấu rất tốt, lúc nào cũng tỏ ra khiêm tốn ôn hòa, nhưng mới kết hôn được vài tháng thì đã lộ ra bản chất. Vừa kết hôn nên bạn tôi không muốn ly hôn, nhưng cô biết nếu tiếp tục như vậy dung túng anh ta thì anh ta sẽ ngày càng quá đáng hơn. Bởi vậy sau đó, cô áp dụng nguyên tắc: Anh đối xử với tôi thế nào thì tôi sẽ đối xử với anh như thế ấy. Tôi ốm mà anh thờ ơ, vậy anh ốm tôi cũng mặc kệ. Anh hờ hững với tôi, tôi cũng chẳng coi anh ra gì.

Theo quan niệm của tôi, sống với một người đàn ông như vậy thật vô nghĩa, nhưng nếu không muốn ly hôn thì cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Ban đầu người đàn ông kia rất phần nộ trước cách làm của bạn tôi, thậm chí còn dọa ly hôn. Nhưng sau vài lần, anh ta biết bạn tôi không phải người dễ bắt nạt, nên cũng không dám hành xử quá đáng. Mấy năm sau, người đàn ông này đã thay đổi rất nhiều.

Bấy giờ tôi hỏi cô ấy nghĩ thế nào, bạn tôi thở dài " Lúc đó tới chẳng còn cách nào khác, đành nghĩ cùng lắm là ly hôn. Thực ra tớ chỉ cần tớ thái độ như vậy thì ạn ta cũng không dám quá đáng nữa"

Sau đó tôi đưa ra một kết luận : Với người ích kỷ thì bạn càng hi sinh, họ càng đòi hỏi nhiều hơn nhưng gặp đúng người không nhân nhượng họ, bọn họ cũng sẽ trở nên bình thường. Nếu thực sự không có ai chấp nhận nhường nhịn bọn họ, bọn họ cũng sẽ thay đổi chính mình. Hơn nữa khi bọn họ vừa bộc lộ sự ích kỷ, bạn phải trừng phạt đúng lúc, như thế sẽ có hiệu quả hơn. Nhưng rất nhiều phụ nữ quá bao dung, dung túng cho đàn ông hết lần này đến lần khác, cuối cùng trở thành thói quen khó bỏ.

Thế nên, dung túng sự ích kỷ còn nguy hiểm hơn là ích kỷ, vì đây là hành động tạo ra những kẻ cặn bã cho xã hội

CHƯƠNG 24 : Đừng làm thủ môn của hôn nhân

Hồi xưa, tôi từng gặp phải một tình huống dở khóc dở cười vì không hiểu bóng đá. Thời trung học, trường tôi có tổ chức thi đấu bóng đá, bạn tôi rủ tôi đi cổ vũ cho đội lớp mình. Vì tôi chỉ thích cầm kỳ thi họa nên gần như chưa hề xem đá bóng bao giờ, bạn tôi bèn dặn dò tôi " Cậu không cần hiểu đâu, khi nào thấy bóng vào lưới, cậu vỗ tay khen là được". Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Sau đó để tỏ ra là người nhiệt tình tham dự hoạt động của lớp, thấy bóng vào lưới là tôi lập tức vỗ tay khen hay, bạn tôi vội kéo tôi lại, nói " Đội bạn đá vào, cậu vỗ tay gì chứ ?"

Sau đó tôi nhận ra có một thành viên không giống những người còn lại, bèn chỉ vào người đó hỏi " Sao bạn ấy cứ loay quanh ở cầu môn thế ?"

Bạn tôi bèn cho tôi biết, đó là thủ môn, nhiệm vụ của cậu ấy là bảo vệ cầu môn cho tốt, không để cho bóng của đối phương lọt vào.

Mấy hôm trước, một vị phu nhân vui mừng gọi điện cho tôi, nói chị ấy đã tìm ra địa chỉ và công ty bỏ nhí, tới tận nơi đàm phán, chị ấy nói nếu đối phương không chịu chấm dứt quan hệ với chồng mình thì chị ấy sẽ đưa sự việc này tới công ty ả, để tất cả mọi người đều biết cô ta là kẻ thứ ba. Đối phương sợ hãi nên đã đồng ý rời khỏi chồng chị ấy. Chị ấy còn nói với tôi, chị ấy có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với bỏ nhí của chồng, đây đã là cô bỏ thứ sáu chị ấy đánh đuổi thành công. Nếu sau này tôi muốn viết sách về việc đối phó với bỏ nhí thì chị ấy có thể hết lòng giúp đỡ.

Không hiểu sao chị ấy khiến tôi nghĩ tới người thủ môn, chỉ là chị ấy không phải thủ môn trên sân bóng, mà là thủ môn trong hôn nhân.

Mấy năm trước, tôi quen một vị phu nhân cũng là người Quảng Đông, chị ấy nói chồng mình ngoại tình thành thói quen, nhiệm vụ hằng ngày của chị ấy là bắt quả tang và đánh ghen. Vì chỉ quen trên mạng nên chúng tôi trò chuyện khá cởi mở. Chị ấy kể với tôi, ở vùng chị ấy, có rất nhiều phụ nữ sống như vậy, ngày ngày theo dõi chồng, bắt tại trận rồi ép chồng chia tay với bỏ.

Tôi không biết chị ấy đang lừa mình dối người hay là tình trạng hôn nhân ở vùng đó thực sự đáng báo động như vậy. Tôi hỏi chị ấy, đuổi kẻ thứ ba đi rồi còn có kẻ thứ tư, thứ năm, thứ sáu, cuộc sống như vậy bao giờ mới kết thúc, chẳng lẽ chị ấy không thấy người đàn ông kia mới là mấu chốt của vấn đề ư ?

Nếu đàn ông không muốn ngoại tình thì đâu cần khổ sở như vậy ?

Chị ấy đáp, đàn ông nào chẳng thế, trên đời này làm gì có đàn ông chung thủy ? Tôi không hiểu vì sao chị ấy lại nói như vậy. Phần lớn phụ nữ bị chồng phản bội đều không làm gì chồng mình, mà lại dồn mọi phần nộ lên một người phụ nữ khác, bởi vì chỉ làm vậy thì họ mới có lý do để tha thứ cho chồng mình, cũng chỉ khi đánh đồng mọi đàn ông thì họ mới tìm được cảm giác cân bằng trong tâm lý.

Nhưng tôi lại cực kỳ căm ghét luận điệu này, thực ra bị chồng phản bội là một chuyện đáng được đồng cảm. Song có vài phụ nữ tuy ngoài miệng nói tha thứ cho đàn ông nhưng trong lòng vẫn thấy việc chấp nhận một người đàn ông phản bội mình là vô cùng nhục nhã. Thế nên họ tưởng tượng ra một suy nghĩ : Đàn ông trên thế giới này đều là vậy, không phải chỉ mình mình sống khổ sở như thế.

Nếu suy luận này chỉ an ủi bản thân thì cũng không có gì đáng trách, nhưng những người này đáng ghét ở điểm họ ép người khác phải tán đồng quan niệm ấy, tuyên truyền tư tưởng tiêu cực đi khắp nơi.

Chồng tôi cũng từng nghe về luận điệu này, lúc đó anh ấy hừ lạnh một tiếng rồi thẳng thắn phản bác, khiến tôi phải cảm thán khen hay " Nếu chị cho rằng ngoại tình là bản tính đàn ông, cũng như con người đói bụng cần ăn cơm, vậy sao chị lại không cho chồng ngoại tình, chị không định để người ta ăn cơm à ? Dù sao đàn ông trên thế giới này đều ngoại tình cả, có gì đâu mà chị ngạc nhiên ?"

Người phụ nữ nói ra luận điệu trên liền á khẩu rất lâu mà không thể phản bác, chồng tôi lại bồi thêm một câu "Nếu tôi là chồng chợ, chắc chắn tôi cũng ngoại tình, vì dù tôi ngoại tình hay không thì chị đã định tội cho tôi rồi, tôi không ngoại tình thì đúng là có lỗi với chị"

Nói chuyện một lúc, chúng tôi quay lại chủ đề khi nãy, tôi tiếp tục hỏi vị phu nhân kia " Sao phải biến bản thân thành thám tử nghiệp dư ? Chị có nghĩ chỉ cần chồng chị còn chưa tu tâm dưỡng tính, thì chị mãi mãi không thể sống yên ổn ? Trừ khi có ngày anh ta già rồi, không chơi nổi nữa, nhưng cuộc đời của chị cũng gần hết rồi"

Tôi hỏi một đấng chị trả lời một nẻo " Thứ quan trọng nhất của phụ nữ là hôn nhân, bảo vệ hôn nhân là trách nhiệm của phụ nữ. Đuổi kẻ thứ ba chính là bảo vệ hôn nhân"

Tôi không thể không phản bác " Thế chị đã dốc hết sức lực để ngăn chồng chị ngoại tình, nhưng anh ta vẫn ngoại tình hết lần này đến lần khác thì sao? Điều này chứng tỏ thực ra phương pháp của chị không hề có tác dụng. Trừ khi chị có thể theo dõi anh ta 24/24, nhưng chị có làm được không ? Nếu chị chỉ cần bảo đảm rằng mình không ly hôn, mà không bận tâm tới chất lượng hôn nhân, thì đâu cần mất công như vậy, dù sao hiện giờ chồng chị cũng đâu có đòi ly hôn"

Có lẽ những lời này của tôi khiến những lý do mà chị lấy ra để duy trì hôn nhân hoàn toàn sụp đổ, bởi vậy sau đó chị ấy không còn trò chuyện với tôi nữa. Tôi biết, không có ai có thể đánh thức một người giả vờ ngủ.

Tôi luôn cho rằng, bạn không thể quản thúc một người đàn ông, chỉ cần anh ta muốn, anh ta sẽ luôn tìm cơ hội. Nếu đàn ông không quý trọng hôn nhân thì dù người phụ nữ có cố bảo vệ nó, cũng đâu còn ý nghĩa gì? Huống chi bạn lại phí phạm thanh xuân của mình để chơi đuổi bắt với đàn ông suốt nhiều năm, có đáng không? Tôi đã theo dõi từ lâu, những vị phu nhân làm thủ môn của hôn nhân này luôn tiền tụy học hác, hoặc là không có sinh khí, hoặc là cay nghiệt cố chấp. Nhưng tôi nghĩ trước khi lấy chồng, họ đều là những cô gái đẹp như hoa, tràn đầy sức sống. Thế mà giờ họ lại hành hạ bản thân thành xác sống.

Thực ra nếu muốn hôn nhân hoàn chỉnh về hình thức thì quá đơn giản, miễn là phụ nữ đủ thỏa thiệp thì tôi nghĩ hầu hết đàn ông đều không muốn ly hôn, bởi vậy ly hôn là chuyện không hề khó, nhưng khiến đàn ông chung thủy với mình mới là điều không dễ dàng. Có điều chúng ta không chỉ cần hôn nhân, chúng ta còn cần hôn nhân hạnh phúc, kể cả hai vị phu nhân trong câu chuyện của tôi cũng không ngoại lệ

Tôi hỏi vị phu nhân thứ nhất "Tuy chị đã đánh đuổi được kẻ thứ ba, nhưng chị có thực sự vui vẻ không? Sống như vậy chị không mệt mỏi ư?"

Chị ấy bật khóc như muốn trút đi nỗi oan ức ngọt ngạt suốt bao nhiêu năm "Tôi mệt chứ, tôi đã mệt mỏi từ lâu rồi, lúc nào tôi cũng phải lo lắng chuyện anh ta ngoại tình hay không, ngày ngày điều tra theo dõi, tôi cảm thấy cuộc sống của tôi u ám vô cùng, không có ngày nào tôi yên tâm, thoải mái. Nhưng tôi làm gì còn cách khác?"

Tôi biết chị ấy vẫn sẽ tiếp tục canh giữ hôn nhân nhưng từ tiếng khóc đau khổ của chị ấy, tôi hiểu được việc bảo vệ một cuộc hôn nhân không tốt khiến phụ nữ tổn thương đến nhường nào, nó sẽ hoàn toàn phá hủy sự tự tin và mọi mưu cầu hạnh phúc trong cuộc sống của người phụ nữ ấy.

Bởi vậy dù là đàn ông hay phụ nữ cũng đừng làm thủ môn của hôn nhân, mỗi chúng ta chỉ cần làm thủ môn của chính mình là đủ. Hơn nữa, một cuộc hôn nhân hạnh phúc dài lâu không phải kết quả của việc canh giữ tra xét, mà dựa trên sự tin tưởng, thương thức và suy nghĩ sẽ sống bên nhau trọn đời của hai vợ chồng.

CHƯƠNG 25 : Bi Kịch " Luân Hồi"

Nếu năm 20 tuổi có người nói với tôi trước khi lấy chồng thì phải xem gia đình của anh ta, xem hình thức hôn nhân của cha mẹ anh ta, rồi hãy quyết định xem nên kết hôn với người này hay không, tôi sẽ cực kì phản cảm " Rốt cuộc là kết hôn với ạn ấy hay là kết hôn với cha mẹ anh ấy, nếu gia đình anh ấy không hạnh phúc thì chia tay với anh ấy sao?"

Thậm chí tâm lòng nhân hậu sẽ nổi lên, cảm thấy một người đàn ông như vậy thật đáng thương, trước đây chưa từng cảm nhận được tình thân ấm áp, phải đối xử với anh ta tốt hơn, cho anh ấy hạnh phúc.

Nhưng tới năm 25 tuổi, nếu có người nói với tôi như vậy, tôi sẽ tán thành một nửa, đồng thời lập tức nghĩ ra đối sách " Dù sao người tôi lấy cũng là anh ấy, nếu không thích tiếp xúc với cha mẹ anh ấy thì tôi sẽ thuyết phục anh ấy mua nhà xa họ một chút, sau đó hai người sống cuộc sống của mình, gia đình anh ấy sẽ không ảnh hưởng nhiều tới tôi."

"Lâu sau trước khi kết hôn, tớ nhất định phải xem xét kỹ gia đình đối phương. Nếu trong nhà anh ta, người cha cũng như không, vậy chắc chắn tớ sẽ không lấy anh ta nữa" Đây là kinh nghiệm xương máu mà cô bạn Tiểu Lương rút ra sau khi cô ấy ly hôn.

Ba năm trước, trước khi kết hôn, có người bạn nhắc khéo Tiểu Lương rằng, mẹ chồng cô ấy cực kỳ thương con trai, bây giờ cô ấy thấy người đó thật nực cười, mẹ nào mà chẳng thương con?

Cho tới khi kết hôn, cô ấy mới biết mẹ chồng có ảnh hưởng lớn thế nào tới hôn nhân của mình, tuy mẹ chồng không hề muốn phá hoại hôn nhân của họ, nhưng lại có rất nhiều hành vi dẫn đến điều đó. Hầu như ngày nào mẹ chồng cũng tranh con trai với Tiểu Lương, chồng Tiểu Lương mua cho cô ấy một bộ quần áo, mẹ chồng sẽ giận dữ không vui, cho tới khi con trai mua cho bà ấy một bộ đắt tiền hơn thì mới bỏ qua. Hai người đi nghỉ mát, mẹ chồng liền thân nhiên nói " Dù sao mẹ ở nhà cũng không có việc gì làm, chỉ bằng đi chơi với hai đứa!" Tiểu Lương không vui, chồng cô ấy khó xử nói " Bà ấy là mẹ anh, sao anh có thể từ chối bà ấy được ? Bà ấy sẽ rất thương tâm"

Trong cuộc đấu này, Tiểu Lương mong chồng có thể đứng về phía mình, mà mẹ chồng cũng muốn có quyền kiểm soát đứa con trai. Hai người phụ nữ bắt đầu một cuộc chiến tranh không khói súng.

Chiến tranh bùng nổ, nhưng chiến lợi phẩm lại trốn biệt tích từ lâu, anh ta cảm thấy gia đình quá ngột ngạt, bên bắt đầu mượn cớ đi công tác, hoặc tiếp khách để khỏi về nhà, cho tới một ngày bên cạnh anh ta có những phụ nữ khác.

Khi Tiểu Lương ly hôn thì không có con, tôi thấy đây là chuyện mau mắn với cô ấy, nếu không bị kịch này sẽ tiếp tục "luân hồi"

Tôi luôn cho rằng hôn nhân thời nay thực dụng hơn ngày xưa rất nhiều, từ "ngày xưa" này là chỉ mấy chục năm trước đây, xa hơn nữa thì không có giá trị tham khảo. Khi đó mọi người đều không giàu có, chỉ cần hai người vừa ý, thì dù điều kiện gia đình đối phương có như thế nào, họ đều sẽ toàn tâm toàn ý mà kết hôn, hôn nhân như vậy thường bền chặt suốt đời.

Đương nhiên, điều này có liên quan tới sự chuyển biến của thời đại, bởi ngày đó rất ít người muốn ly hôn.

Nhưng hiện giờ hôn nhân cần dựa vào rất nhiều yếu tố. Tôi từng cùng bạn mình tới hai buổi xem mắt, cảm giác của tôi về cuộc gặp mặt ấy là một buổi trao đổi điều kiện, trước tiên phải nhìn vào công việc, bằng cấp, thu nhập, gia cảnh của đối phương để cân nhắc. Nếu thấy những điểm này đều ổn thì mới tìm hiểu xem con người này tính cách như thế nào, còn nhu cầu tình cảm không quá cao, có lẽ chỉ cần người nọ trông đáng tin một chút, tạo cảm giác an toàn. Sau đó dưới sự thúc giục của cha mẹ đôi bên, chẳng bao lâu sau hai người kết hôn. Song điều ảnh hưởng lớn nhất tới hôn nhân của bọn họ không phải điều kiện gia đình, mà là hoàn cảnh gia đình.

Tôi từng quan sát rất kỹ hôn nhân này, phát hiện phương thức ấy khá thích hợp với phụ nữ, nhưng lại phù hợp với phần lớn đàn ông, hơn nữa phụ nữ cũng dễ dàng chấp nhận hiện tại. Nhưng đàn ông thì không giống vậy, có thể họ đã kết hôn gần một năm, nhưng vẫn chưa thích nghi với vai trò của mình. Thế nên phụ nữ thường không cảm thấy an toàn, họ không cảm nhận được sự nhiệt tình của người đàn ông. Họ sẽ cực kỳ khao khát cảm giác an toàn. Thường thì con đường để phụ nữ tìm được cảm giác an toàn là không chế trời buộc. Nhưng đàn ông đâu chấp nhận phụ nữ không chế? Huống là người vợ chưa có bao nhiêu tình cảm, điều này khiến anh ta cảm thấy ngọt ngào. Những người đàn ông này hầu như đều từng chịu sự khống chế của mẹ hồi nhỏ, khi còn bé không có năng lực chống cự, nhưng giờ thì khác, anh ta có năng lực phản kháng. Anh ta muốn thoát khỏi sự khống chế này, bởi vậy anh ta sẽ kiếm đủ lý do để trốn tránh vợ mình.

Thế nên phụ nữ sẽ càng thiếu cảm giác an toàn, một khi thiếu cảm giác an toàn, cô ấy càng muốn nắm bắt được thứ gì đó, đây quả thực là một vòng luân hồi tai quái. Tới khi có con, cô ấy sẽ chợt nhận ra bản thân không khống chế chồng nhưng con hoàn toàn ỷ lại vào cô ấy, cô ấy bỗng tìm được mục tiêu sống mới. Nếu đứa bé này là con trai, vậy nó sẽ vừa sắm vai con, vừa thay thế vị trí của cha, để bù đắp cho sự trống vắng về mặt tình cảm của người mẹ. Sự xuất hiện của bé trai đã dời đi phần lớn sự chú ý của phụ nữ, dục vọng khống chế chồng của họ sẽ giảm xuống rất nhiều. Đàn ông nhận ra sự xuất hiện của con khiến bản thân giành được tự do, anh ta sẽ nóng lòng hưởng thụ sự tự do hiếm hoi này, mà không hề bận tâm tới sự thật đáng sợ khuất sau tất cả.

Thế nên phụ nữ sẽ ở bên con trai như hình với bóng, tới khi con trai tới tuổi lấy vợ. Lý trí nói với phụ nữ rằng, con trai nên có tình yêu và gia đình thuộc về riêng của nó, cô ấy vẫn sẽ tích cực lo liệu cho hôn sự con trai, nhưng về mặt tình cảm, cô ấy không thể chấp nhận việc con trai rời xa mẹ mình để bước vào vòng tay của một phụ nữ khác. Bởi vậy mới có chuyện mẹ chồng suốt ngày soi mói bắt bẻ con dâu, rồi tranh giành con trai với con dâu.

Vậy đứa con trai này phải làm gì bây giờ? Về tình cảm, anh ta biết mình kết hôn nên có cuộc sống riêng của mình thoát khỏi sự ảnh hưởng của mẹ, cũng không muốn thấy mẹ thương tâm, bởi vì nà ấy gần như chưa giữ được cha, nếu anh ta lại phản bội bà ấy, thì bà ấy cũng quá đáng thương. Dựa theo tâm lý này, anh ta sẽ yêu cầu vợ phải nhường nhịn mẹ mình một cách vô tội vạ, mà vợ anh ta không thể từ chối, vì có sự trời buộc của đạo hiếu từ xưa đến nay. Song người vợ lại cảm thấy bản thân mới là gia đình với chồng, thế nên người phụ nữ sẽ bắt đầu "cuộc chiến" đoạt vị thế.

Và rồi người con trai cũng sẽ tìm cách trốn tránh giống như cha anh ta vậy.

Trong rất nhiều gia đình, cha chồng gần như không hề tồn tại trong nhà, thế rồi hình thức sống không lành mạnh này sẽ được đời đời "luân hồi"

Không phải nói người đàn ông có hình thức gia đình không lành mạnh thì không được kết hôn, chẳng qua lấy người đàn ông như vậy thì quá nguy hiểm hơn lấy những người khác quá nhiều, khả năng không hạnh phúc cũng cực kỳ lớn.

Lúc đó tôi và ông xã yêu nhau, tôi chưa hiểu rõ điều này. Thời điểm đó, tôi yêu anh ấy hoàn toàn là vì anh ấy rất chín chắn, có kiến thức uyên bác, lại đối xử với tôi tốt vô cùng, tôi rất ít khi hỏi tới gia đình của anh ấy, anh ấy cũng rất ít nhắc tới gia đình mình.

Cho tới khi quan hệ hai người đã xác định, trước khi tới gặp cha mẹ anh ấy, anh ấy mới cho tôi biết. Thậm chí khi đó anh ấy còn nói với về bối rối, rằng cha mẹ ấy ấy không giống cha mẹ người khác, họ không chấp nhận làm trâu làm ngựa cho con cái. Sau khi kết hôn, việc chúng ta muốn họ tới chăm sóc là điều không thể. Với cha mẹ anh ấy- thậm chí ông bà anh ấy, người họ yêu thương nhất không phải con cái mà là bạn đời. Ngày anh ấy còn bé, bà nội anh ấy luôn dành thứ tốt đẹp nhất cho ông nội anh ấy trước tiên, sau đó mới tới con cháu. Người mẹ mà anh ấy nhất chính là cha anh ấy chứ không phải anh ấy. Lúc đó tôi bật cười, nhéo mặt anh ấy " Bé con đáng thương, sau này đã có em thương anh." Anh ấy còn nói với tôi, anh ấy rất ít khi nhắc tới gia đình là vì gia đình anh ấy chưa từng can thiệp hay giúp đỡ con cái quá nhiều. Anh ấy sợ tôi bận tâm tới điểm này.

Tới khi kết hôn, tôi mới biết kiểu truyền thống gia đình này có lợi với tôi nhiều như thế nào. Đầu tiên, mẹ chồng chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống của tôi, dù tôi có phá hỏng nhà thì bà ấy cũng không bận tâm, tôi và chồng có thể nào đi chảnh nữa, bà ấy cũng sẽ không hỏi tới, cùng lắm là dặn dò chúng tôi phải giữ gìn sức khỏe. Thêm nữa, mẹ chồng tôi tỏ thái độ rõ ràng: Sau khi kết hôn, hai đứa chính là người quan trọng nhất của nhau, những người khác mãi mãi là thứ yếu. Bởi vậy chúng tôi phải cân nhắc thật kỹ mọi bước tiến trong hôn nhân, mẹ chồng tôi chưa bao giờ nổi giận, bà ấy cho rằng : Sống vậy nói đúng, cha mẹ và con cái chỉ bên nhau trong một giai đoạn thời gian cuộc sống, người thực sự ở bên mình suốt cuộc đời chính là bạn đời của mình. Mặt khác, vì cha mẹ chồng tôi chưa từng giúp đỡ chồng tôi quá nhiều, nên năng lực của chồng tôi được rèn luyện rất tốt, anh ấy cũng cực kỳ có trách nhiệm.

Bản thân chồng tôi đã thấm nhuần tư tưởng hôn nhân từ ông bà và cha mẹ anh ấy, anh ấy hoàn toàn tán thành quan điểm "bạn đời mới là người quan trọng nhất, mọi chuyện đều lo lắng cho tôi trước tiên, tôi chưa bao giờ phải lo nghĩ chuyện tranh đoạt với mẹ anh ấy.

Nhưng mẹ chồng tôi có yêu chúng tôi không ? Tôi nghĩ bà ấy rất yêu chúng tôi, nhưng tình yêu bà ấy không biểu hiện bằng sự can thiệp khống chế mà biểu hiện bằng một hình thức cao cả hơn " Mẹ chỉ chúc phúc cho các con, bản thân các von phải nỗ lực vun vén cho gia đình" Bởi thế tôi luôn cảm kích cha mẹ chồng của mình, cho rằng trong hạnh phúc của tôi và chồng, họ có công lao rất lớn.

Rất nhiều phụ nữ đều nói "Nếu muốn hôn nhân hạnh phúc, ngoài tìm được một người chồng tốt còn phải tìm được một người mẹ chồng tốt" Tôi lại cho rằng, nếu muốn hôn nhân hạnh phúc, ngoài việc tìm được một người chồng tốt, còn phải xem hôn nhân của cha mẹ anh ấy có hạnh phúc hay không, đây là yếu tố cực kỳ quan trọng quyết định hôn nhân của bạn có hạnh phúc hay không.

CHƯƠNG 26 : Không ai có thể tiên đoán tương lai

Cuối tuần, tôi và ông xã định tới Cửu Trại Câu chơi mấy ngày, vừa lên xe thì điện thoại không ngừng báo có tin nhắn weixin, ông xã tôi bực dọc " Ai thế, nhắn tin mãi không thôi" Nửa năm rồi tôi với anh ấy đều quá bận rộn cho sự nghiệp riêng, hiếm khi có dịp đi du lịch cùng nhau, anh ấy hi vọng mấy ngày nghỉ này chúng tôi chỉ thuộc về nhau.

Tôi đành đưa di động cho anh ấy xem, tin nhắn thứ nhất " Cậu ơi, cậu nghĩ sao khi ly hôn, tớ có thể tìm được người yêu thương tớ nữa không ?" Tin nhắn thứ hai " Nếu tớ chấp nhận ly hôn thì liệu một ngày nào đó anh ta có hối hận rồi quay về cầu xin tớ tha thứ hay không ?"

Tin nhắn thứ ba " Nếu mọi người xung quanh biết tớ ly hôn thì liệu họ có nhìn tớ bằng con mắt khác thường hay không ? Tớ muốn nghe suy nghĩ của cậu"

Tôi chưa kịp nói gì thì ông xã tôi đã kêu lên " Em có phải nhà tiên tri đâu mà biết được ? Những vấn đề này vốn không có câu trả lời, không ai có thể cam đoan với cô ấy, mọi chuyện phải dựa vào bản thân cô ấy"

Người nhắn tin cho tôi là bạn học cũ của tôi, thực ra với tôi, những câu hỏi này khá quen thuộc, dù tới tận bây giờ vẫn không thể đưa ra những câu trả lời vừa chân thật vừa khiến đối phương thỏa mãn.

Có thể nói tôi đã được hỏi về hầu hết các vấn đề trong hôn nhân. Vấn đề được hỏi nhiều nhất là " Chị Văn Tình, chị nghĩ anh ấy có yêu em không ?" Nếu tôi đáp không yêu, đối phương sẽ đưa ra nhiều ví dụ để chứng minh người đàn ông kia rất tốt với mình, nhưng nếu tôi đáp yêu, đối phương sẽ lập tức hỏi " Vậy tại sao anh ấy lại đối xử với em như thế ? "

Những vấn đề khác thì nhiều tới không đếm nổi.

Người bị phản bội hỏi tôi " Chị nghĩ anh ấy có hồi tâm chuyển ý không ? Nếu em cố cứu vãn hôn nhân thì liệu sau này chúng em có hạnh phúc được không ?"

Người vừa chia tay hỏi tôi " Chị nghĩ anh ấy còn tìm gặp em nữa không ? Em rất nhớ anh ấy, liệu anh ấy có đang nhớ em không ?"

Người có chồng trăng đêm hỏi tôi " Chị nghĩ đêm qua anh ấy đi đâu? Có phải anh ấy tới chỗ bồ nhí hay không ?"

Tôi vốn không thể trả lời được những vấn đề này, ví dụ như vấn đề của bạn học tôi, sau khi ly hôn còn có thể tìm được tình yêu chân thành hay không, chỉ số mệnh mới biết được đáp án.

Nếu may mắn thì sau khi ly hôn, cô ấy sẽ lập tức tìm được người đàn ông phù hợp tốt hơn chồng cũ nhưng cũng có thể rất nhiều năm sau, cô ấy vẫn không thể tìm được một người phù hợp. Không ai đoán trước được điều gì, chỉ có thể nói, nếu biết điều chỉnh bản thân cho tốt thì cơ hội gặp được người đàn ông phù hợp sẽ cao hơn nhiều, nhưng điều đó cũng không phải chắc chắn tuyệt đối.

Sau khi ly hôn, liệu anh ta có hối hận hay không ? Nếu sau khi ly hôn, cuộc sống anh ta không tốt như trước kia, anh ta sẽ hối hận, nhưng nếu cuộc sống anh ta hạnh phúc hơn trước khi ly hôn nhiều thì anh ta sẽ không hối hận đâu. Còn việc sau khi anh ta ly hôn, anh ta sống như thế nào là do chính anh ta quyết định, những phân tích và suy đoán trước đó thực ra đều vô nghĩa.

Liệu người khác có nhìn mình bằng con mắt khác thường không ? Có lẽ có, có lẽ không, dù không ly hôn thì cũng không ai thoát được miếng lưỡi người đời, quan trọng là mình có quan

tâm hay không, nếu nội tâm mạnh mẽ thì người khác nói gì cũng không quan trọng, mình cứ sống như mình muốn là được.

Sau khi cứu vãn hôn nhân liệu có hạnh phúc hay không ? Thế thì phải xem hai người sống bên nhau thế nào, nếu hai người đều cố gắng cho cuộc hôn nhân này, thực lòng quan tâm lo lắng cho đối phương, vậy thời gian dần trôi, những chuyện đã qua sẽ ngày càng phai nhạt. Song đối phương có bằng lòng như vậy hay không lại là một ẩn số. Trước khi hỏi vấn đề trên, tôi nghĩ bạn nên tự hỏi thế này trước " Nếu tôi không thể cứu vãn hôn nhân thì liệu tôi có chấp nhận được một cuộc hôn nhân thất bại hay không ?" - vậy sẽ thực tế hơn đây.

Có những vấn đề chỉ người trong cuộc mới biết, ví dụ như " Có phải anh ấy cũng đang nhớ tôi không?, " Đêm qua chồng tôi có đi gặp bồ nhí hay không ?"... nếu thực sự muốn biết câu trả lời, vậy chỉ có hỏi người trong cuộc, những người khác làm sao mà biết được.

Ông xã tôi nghĩ rằng những vấn đề này vốn không cần hỏi, bởi không ai có thể tiên đoán trước tương lai, nhưng tôi có thể rất hiểu tâm ký ấy, vì ai cũng từng có thời trẻ người non dạ, ai cũng từng có thời bơ vơ hoang hoải.

Lúc tôi và ông xã cãi nhau tới mức đòi chia tay, tôi cũng từng hỏi cậu bạn thân của mình " Cậu nghĩ anh ấy thực sự muốn chia tay với tớ ư ? Liệu anh ấy còn đi tìm tớ nữa không ?" Cậu ấy sẽ an ủi tôi, nói chắc chắn rằng " Còn, hai người chỉ đang giận dỗi chút thôi, chẳng bao lâu anh ta sẽ tìm cậu thôi" Tôi lại hỏi " Thế bao giờ anh ấy mới tới tìm tớ"

Giờ ngẫm lại, những câu hỏi này của tôi khiến cậu ấy rất đau đầu, dù thế nào thì cậu ấy cũng không thể cho tôi câu trả lời chính xác. Ngộ nhờ trả lời không đúng, có khi tôi còn tìm cậu ấy gây sự " Cậu nói trong vòng ba ngày, chắc chắn anh ấy sẽ tới tìm tớ cơ mà? Sao tới giờ vẫn chưa thấy anh ấy đâu cả?"

Nhưng cậu bạn của tôi lại dạy tôi phải đối mặt với sự thật : Thường thì người thắc mắc những vấn đề này, đều là những người có nội tâm không đủ mạnh mẽ, dễ hoang mang, họ hi vọng người khác có thể cam đoan giúp mình. Sau mình giải quyết xong sự hèn nhát trong nội tâm, rồi lật lại những vấn đề trên, ta có thể nhận ra, có những câu hỏi thời gian sẽ trả lời cho ta, có những câu hỏi thâm tâm sẽ đưa ta đáp án, nhưng cũng có những câu hỏi vốn không có câu trả lời.

Chúng ta không thể tiên đoán tương lai để giải quyết vấn đề hiện tại có những chuyện không cần nghĩ quá xa cũng không cần phải sợ hãi.

Việc có nên ly hôn hay không, không phải xem sau này có gặp được tình yêu mới hay không, mà phải xem người đàn ông hiện tại còn có thể khiến mình hạnh phúc hay không. Nếu không thể tại sao lại phải lãng phí thanh xuân ? Dù tương lai không gặp được những người phù hợp, lẽ nào sống một mình không tốt hơn bị dày vò hành hạ trong kiểu hôn nhân này ư ?

Người bị chia tay thường mong đối phương hối hận, thâm thương, quả thực có nhiều người đợi tới lúc đó, nhưng bọn họ nói với tôi "Trước kia đêm nào cũng mơ thấy anh ấy hối hận xin tôi tha thứ, nhưng khi đợi được ngày đó, tôi lại nhận ra mình cũng chẳng vui về gì, quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi. " Thế nên dù đối phương không hối hận thì cũng có sao? Trong khoảnh khắc anh ta bỏ đi, mọi thứ về anh ta không liên quan đến bạn, sao lại phải bận tâm về những chuyện không liên quan tới mình ? Bạn không thể hiểu được câu trả lời trong thâm tâm người khác, nếu phí thời gian và sức lực vào những việc như vậy, chính là bạn đang khinh thường bản thân mình.

Còn việc yêu hay không yêu, thực ra trong lòng mỗi chúng ta đều có đáp án rõ ràng, có trường hợp chỉ cần xác nhận lại lần nữa, cũng có trường hợp chỉ muốn lừa mình dối người. Nhưng là trường hợp nào thì chắc chắn nội tâm cũng có câu trả lời cho bạn, dù nội tâm có một thoáng mơ màng thì thời gian cũng sẽ đưa ra đáp án.

Chúng ta chỉ có thể sống thật tốt. Mọi chuyện đều phải làm mới biết, nếu do dự băn khoăn thì sẽ không bao giờ biết được đáp án, sẽ chỉ rơi vào một giả thiết khác. Nếu lúc trước tôi chọn ly hôn thì có lẽ tôi đã sống tốt hơn hiện tại cả trăm lần.

Tôi có cô bạn yêu một nhà nghệ thuật làm về hội họa- rất nhiều người vừa nghe tới nghệ sĩ thì đã vội lắc đầu ngao ngán, cho rằng họ sống trên mây trên gió, nhưng bạn tôi lại yêu hết lòng hết dạ, rất nhiều người khuyên cô ấy " Yêu ai không yêu lại yêu chính loại người này, người làm nghệ thật chẳng đáng tin một chút nào. Sau này chắc chắn cậu sẽ không hạnh phúc đâu, mau yêu người khác đi" Bạn tôi liền trả lời đầy triết lý " Có lẽ sau này tôi sẽ không hạnh phúc nhưng nếu không ở bên cạnh anh ấy, hiện tại tôi sẽ không hạnh phúc. Ai mà biết trước được chuyện tương lai? Có khi tôi lại đá anh ấy đấy chứ, chỉ cần tôi đủ dũng khí chịu trách nhiệm, thì yêu ai cũng không thành vấn đề, dù sao không ai có thể tiên đoán được tương lai" Tôi âm thầm tán đồng suy nghĩ của cô bạn này, nếu chúng ta dùng thời gian để tiên đoán tương lai, sao không dùng nó để suy ngẫm về thực tại chúng ta sẽ sống tốt hơn trước khi rất nhiều.

Lúc 20 tuổi, chúng ta không biết cuộc sống năm 30 sẽ ra sao, nhưng tuổi 30 chắc chắn sẽ tới. Có nhiều chuyện không thể vội vàng, chủ cần để tất cả diễn ra tự nhiên, nghe theo tiếng nói của trái tim, lựa chọn cuộc sống cho chính mình.

Những chuyện còn lại, hãy để thời gian trả lời đi thôi

CHƯƠNG 27 : Trí tuệ của người khác không thể tự động cứu giúp bạn.

Tôi có một người quen biết đã bảy năm, chúng tôi quen nhau trong một buổi tọa đàm. Lúc ấy cô ấy thấy mình gặp khó khăn trong khi trao đổi với chồng, nên đã đăng ký tham dự một buổi tọa đàm về hạnh phúc cuộc sống, trùng hợp chúng tôi lại ngồi cạnh nhau, liền để lại phương thức liên lạc cho nhau.

Một tháng sau, tôi hỏi cô ấy có áp dụng phương pháp trong buổi tọa đàm hiệu quả không, cô ấy rầu rĩ đáp " Chẳng ra sao cả, vẫn thường xuyên cãi nhau, có lẽ những buổi tọa đàm này không hợp với tớ"

Sau đó tôi nhận ra, không phải buổi tọa đàm không có tác dụng với cô ấy mà là cái tính cách "ngựa quen đường cũ" của cô ấy khiến cô ấy không thể thu được tiến triển thực tiễn nào. Chúng tôi đã trò chuyện rất nhiều lần, chủ yếu là trò chuyện về vấn đề " Làm thế nào để trao đổi với bạn đời"

Ví dụ như cô ấy nói với tôi " Tôi qua chúng tớ lại cãi nhau vì chuyện mua nhà trước hay mua xe trước, tớ muốn mua nhà trước, hiện tại chúng tớ đang ở nhà cũ, diện tích lại nhỏ, chỉ có

một phòng ngủ một phòng khách, mà giờ giá nhà đang xuống, có thể đổi sang một căn nhà lớn hơn. Nhưng anh ấy lại muốn mua xe trước, anh ấy than ngày nào cũng phải bắt xe khổ lắm" Thế là hai người không ai chịu ai, cuối cùng cô ấy hỏi tôi, nếu là tôi thì tôi sẽ làm thế nào.

Tôi nói cho cô ấy phương pháp của tôi, đầu tiên tôi sẽ cố gắng trao đổi với đối phương, trình bày thật rõ ràng lý do mình muốn mua nhà trước, cũng nghe thử lý do muốn mua xe của đối phương, phân tích xem trước mắt nên mua nhà hay mua xe, nếu vẫn không ai chịu ai, thì giảm yêu cầu xuống, mua nhà nhỏ một chút, mua xe tạm tạm để khỏi đi bộ là được, mỗi người nhượng bộ một chút

Cô ấy nói đã hiểu nhưng sau đó vẫn cãi nhau với chồng, tôi bèn hỏi cô ấy " Cậu nói muốn thay đổi cách thức trao đổi cơ mà ?" Cô ấy ngại ngùng đáp " Tớ quen rồi, cứ thấy anh ấy khăng khăng đòi mua xe là máu nóng lại xông lên đầu"

Tôi thở dài một tiếng, thảo nào người xưa có câu : Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cho tới bây giờ, quan hệ giữa cô ấy và chồng không thay đổi chút nào, nhưng cô ấy luôn chăm chỉ học tập cách thức trao đổi với chồng. Đôi lúc tôi nghĩ, chỉ cần cô ấy học được vào thực tế thì quan hệ của hai người sẽ tốt hơn nhiều. Kinh nghiệm, trí tuệ của người khác dù có tốt tới đâu cũng không thể tự động giúp cô ấy giải quyết vấn đề, bởi thế hành động còn quan trọng hơn kiến thức rất nhiều.

Mấy năm trước, tôi làm tư vấn viên cho một tổ chức tình cảm giải quyết vấn đề của họ, song tôi không thể không thừa nhận rằng : Tỷ lệ thành công khá thấp. Ban đầu tôi tưởng do trình độ tôi còn yếu hoặc phương pháp của tôi không 99rb, nên mới không thể giúp được họ. Nhưng rồi khi trò chuyện với các tư vấn viên khác, tôi mới biết được, hóa ra bọn họ cũng thấy bất lực như tôi.

Khi làm việc ở đó, tôi đã gặp rất nhiều người như thế này : Họ sẵn sàng nghe chúng tôi phân tích và kiến nghị nhiều lần. Thái độ họ rất thành khẩn, rất ham học hỏi. Nhưng điều này không thể không thay đổi được quan niệm tình yêu của họ, dù tình cảm ấy đau khổ tới đâu, dù tương lai xa vời cỡ nào họ vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa. Biết bản thân yêu một người vô cùng tột tể biết anh ta đối xử với mình cực kỳ không tốt nhưng vẫn không muốn rời bỏ anh ta, tôi không hiểu nổi tại sao họ lại phải khổ sở chịu đựng như thế.

Mãi về sau tôi mới biết, tựa như một người bị đâm trong phim vậy, người bị thương luôn nói rằng "Đừng rút ra" nếu bị đâm quá sâu, vết thương và sự đau đớn đã trở thành một phần không thể thiếu trong họ, họ đành tiếp tục sống chung với chúng.

Nhưng ý thức của họ vẫn tỉnh táo, đúng hơn là chút lí trí còn sót lại mách bảo họ nên cầu cứu ai đó. Có điều khi tôi thực sự muốn giúp họ rút dao gây nguy hiểm cho tính mạng ra, họ lại bắn khoăn bối rối, cuối cùng từ bỏ cơ hội được cứu giúp, bởi họ không thể chịu đựng cơn đau ấy. Tôi đành trơ mắt nhìn họ dần mất máu mà chết, đây cũng là nguyên nhân thúc đẩy tôi rời khỏi tổ chức kia.

Vẫn có những người nhận giúp đỡ, thay đổi và bắt đầu cuộc sống mới, họ tới gặp tôi với lòng biết ơn sâu sắc, nói rằng nhờ tôi mà họ vượt qua sóng gió trong cuộc sống. Ngày trước, đây là những lúc tôi vui vẻ nhất, nhưng tôi dần hiểu ra không phải tôi giúp họ mà chính sức mạnh nội tâm của họ đã giúp họ.

Thường xuyên có độc giả nói với tôi " Đọc sách của chị, hoặc đọc đoạn văn trong sách của chị, em thường có cảm giác 'tĩnh ngộ', buông bỏ được mọi chuyện làm em băn khoăn và bứt rứt trước kia"

Đó không phải công của tôi, mà là sức mạnh của chính độc giả họ chợt tĩnh ngộ, tựa như bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, tỏa sáng bốn phương.

Thực ra nhiều khi chúng ta không cần tìm được người cứu giúp mình, càng không cần phải dựa vào sức mạnh bên ngoài để giải quyết vấn đề của bản thân, vì nếu như vậy thì dù vấn đề được giải quyết cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Trí tuệ của người khác không thể tự động cứu giúp bạn, chỉ có sức mạnh nội tại trong chính con người bạn kết hợp với hành động thực tiễn mới tạo nên thay đổi được thôi.

CHƯƠNG 28: Giá trị của bản thân bạn ?

Ngày trước khi quyết định khởi nghiệp, tôi có ba sự lựa chọn : mở một tiệm trà thật khác biệt, mở một Câu lạc bộ tư nhân dành cho phụ nữ, hoặc thực hiện giấc mơ từ thuở nhỏ - kinh doanh châu báu.

Ông xã một mực ủng hộ tôi kinh doanh châu báu, anh ấy nói nghề này cần có trình độ giám định cực kì cao, mà tôi lại có mười mấy năm kinh nghiệm rồi. Ngoài ra, đây còn là sở thích của tôi, đam mê chính là thành công lớn nhất, hơn nữa kinh doanh châu báu có cơ hội phát triển rất lớn, tôi có thể sử dụng hình thức thương mại điện tử để mở rộng kinh doanh toàn quốc, thậm chí là toàn cầu. Dù sao người ra không thể lặn lội xa xôi tới chỗ tôi chỉ để uống cốc trà đúng không ? Còn câu lạc bộ Nữ giới, làm sao một người phụ nữ ở Bắc Kinh lại tới chỗ tôi được ?

Tôi thấy anh ấy phân tích rất chuẩn xác, bởi vậy tôi chọn ngành châu báu. Sau đó có lần chồng tôi đi uống rượu về, lỡ miệng nói với tôi " Em có biết tại sao anh một mực đề nghị em kinh doanh châu báu không ? Bởi nhân nhã chứ sao, em có thấy ai kinh doanh châu báu mà lúc nào cũng đông khách không?"

Nhưng những chuyện sau đó nằm ngoài dự tích của anh ấy, không biết giá cả quá hợp lí hay tôi có duyên với buôn bán, từ lúc khai trương tới giờ, khách hàng của tôi luôn đông như trẩy hội, đôi lúc bận tới mức không chịu ăn cơm.

Ban đầu ông xã tôi chẳng mấy bận tâm, thấy tôi đắc ý thì còn không quên đả kích " Gớm, được mấy bữa thôi, em mới khai trương tiệm nên bạn bè đều tới ủng hộ đương nhiên việc kinh doanh sẽ thuận lợi, đợi vài hôm nữa là biết ngay ấy mà"

Nhưng một thời sau, việc kinh doanh không những không giảm sút mà tốt hơn. Sau khi hỏi thăm tôi mới biết nhiều bạn bè mua hàng ở nhà tôi về, mọi người quanh họ đều thấy không tồi liền tới đây chọn, người bạn làm trong nghề truyền thông mà tôi quen ngày trước cũng nhiệt tình giới thiệu giúp tôi mỗi khi có cơ hội thích hợp.

Chẳng bao lâu, tôi đã bận rộn tới tới tăm mặt mũi, chồng tôi lại giúp tôi tuyển người hỗ trợ,

nhưng tôi vẫn rất bận, bởi hầu hết khách hàng đều tin tưởng ánh mắt giám định chuyên nghiệp của tôi, cũng thích trò chuyện và nghe đích thân tư vấn hơn. Cuối cùng tôi đành để cô giúp việc gửi và nhận đồ chuyển phát nhanh, mời một nhiếp ảnh tới chụp ảnh cho tiệm một tháng một lần, còn lại tôi tự lo liệu hết.

Tuy vừa bận vừa mệt nhưng tôi lại rất vui vẻ. Một cuối tuần nọ, khi tôi cực kỳ bận rộn, ông xã ừ ừ than thở " Anh thấy từ khi kinh doanh châu báu, hình như em chẳng bận tâm tới chuyện nào khác nữa, anh ở bên cạnh em cả ngày mà em chẳng để ý gì đến anh cả"

Tôi bỗng thấy có lỗi với anh ấy, không hiểu sao lại buột miệng nói " Nếu anh không thích em quá bận rộn, thì hay là em không kinh doanh nữa ?"

Ông xã chăm chú nhìn tôi " Thật hay đùa thế ?"

Tôi cho anh ấy một ánh mắt khẳng định " Tuy em coi trọng sự nghiệp cá nhân nhưng em cũng phải coi trọng cảm xúc của bạn đời, giờ anh có ý kiến rồi , sau này chắc chắn sẽ có ý kiến gay gắt hơn"

Ông xã thấy tôi nói thật bèn vội ngăn cản tôi " Anh chỉ nói vui thế thôi, em để tâm một chút là được, đã làm tới nước này rồi, em cũng phải hi sinh rất nhiều, sao có thể buông bỏ dễ dàng được?"

Tôi đưa mắt nhìn anh ấy "Không cần miễn cưỡng vậy đâu nói thật với em đi, tại sao anh không muốn em ngừng kinh doanh?"

Sau đó tôi liền nghe những lời thật lòng của anh ấy. Ông xã bảo tôi nói, rất nhiều phụ nữ thích ngắm đàn ông tập trung làm việc thực ra khi phụ nữ tập trung làm việc cũng rất cuốn hút, nói đúng hơn là khi một người tập trung làm việc gì đó thì họ luôn tràn ngập sự quyến rũ. Bên cạnh đó, từ khi khởi nghiệp đến giờ, tôi cũng không còn than phiền việc anh ấy quá bận rộn với công việc nữa, tôi thông cảm cho anh ấy hơn bất cứ lúc nào. Khi bản thân tôi lĩnh hội được cái bất đắc dĩ của sự bận rộn, tôi không còn lo lắng chuyện anh ấy sẽ bận rộn tới mức quên tôi nữa.

Ngoài ra khi thấy tôi nỗ lực bước từng bước về phía mục tiêu của mình, anh ấy cảm nhận được sức sống và niềm vui từ một người phụ nữ hết lòng phấn đấu cho lí tưởng của mình, thấy được niềm hạnh phúc của bạn đời và anh ấy cũng mừng lây cho tôi.

Bởi những nguyên nhân này, anh ấy nghĩ việc tôi tiếp tục phát triển sự nghiệp quan trọng hơn việc nhất thời quên mất anh ấy rất nhiều.

Nhưng từ những lời anh ấy nói, tôi tổng kết được ý nghĩa sau : Đàn ông hi vọng người phụ nữ của mình có sự nghiệp riêng, nhưng lại mong sự nghiệp ấy không mang tới nhiều " tác dụng phụ". Có lẽ nhiều người sẽ cho rằng suy nghĩ này thật tham lam, nào có chuyện khế ngọt hái được cả chùm như thế. Nhưng thực ra nó hoàn toàn dễ hiểu, cũng tựa như người phụ nữ vừa mong đàn ông kiếm tiền bạc triệu, vừa mong mỗi ngày anh ta về nhà đúng giờ vậy. Chẳng qua đàn ông chín chắn sẽ biết cân bằng cả hai nhu cầu mâu thuẫn này, phụ nữ thông minh cũng sẽ thực sự hiểu được ngu cầu của đàn ông : Nếu sự nghiệp bạn không mang tới nhiều phiền phức cho anh ấy, anh ấy không ngại chuyện bạn có sự nghiệp riêng thuộc về mình.

Còn giờ thì nói về cảm nhận của chính tôi nhé!

Trước khi khởi nghiệp, ông xã cũng rất tốt với tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự khác biệt. Tôi ngày càng thành công, anh ấy ngày càng hãnh diện về tôi, cũng có thêm một chút lo được lo mất. Đôi lúc tôi đi họp mặt bạn bè cùng anh ấy, có người bạn hỏi tôi, anh ấy sẽ khiêm tốn đáp lại với vẻ hãnh diện " Co ấy yêu thích viết lách, suru tâm chút châu báu, chẳng qua có thể phát triển sở thích thành sự nghiệp mà thôi, vậy cũng rất tuyệt"

Bởi thế, tôi vẫn muốn nhắc nhở các chị em đang có ý định nghỉ việc chỉ vì một vài câu nói của chồng: Hãy thật thận trọng. Có lẽ lúc đàn ông yêu cầu bạn nghỉ việc, anh ta rất nghiêm túc và chân thành nhưng anh ta cũng không biết ngày tháng tiếp theo sẽ thay đổi thế nào. Tôi có một cậu bạn, vì không muốn chia sẻ việc nhà nên yêu cầu vợ từ chức, chỉ để lo liệu nội trợ. Nhưng chẳng bao lâu cậu ta liền hối hận. Từ khi vợ cậu ấy từ chức một ngày phải gọi cho cậu ấy ít nhất năm cuộc điện thoại, mà ngày xưa nhiều lắm là mỗi ngày một cuộc, hơn nữa cô ấy cực kỳ bận tâm tới "hành tung" của cậu, khiến cậu ấy thấy mất tự do. Sau đơ cậu lại yêu cầu vợ tiếp tục đi làm, nhưng co ấy không chịu, những ngày tháng nghỉ việc ở nhà khiến cô ấy rất thoải mái, không muốn quay lại chôn công sở nữa

Thế rồi cậu bạn này nói với chúng tôi " Trước đây tớ rất yêu vợ tớ nhưng từ khi cô ấy nghỉ việc, tớ thấy cô ấy ngày càng vô vị, suốt ngày chỉ nói với tớ mấy chuyện bếp núc. Bảo cô ấy nghỉ việc là một sai lầm, nhưng điều này cũng không thay đổi được chuyện tớ rất ghét con người hiện tại của cô ấy, sau này có lẽ chúng tớ sẽ ly hôn.

Những lời này khiến tôi sớn gai ốc.

Nhiều phụ nữ nói " Chính anh ấy là người yêu cầu nghỉ việc, chứ bản thân tôi có muốn nghỉ đâu" Nhưng sự thật lại chứng minh, phụ nữ phải gánh chịu hậu quả bởi người đưa ra lựa chọn chính là bạn

Dù đàn ông có nói thế nào chẳng nữa thì chúng ta cũng nên hiểu được một đạo lý : Phải nâng cao giá trị bản thân. Nhiều người phụ nữ muốn ly hôn, là bởi giá trị của người đàn ông ngày càng cao, còn giá trị bản thân ngày càng thấp, vợ chồng không thể đối thoại bình đẳng với nhau.

Tuy nói vậy sẽ khiến nhiều bà nội trợ kêu oan " Giá trị con người của tôi giảm sút bởi vì tôi đã hi sinh quá nhiều cho anh ấy" Nhưng hiện thực chính là hiện thực, đừng tưởng mọi sự hi sinh đều được đền đáp xứng đáng. Con người sẽ chỉ cam tâm tình nguyện đền đáp những người mà họ cho là có giá trị. Khi trạng thái sinh hoạt của hai vợ chồng không bình đẳng, không ăn ý thì dù là nam hay nữ, đều sinh lòng chán ghét với bên yếu thế hơn

Bởi vậy, phụ nữ nên có sự nghiệp thuộc về riêng mình, trừ khi bạn chắc chắn rằng dù không có nó, bạn vẫn có thể khiến cuộc đời của chính mình trở nên đặc sắc, dù phụ thuộc đàn ông về mặt kinh tế, thì tinh thần bạn vẫn hoàn toàn độc lập hơn nữa có thể đảm bảo rằng dù không có sự nghiệp cũng vẫn có người sẵn lòng cung phụng bạn cả đời. Nếu vậy thì bạn có thể không cần sự nghiệp làm gì.

CHƯƠNG 29 : Trả thù nhẹ nhàng là được rồi

Mười mấy năm trước sau khi xem phim truyền hình "Băng dính hai mặt" tôi chưa từng có cảm tình với "Phượng hoàng nam" (*) tôi luôn cho rằng nếu hoàn cảnh lớn lên hai người quá khác biệt, quan niệm sống hoàn toàn khác nhau thì làm sao mà hạnh phúc được? Trong phim, mỗi khi cha mẹ A Bình đưa ra yêu cầu vô lý thì A Bình luôn tìm đủ mọi cách ép Lệ Quyên phải nghe theo, lý do là " Cha mẹ anh quá vất vả." Phim truyền hình phải trải qua thẩm định nên cuối cùng họ đã đưa ra cái kết có hậu nhưng cái kết ban đầu là A Bình bóp cổ Lệ Quyên tới chết.

Thế nên tôi luôn tránh xa Phượng Hoàng Nam. Cô bạn Tiểu Khiết của tôi còn bài xích hơn cả tôi, cô ấy từng cảm phẫn nói với tôi " Phượng hoàng nam đều là loại ngu hiếu, ích kỷ, chỉ muốn phụ nữ hi sinh vì anh ta, nếu phải lấy Phượng hoàng nam thì thà chết còn hơn"

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là cuối cùng Tiểu Khiết lại ngại ngùng nói với tôi, người cô ấy lấy là Phượng hoàng nam. Thấy tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, cô ấy bèn biện giải cho Phượng Hoàng Nam " Trước đây bọn mình chưa từng tiếp xúc với Phượng hoàng nam, nên đều bị phim truyền hình lừa phỉnh, mọi tuýp đàn ông đều có người tốt kẻ xấu, Phượng hoàng nam cũng vậy, ít nhất thì người tớ yêu rất nhiệt tình với bạn bè, lại dễ tính, rất tốt với tớ, còn chăm chỉ cần tiến, bỏ xa đám thành phố dày ăn mỏng làm cả kilomet"

Tôi nghĩ không thể phủ nhận mọi quan niệm về phượng hoàng nam, song nếu quan niệm của Tiểu Khiết đã thay đổi lớn như vậy thì hẳn là người đó rất tốt.

Nhưng hai năm sau, Tiểu Khiết kể với tôi, cô ấy và người chồng Phượng hoàng nam của mình đang làm thủ tục li hôn. Tôi lại kinh ngạc một lần nữa, Tiểu Khiết chưa chút nói " Tớ cứ tưởng anh ta là người cầu tiến, tốt tính, nhưng giờ thì tớ hiểu rồi, anh ta chẳng có gia thế cũng chẳng có tiền của, nếu không tỏ ra cầu tiến tốt tính thì có ai chịu lấy anh ta ? Hồi trước tớ đã quá ngây thơ nên không thể hiểu thấy điều này. Sau khi kết hôn tớ mới biết, lấy một người chồng như vậy thì sẽ phải trả giá bao nhiêu"

Tiểu Khiết kể cho tôi suốt một buổi trưa, tường tận từng chi tiết về cuộc sống hôn nhân suốt hai năm qua của cô ấy.

Lúc mới kết hôn, cô ấy đã biết điều kiện của gia đình chồng không tốt mỗi tháng chồng cô ấy đều phải gửi cho một ngàn tệ về quê, Tiểu Khiết nghĩ cha mẹ nuôi lớn một người con trai cũng không dễ dàng gì, nên hành động này là nên làm. Nhưng dần dần, cô không chịu nổi nữa, vì gia đình chồng đòi hỏi quá nhiều, hết yêu cầu mua thứ này rồi lại thứ kia, rồi yêu cầu đăng ký khám bệnh, lại yêu cầu ở nhờ nhà cô ấy để đi học, chồng cô ấy không những thấy chịu đó là đương nhiên mà còn cho rằng Tiểu Khiết là một thành viên trong gia đình, nhất định phải góp tiền góp công. Em chồng cô ấy muốn tới tìm việc làm định ở nhà cô ấy, cha mẹ chồng bèn đưa người đến tận cửa, chẳng thèn thương lượng với cô ấy một cây, trong khi nhà này là do cha mẹ Tiểu Khiết bỏ tiền ra mua. Cô ấy than phiền với chồng, chồng cô ấy nói " Ở chỗ tôi, lấy chồng là người nhà chồng, đồ của vợ là đương nhiên cũng là đồ trong nhà, cha mẹ chồng có quyền xử lí"

Tiểu Khiết suốt nửa thì tức chết, trong cơn giận dữ, cô ấy về nhà ba mẹ đẻ. Thế là nhân lúc này, không chỉ em chồng mà cha mẹ chồng cũng chuyển tới ở nhà cô ấy. Nửa tháng sau, Tiểu Khiết quay về, thấy nhà mình hoàn toàn thay đổi, ngoài ban công còn nuôi gà, cô ấy giận dữ đến phát điên, quẳng hết thứ ấy ra ngoài. Cha mẹ chồng về thấy vậy thì nổi khùng, kêu gào

đuôi cô ấy đi. Tiểu Khiết giận dữ đến cùng cực " Đây là nhà tôi, kẻ phải đi là các người mới đúng. Nhà này cha mẹ tôi mua cho tôi, các người ở đâu thì biến về nơi đó đi"

Cha mẹ chồng cười lạnh " Cửa cô ? Trên sổ đỏ cũng viết tên con trai tôi đây"

Tiểu Khiết hối hận vô cùng. Sau khi nghe chuyện này, chồng cô ấy cãi nhau với cô ấy một trận, nói cô ấy sỉ nhục cha mẹ mình, anh ta không thể chấp nhận người vợ như vậy, nên kiên quyết li hôn. Tiểu Khiết nói " Tôi chịu đủ rồi. Ly hôn thì ly hôn, đồ cha mẹ tôi mua cho tôi thì trả cho tôi, còn đâu các người thích làm gì thì làm"

Không ngờ chồng và cha mẹ chồng cô ấy liền bắt tay nhau, ép cô ấy phải nhượng nhà cho họ thì mới được li hôn, đồng thời còn phải lấy ra một tờ giấy nợ trị giá một triệu tệ bắt Tiểu Khiết phải gánh một nửa số nợ đó, không gánh cũng được, nhưng phải dùng một nửa căn nhà để thế chấp. Tiểu Khiết giận đến suýt nôn ra máu, cô ta đòi kiện ra tòa, nhưng cha mẹ chồng lại ngày ngày tới nhà cha mẹ cô ấy gây sự, đổi trắng thay đen, bẻ cong sự thật, khiến cha mẹ cô ấy mất hết mặt mũi, một người huyết áp cao, một người phát bệnh tim. Để cha mẹ có thể an hưởng tuổi già, Tiểu Khiết nuốt hận trong lòng, cắn răng từ bỏ căn nhà, rời khỏi cái gia đình khiến cô ấy ghê tởm kia.

Sau khi ly hôn, Tiểu Khiết tới gặp tôi, cô ấy đập bàn nói " Văn Tình à, tớ không phục, tớ rất phần nộ, tớ thấy như có ngọn lửa đang bùng cháy trong ngực tớ, tớ nguyện rửa gia đình kia, tớ rất muốn trả thù bọn họ, suy nghĩ này đang hành hạ tớ sắp phát điên rồi"

Tôi ngẫm nghĩ rồi lại đáp " Cậu muốn trả thù cũng được, nhưng phải tuân thủ mấy điều sau. Thứ nhất, tuyệt đối đừng vi phạm pháp luật, thứ hai đừng liều mạng, cậu phải nhớ, mạng sống của chúng ta đáng giá gấp trăm ngàn lần mạng sống của tên khốn đó, thứ ba cậu nên bình tâm lại, đừng chìm đắm trong thù hận, mau chóng tiếp tục cuộc sống thường nhật của mình. Nếu có thể tuân thủ ba điều trên, thì khi tìm được cơ hội thích hợp, cậu hãy giải hận cho bản thân đi"

Tiểu Khiết do dự nhìn tôi " Cậu nói thật hay đùa đây ? Tớ tưởng cậu sẽ khuyên tớ từ bỏ thù hận, bắt đầu một cuộc sống mới"

Nếu có thể từ bỏ thù hận mà bắt đầu một cuộc sống mới thì còn gì bằng nhưng khi gặp phải những kẻ khốn khiếp, bị tổn thương và ghê tởm, mà vẫn phải bao dung từ bỏ thù hận thì chẳng mấy ai làm được, ít nhất cũng khó làm được ngay.

Tôi đã từng gặp khá nhiều cô gái " Chị Văn Tình ơi, chị nghĩ trên thế gian này có báo ứng hay không ? Ông trời có trừng phạt anh ta hay không?"

Thật lòng mà nói thì tôi không tin kiểu lí luận ' Ông trời sẽ trừng phạt kẻ xấu' hay 'Người xấu sẽ không có kết cuộc tốt đẹp' đó chỉ là lời an ủi của những người không phản kháng được mà thôi.

Thường thì khi phụ nữ tổn thương trong tình cảm nói với tôi rằng họ muốn trả thù, đa phần tôi đều khuyên họ hãy sống thật thoải mái, sống tốt hơn đối phương mới chính là sự trả thù mạnh mẽ nhất. Nhưng có những chuyện, tới tôi nghe xong còn muốn thay trời hành đạo, tôi thực sự không thể khuyên người khác rộng lượng và lương thiện trong hoàn cảnh ấy, hướng chỉ hành vi của một số kẻ không còn giống con người nữa rồi nếu để liên lụy tới bản thân thì tôi cho rằng không đáng.

Tiểu Khuyết nói cô ấy sẽ cân nhắc ý kiến của tôi, lúc từ biệt cô ấy nói " Cậu biết không ? Nếu khi này cậu khuyên tới buông bỏ thù hận thì cũng chẳng có tác dụng gì, tớ chỉ muốn trả thù hơn thôi. Nhưng những lời ban này của cậu lại khiến tớ phải suy ngẫm, có lẽ tớ sẽ sống thật thoải mái, yêu quý bản thân mình hơn. Nếu có cơ hội, tớ cũng không ngại đòi lại công bằng cho bản thân"

Thế rồi Tiểu Khiết kể với tôi. Sau khi ly hôn chồng cũ không cho cô ấy lấy lại đồ đạc của mình, cô ấy bèn tìm một người bạn cảnh sát, cùng đi thẳng tới công ty chồng cũ, yêu cầu đối phương thực hiện thỏa thuận ly hôn, trả lại cho cô ấy những thứ thuộc về cô ấy. Nếu không cô ấy sẽ khiến anh ta phải vào đồn cảnh sát vì tội chiếm dụng tài sản người khác. Không ngờ chồng cũ của cô ấy chẳng những không hung hãn như bình thường mà còn sợ hãi hoảng hốt. Ngày tới lấy đồ, cô ấy cũng đi cùng người bạn cảnh sát nọ, cha mẹ chồng vốn nanh nọc nay lại sợ tới im thin thít, trơ mắt nhìn cô ấy thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Vì cảnh sát tới công ty nên hình tượng nam thanh niên nông thôn cầu tiến chăm chỉ mà chồng cũ khổ công xây dựng cũng hoàn toàn sụp đổ, sau đó anh ta gặp rất nhiều khó khăn trong công việc. Tiểu khiết nghĩ chồng mình sẽ không chịu thua, ngờ đâu từ đó đàn ông này không dám gây sự với cô nữa. Một ngày nọ tôi đi uống cà phê cùng Tiểu Khiết, cô ấy ung dung nói với tôi " Tớ đã hả giận rồi, mọi chuyện đều đã qua, bắt đầu từ bây giờ tớ phải sống thật tốt"

Với những người bạn có ý định trả thù, tôi khuyên các bạn ba điều. Thứ nhất: Tuyệt đối đừng vi phạm pháp luật. Thứ hai đừng liều mạng, phải nhớ mạng sống của chúng ta đáng giá gấp trăm lần mạng sống của tên khốn đó, thứ ba nên bình tâm lại, đừng chìm đắm trong thù hận mau chóng tiếp tục cuộc sống thường nhật của mình. Nếu có thể tuân thủ ba điều trên, thù khi tìm được cơ hội thích hợp, bạn hãy giải hận cho bản thân đi

CHƯƠNG 30: Bạn tiết kiệm vì ai ?

Trước đêm thất tịch, tôi tổ chức hoạt động giới thiệu ngọc bích thu hút được rất nhiều người tham dự. Có vị khách thích một viên ngọc như ý, hỏi tôi giá cả. Tôi nói viên ngọc ý này là hàng đẹp, giá phải hơn hai mươi ngàn tệ.

Lúc đó tôi cũng nghĩ chị ấy sẽ mua, vì trước đó chị ấy cũng thích món đồ trang trước hơn ba mươi ngàn tệ, nhưng thấy giá đắt quá nên đã cân nhắc mấy ngày mà vẫn chưa quyết định có mua hay không, cuối cùng mấy hôm sau món trang sức đó bị một vị khách khác mua mất. Giờ viên ngọc này đắt gấp bảy tám lần món trang sức kia, nên tôi chỉ tưởng là chị ấy muốn hỏi thử giá cả mà thôi.

Sau đó, chị ấy yêu cầu tôi quay video về viên ngọc cho chị ấy, thế rồi năm phút sau, chị ấy nói với tôi " Chị mua viên ngọc như ý này, tìm giúp chị một hộp quà thật đẹp nhé"

Tôi bèn thiện ý nhắc chị viên ngọc này không rẻ có lẽ chị ấy nên cân nhắc thêm rồi hãy quyết định mua song chị ấy lại mau chóng chuyển khoản cho tôi, nói rằng chị ấy định mua viên ngọc này làm quà Thất Tịch cho chồng, sợ chần chừ thì sẽ bị người khác nhanh tay mua mất.

Thế là tôi bắt đầu tán gẫu với chị ấy, tôi hỏi " Sao chị không nữa mua cho mình món đồ hơn ba ngàn tệ mà lại sẵn lòng mua cho chồng món đồ hơn hai mươi ngàn tệ"

Chị ấy nói chị cũng không biết tại sao, chỉ là nếu mua cho chồng con dù đắt tới mấy chị cũng không thấy tiếc, nhưng nếu mua cho mình thì sẽ lại thấy xót. Trò chuyện lâu hơn, tôi biết được hai vợ chồng chị trực trực suốt mấy năm qua, nên chị muốn nhân dịp này hàn gắn quan hệ vợ chồng.

Trong lúc tán gẫu tôi biết được gia cảnh của chị ấy khá tốt, là một phu nhân hiền hậu, có công việc ổn định, cũng chăm sóc chồng và con chu đáo, nhưng chồng chị lại luôn hờ hững lạnh nhạt. Chị ấy cũng không biết phải giải quyết vấn đề này thế nào, đành tự an ủi mình có rất nhiều vợ chồng cũng chung sống với nhau như vậy thôi.

Tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ tiết kiệm là vì điều kiện sinh hoạt có hạn, nhưng sau đó tôi nhận ra, khá nhiều người trong số họ có gia cảnh rất tốt, hơn nữa họ chỉ tiết kiệm với bản thân mình, nhưng với chồng con thì luôn thoải mái hào phóng.

Điều khiến tôi phải suy ngẫm hơn cả, đó là rất nhiều phụ nữ thời trẻ không những không tiết kiệm mà còn rất hoang phí, nhưng một khi bước vào hôn nhân, họ lại sống tằn tiện. Cô bạn L của tôi lấy chồng sớm hơn tôi hai năm, lúc chưa lấy chồng thì gần như tuần nào chúng tôi cũng đi mua sắm để thỏa mãn sở thích chính mình. Ba tháng sau khi cô ấy kết hôn, chúng tôi hẹn nhau đi mua sắm, cô ấy thích chiếc sườn xám giá niêm yết hơn hai ngàn tệ, cô ấy chần chừ mãi mà không biết có nên mua hay không. Tôi rất ngạc nhiên, bởi vì trước đây, cô ấy thường mua những quần áo giá bốn, năm ngàn tệ mà chẳng cần đắn đo bao giờ, về khoảng chiều chuộng bản thân thì cô ấy luôn thực thi triệt để hơn tôi nhiều. Song cuối cùng cô ấy vẫn bỏ qua chiếc sườn xám ấy, mà mua cho chồng hai chiếc sơ mi và hai chiếc quần.

Hôm sau cô ấy gọi điện nói với tôi rằng cô ấy thực sự thích chiếc sườn xám đó, tôi bèn đáp " Nếu thích đến vậy thì cứ mua đi, sao tự nhiên cậu như biến thành người khác thế hả ?"

Cô ấy cũng tự thấy bản thân thay đổi rất nhiều, từ lúc kết hôn, tâm lí hoàn toàn không giống ngày xưa, trước đây là tự mình kiếm tiền rồi tự mình tiêu, thoải mái hưởng thụ, nhưng sau khi kết hôn thì phải cân nhắc cho gia đình trước nên đã vô tình xếp bản thân thành thứ yếu.

Tôi thờ dãi " Cậu có còn là L- người từng muốn hưởng thụ cuộc đời với tớ không đây?"

Cô ấy bật cười " Không phải tớ thì là ai ?"

Qua điện thoại, tôi lại bắt đầu lo lắng cho hôn nhân của cô ấy. Tôi luôn nghĩ hầu như phụ nữ đều không đòi hỏi nhiều, họ cam tâm tình nguyện hi sinh đam mê và sự nghiệp để lấy sự tôn trọng từ người thân trong nhà, song cuối cùng lại chẳng tìm được bao nhiêu người biết ơn và ngưỡng mộ mình.

Tôi hiểu việc kết hôn sẽ khiến tâm lí của người ta thay đổi, kể cả tôi cũng vậy. Chúng ta không thể tự kiểm soát được sự thay đổi này, có thể gọi đó là "trách nhiệm", chúng ta phải chịu trách nhiệm với gia đình và con cái, không thể thích làm gì thì làm như trước được nữa. Tôi thực sự nghĩ thay đổi này rất tốt nó giúp một người phụ nữ trưởng thành hơn, chính chắn và có trách nhiệm hơn. Nếu sau khi kết hôn mà vẫn vô tư tiêu xài như trước đây thì cũng chưa chắc tốt Nhưng đôi khi sự thay đổi này khiến ta tự đẩy mình vào ngõ cụt.

Giờ bàn một chút về nam giới nhé, trong buổi giới thiệu có kha khá nam giới tham gia chọn quà cho vợ hoặc bạn gái của mình, những người chọn quà cho bạn gái đều chọn những món

khá đắt, nhưng những người chọn quà cho vợ thì ngược lại. Có một người bạn thích hai món quà có giá trị cách biệt khá lớn, cuối cùng anh ta bỏ qua món đắt tiền hơn, nói với tôi " Mua đồ đắt quá cô ấy còn trách tôi ấy chứ, nên mua món rẻ thôi"

Có lẽ sẽ có người cho rằng điều kiện kinh tế của người bạn này không tốt, nhưng thực tế thì không phải như vậy. Cách anh ấy nói cho thấy anh ấy hoàn toàn tin là vợ mình chỉ thích đồ rẻ, không thích đồ đắt. Nhưng người phụ nữ chúng ta điều biết, điều ấy đâu có đúng ? Ai chẳng thích thứ tốt ? Nhưng rất nhiều đàn ông lại tưởng lầm như vậy, bởi vì chính bạn mang đến cho anh ta cảm giác ấy. Anh ta cực kì tin tưởng, giữa chất lượng và giá cả, nhất định bạn sẽ chọn yếu tố thứ hai.

Tôi từng tán gẫu với L về vấn đề này, cuối cùng kết luận được rằng, có hai nguyên nhân khiến một phụ nữ trở nên tiết kiệm sau khi kết hôn : Phụ nữ có ý thức trách nhiệm với gia đình là so bản năng muốn vun vén cho gia đình nhiều hơn đàn ông, đồng thời phần lớn phụ nữ đều muốn dâng hiến tình yêu của mình và tự động đưa nhu cầu của mình về thứ yếu. Ngoài ra, còn có một nguyên nhân còn có một nguyên nhân nữa xuất phát từ tiềm thức qua sự tiết kiệm- phụ nữ hi vọng đàn ông có thể thấy được sự hi sinh của mình cho gia đình, nhờ đó xây dựng hình tượng " mẹ hiền vợ đảm" để thu hút đàn ông, đây là bản năng

Nhưng bạn thân ơi, bạn có nhiều ưu điểm để thu hút đối phương như vậy, có sao phải dựa vào sự tiết kiệm cơ chứ? Khi bạn chung diện thật đẹp, thì niềm vui và sự tự hào mà bạn cho anh ấy đã sớm thay thế bằng sự tiếc nuối với tiền rồi đấy. Bạn không những không đánh mất tình yêu của đối phương mà còn làm anh ấy yêu bạn say đắm hơn. Trên thế giới này có rất nhiều đàn ông cạnh tình chỉ vì phụ nữ không chăm chút bản thân, nhưng lại có rất ít đàn ông rời bỏ vợ mình chỉ vì cô ấy ăn mặc thật đẹp, bởi vì đàn ông cực kì coi trọng thể diện.

Đương nhiên mọi chuyện đều không thể quá đà. Mấy năm qua, có rất nhiều luận điệu xúi giục phụ nữ sống phung phí, ví dụ như thích gì mua nấy, nếu không sẽ có một người phụ nữ khác tiêu tiền "giúp" bạn.

Xét từ một góc độ khác thì đây cũng là một hình thức giác ngộ mới của phái nữ, nhưng giác ngộ thái quá cũng không hẳn tốt. Tôi có quen một vị phu nhân, ngày trước sống vô cùng tiết kiệm, tần tảo chăm sóc cả gia đình, nhưng cũng chẳng ai trong nhà thừa nhận. Sau đó không biết chị ấy gặp phải chuyện gì mà bỗng cho rằng trước đây mình quá ngốc, thế chỉ là một ngày- chị ấy mua hết tất cả những thứ mà trước kia chị ấy không dám mua, tiêu sạch tiền trong hai tấm thẻ tín dụng, dùng điều này tuyên bố từ nay về sau chị ấy chỉ yêu chính mình.

Đương nhiên kết quả là chiến tranh gia đình bùng nổ.

Chúng ta không đề cao sự hoang phí, quan niệm này không đáng tôn thờ, nhưng cũng ít nhất thì đừng đối xử bản thân quá so kém với chồng, chúng ta có thể vừa yêu thương người thân quanh mình, vừa chăm chút cho bản thân thật tốt, bởi vì nếu bạn quên mất chính mình, thì những người xung quanh cũng sẽ quên mất bạn.

CHƯƠNG 31: Bao nhiêu người còn đang làm những việc gì ?

Khu nhà của vợ chồng chúng tôi bị ô nhiễm nghiêm trọng nhiều lần bị CCTV nhắc tới, cuối cùng năm ngoái chúng tôi cũng quyết định chuyển nhà. Năm nay lúc nhận nhà, chồng tôi nói: "Chuyện trang hoàng nhà cửa cứ làm theo ý của em, anh chỉ có một yêu cầu thôi, ấy là TV trong nhà phải mua thật lớn, xem cho thoải mái, ngoài ra anh muốn mua một rạp phiên gia đình Boss nữa. Tôi hỏi anh ấy muốn mua loại giá bao nhiêu, anh ấy nói đắt hơn TV bình thường khoảng bốn năm vạn tệ, loại tốt hơn khoảng mười mấy hai mươi vạn tệ. Tôi vừa nghe vậy thì thốt lên " Mười mấy vạn tệ, đắt thế cơ à?"

Thấy tôi kêu đắt, anh ấy lảng lảng nói " Thế thì cứ mua loại bình thường thôi" Thấy đáng về thất vọng củ anh ấy, tôi bỗng nhớ tới hai chuyện khi tôi còn bé.

Lúc lên mười, tôi cố sức đeo nhẫn của mẹ vào ngón cái, sau đó không tháo ra được. Tôi bèn gào khóc kêu đau, cha mẹ vội tới giúp tôi tháo ra, nhưng chỉ cần động vào là tôi lại thấy đau, cha tôi bèn tìm kim đến định vặn gãy chiếc nhẫn, nhưng mẹ tôi lập tức phản đối, nói làm thế sẽ làm hỏng nhẫn, sau đó mẹ tôi liền cố sức tháo nhẫn ra, khiến tôi đau òa khóc, ngón tay sưng đỏ nhưng vẫn không sao tháo được, tôi bèn nói hay là vặn đứt chiếc nhẫn đi, nhưng mẹ tôi kiên quyết không đồng ý. Thế rồi mẹ tôi bảo tôi cố nhịn để tháo nhẫn ra, ngón tay đau như chịu cực hình, tôi vừa khóc vừa nói " Mẹ thà để con chịu nhiều đau đớn còn hơn là khiến chiếc nhẫn này không hoàn chỉnh" Mẹ tôi lườm tôi một cái " Ai bảo mày tự đeo vào tay"

Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi lạnh buốt, tới bây giờ tôi vẫn chưa quên được tâm trạng của mình khi đó : Hóa ra trong mắt mẹ tôi thì một chiếc nhẫn còn quan trọng hơn ngón tay của con gái, hóa ra trong mắt mẹ tôi thì những thứ vật chất này còn quý hơn cảm nhận của tôi. Về sau mẹ tôi giải thích với tôi, thời đó mọi người đều rất nghèo, sao nữ làm hỏng chiếc nhẫn?

Tôi thông cảm cho bà, nhưng cảm giác không được tôn trọng đã luẩn quẩn trong lòng tôi rất nhiều năm.

Còn một chuyện nữa, hồi tôi còn nhỏ thì điều hòa chưa phổ biến, tôi hay đợt tới trước khi đi ngủ rồi mới tắm, để sau đó ngủ cho thoải mái mát mẻ, nhưng mẹ tôi luôn ép tôi phải tắm sau khi ăn cơm, lí do là mẹ tôi muốn giặt hết quần áo trong ngày, mọi người trong nhà phải phối hợp với bà. Tôi đã phản đối chuyện này rất nhiều ngày nhưng nếu sau bữa tối tôi không tắm rửa theo yêu cầu của mẹ, thì bà sẽ nhắc nhở thậm chí nổi giận.

Tôi và mẹ thường đối thoại như sau, tôi buồn đũa là mẹ tôi nói ngay " Mau tắm đi, để mẹ còn giặt quần áo"

Tôi không thèm nghe theo mà đi đọc sách hoặc làm bài tập.

Mẹ thấy tôi còn chưa tắm bèn bực bội nói " Sao còn chưa đi tắm ? Mau đi nhanh lên"

Tôi nói " Trước khi đi ngủ con mới tắm cơ"

Mẹ tôi sẽ quát " Trước khi đi ngủ mới tắm ? Thế quần áo thì sao ?" " Quần áo mai giặt cũng được mà! Giờ tắm rồi lát nữa lại đổ mồ hôi"

"Mày có làm gì đâu mà đổ mồ hôi, có việc đi tắm thôi mà cũng phải nói nhiều thế nhỉ? Mày không để mẹ nghĩ được à ? Có ai bắt mày giặt quần áo đâu, chỉ bảo mày đi tắm sớm một chút cũng khó thế cơ à ? Nếu có người giặt quần áo cho mẹ thì bảo mẹ tắm rửa lúc nào cũng được" Sau đó mẹ tôi sẽ căn nhắc cho tới tôi bắt đắ dĩ đi tắm, hoặc là ra khỏi nhà mới thôi.

Bà ấy không thể khiến tôi ngoan ngoãn ăn tối xong liền tắm ngay, tôi cũng không thể khiến bà ấy đồng ý việc trước khi ngủ mới tắm, tranh chấp kiểu này kéo dài tới lúc tôi không còn ở chung với cha mẹ nữa. Lúc rời khỏi nhà, tôi cũng không mấy tiếc nuối, mà chỉ như được giải thoát, thậm chí còn hưng phấn vì sắp được hít thở bầu không khí tự do.

Về chuyện này, tôi vẫn luôn không đồng tình với mẹ tôi. Theo quan điểm của tôi thì tôi tắm rửa, mai giặt đồ cũng có sao đâu ? Không lẽ quan hệ mẹ con còn không quan trọng bằng mấy bộ quần áo ?

Bởi vậy lúc đó tôi đã thâm thê rằng, tới lúc tôi có chồng có con, nhất định sẽ tôn trọng cảm nhận của họ, tuyệt đối không để xảy ra tình trạng mất nhiều hơn được.

Khi thấy vẻ thất vọng của ông xã, tôi bỗng nhớ lại những chuyện hồi nhỏ, tôi nghĩ bây giờ chắc chắn anh ấy cũng đang buồn như tôi ngày bé. Tôi gần như có thể đoán được suy nghĩ của anh ấy lúc này : Hóa ra trong mắt cô ấy tiền còn quan trọng hơn mình. Chẳng qua trước giờ anh ấy luôn rộng lượng, không phản kháng mãnh liệt như tôi hồi nhỏ mà thôi.

Tôi nói với anh ấy bằng giọng khẳng định " Nếu anh đã thích như vậy, thì chúng ta không thể mua loại bình thường, chúng ta phải nhất định phải mua loại anh thích nhất"

Ông xã tôi nói không cần không cần nhưng tôi có thể dễ dàng nhận ra niềm vui trong mắt anh ấy. Lúc này tôi cũng hiểu, trên thế gian này, không gì quan trọng hơn cảm nhận của những người mình yêu thương.

Hôm sau, tôi cùng anh ấy tới trung tâm điện tử để chọn bộ rạp chiếu phim gia đình mà anh ấy thích nhất, cuối cùng chúng tôi không chọn loại đắt nhất, những vẫn chọn loại mà anh ấy yêu thích.

Sau chuyện này, tôi bắt đầu nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân. Lúc đầu tôi không muốn tiêu quá nhiều tiền vào việc mua rạp chiếu phim gia đình, bởi vì bản thân gần như không xem TV kể cả mua rồi sau này cũng rất ít xem, bởi vậy tôi liền thấy nó đắt, phí tiền. Nhưng nếu tôi là người thích xem phim thì có lẽ không những không thấy đắt mà còn cho rằng nhất định phải mua loại tốt nhất bởi vì ngàn vàng cũng khó mua được sự vui vẻ.

Nhiều khi chúng ta phản đối một chuyện không hẳn là vì chúng ta có lý, đôi khi chỉ vì chúng ta không hiểu hoặc không có hứng thú, nhưng lại dùng lập trường và sở thích của mình để phán đoán xem chuyện này có đáng hay không, song hành động này lại khiến người thân của chúng ta vô cùng thất vọng. Một người vừa đau buồn vì cảm nhận của mình không được coi trọng, nhưng vẫn đối xử với người yêu của mình bằng phương thức tương tự, thậm chí khiến đối phương ngày càng thất vọng, thế rồi hai người dần cách xa mà không biết vấn đề nằm ở đâu.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là chúng ta phải thỏa mãn một cách vô điều kiện yêu cầu của bạn đời. Thứ nhất phải xem khả năng chấp nhận, nếu đối phương đưa ra yêu cầu mà mình không thể đáp ứng, hoặc phải dốc hết sức lực mới làm được thì lại là chuyện khác. Thứ hai phải xem phản ứng của đối phương, việc có đáp ứng yêu cầu của đối phương hay không không quan trọng, quan trọng là mình trân trọng cảm nhận của họ. Khi đối phương đưa ra yêu cầu mâu thuẫn với mình thì chỉ ít cũng nghe thử suy nghĩ của họ, xem có biện pháp giải quyết tốt hơn không chứ không phải nghe xong đã vội vã phủ quyết hay thậm chí là có phản ứng quá khích.

Tùng có một người chồng đòi đổi xe mới, người vợ nghe xong đã nổi giận " Bây giờ anh không có xe để đi à ? Đổi sang xe làm gì ? Anh chỉ biết sướng mình anh thôi, trong mắt anh còn có cái nhà này không ? Sau này còn nhiều việc cần đến tiền, không được mua xe mới" Đồng thời người vợ cũng dùng phương thức cay nghiệt- để cho chồng hiểu là nhu cầu của anh ấy ích kỷ đến mức nào.

Người chồng không nhắc tới chuyện mua xe nữa, khi những người đồng cấp tới công ty lần lượt đổi xe mới thì anh ấy vẫn lái xe cũ từ tám năm nay. Chuyện này trở thành nguyên nhân khiến anh ấy quyết định ly hôn. Hai năm sau, anh ấy để hết tiền lại cho vợ rồi chọn ly hôn. Có người hỏi anh ấy hối hận hay không, anh ấy nói không hối hận, dù sao thứ mà vợ anh ấy thích nhất là tiền không phải anh ấy.

Tôi luôn cảm thấy tiếc nuối vô cùng, nếu khi đó cô vợ kia hòa nhã nói với chồng " Em biết anh muốn đổi xe mới nhưng bây giờ em nghĩ nhà mình nên tiết kiệm tiền, một thời gian nữa bọn mình mua xe có được không ?"- thì kết cục sẽ ra sao, nhưng tôi hiểu, phương thức giải quyết vấn đề của mỗi người đã ăn sâu vào tiềm thức, không thể chỉ có lần này mà họ mới phản ứng như vậy, hơn nữa, trong cuộc sống không tồn tại từ "nếu".

Tiêu hết tiền thì có thể kiếm về, nhưng đánh mất trái tim thì thực sự là không còn nữa. Quan hệ tốt nhất chắc chắn là đối xử tốt với bạn đời, cũng đối xử tốt với chính mình.

CHƯƠNG 32 : Rốt cuộc việc khéo ăn nói quan trọng tới mức nào ?

Tôi có một cô bạn chung suốt mười mấy năm, tạm gọi cô ấy là F đi. F có nhân phẩm cực tốt, tâm địa lương thiện, chân thành trọng nghĩa với bạn bè, bình thường cũng hay giúp đỡ người khác, nhưng cô ấy có một khuyết điểm chí mạng : Không khéo ăn nói.

Lúc đi học trung học xa nhà, tôi bất cẩn bị trộm mất năm trăm tệ, đây là tiền sinh hoạt hơn một tháng của tôi, thời đó không thuận tiện như bây giờ là chỉ cần chuyển khoản một phút sẽ nhận được tiền ngay. Khi ấy tôi còn không có thẻ ngân hàng, nhanh nhất cũng phải hai ngày cha mẹ mới gửi được tiền cho tôi.

Tôi nói với F bằng vẻ tội nghiệp : " Bạn thân yêu ơi, tớ gặp nạn rồi, mấy ngày này tớ phải nhờ cậy vào cậu"

F tức giận lườm tôi " Đáng đời cậu, ai bảo bất cẩn như thế, tớ còn thấy cậu bị trộm vậy là ít đấy, bị trộm thêm vài lần nữa cậu mới nhớ được"

Lúc đó tôi phiền muộn vô cùng, thời ấy năm trăm tệ với tôi là khoản tiền cực lớn, lòng tôi đau như rỉ máu, rất hi vọng cô ấy có thể an ủi tôi, nhưng F không những không an ủi mà còn xát muối lên vết thương của tôi.

Trong lúc tôi đang nằm trên bàn than thở, F bèn đưa cho tôi một bát mì hải sản, nói " Có tớ ở đây, cậu không chết đói được đâu, mau ăn đi"

Và thế là tôi vừa ăn vừa cảm kích ăn bát mì hải sản kia, nói thực bình thường chính F cũng không dám ăn món này đâu.

Trong những năm đi làm, có lần tôi theo lãnh đạo ra ngoài làm việc tình cờ gặp F ở cửa ngân hàng, tôi vội giới thiệu cho cô ấy đây là lãnh đạo của tôi, hi vọng cô ấy có thể giữ thể diện cho tôi, nhưng F chẳng hề do dự mà nói với lãnh đạo " Ôi chào, lãnh đạo à, tôi rất đồng cảm với anh, lại đi tuyển Tình Tình nhà tôi làm việc, cậu ấy vừa cầu thả, vừa nhõng nhẽ xấu tính nữa, sao anh lại tuyển cậu ấy vào làm thế?"

Lãnh đạo bèn dùng ánh mắt hỏi dò tôi, ý nói " Đây là kẻ thù của em à?"

Tôi chỉ muốn đào lỗ mà chui vào, vội nói với lãnh đạo " Đúng vậy, bạn trai cậu ấy thay lòng đổi dạ chuyển sang yêu em nên cậu ấy mới hận em như vậy." Sau đó nhân lúc F chưa kịp phản ứng, tôi vội đưa lãnh đạo rời khỏi hiện trường.

Những sự việc tương tự như thế diễn ra rất nhiều lần, trong suốt mười mấy năm qua, nhiều lúc bức quá tôi cũng nghĩ : Sau này không chơi với cô ấy nữa, suốt ngày bị cô ấy làm cho khó xử, đúng là như tra tấn!

Nhưng khi cuốn sách đầu tiên của tôi xuất bản, F lập tức mua hai mươi cuốn tặng bạn bè người thân " Mọi người cũng ủng hộ nhé, có rảnh thì mua hộ mấy cuốn" Thời điểm ấy, cô ấy vừa vay tiền mua nhà, mẹ lại mắc bệnh nặng, kinh tế lại túng thiếu, dù chỉ mua một cuốn thì tôi cũng ghi nhận tình cảm của cô ấy. Còn có lần, tôi bất cẩn lạc đường lại không bắt được taxi, F bèn lặn lội suốt hơn một tiếng để tới đón tôi. Bởi vậy cô ấy chính là người tôi vừa yêu vừa hận, không bao giờ giữ thể diện cho tôi, nhưng lại thật lòng đối tốt với tôi. Tôi từng ảo tưởng vô số lần, nếu F khéo ăn nói một chút thì cô ấy sẽ hoàn mỹ biết bao, quả thực là một người ai gặp cũng phải quý. Tôi cũng từng chân thành nhắc nhở cô ấy nên thay đổi cách thức nói chuyện, nhưng thường bị cô ấy mắng lại " Từ bé bà đây đã như thế, sao hà, bây giờ đại tiểu thư ngày càng khó chiều, không chịu được nữa à ? Không chịu được thì tuyệt giao đi" Đúng là rất nhiều lần tôi đã giận tới mức muốn tuyệt giao nhưng nghĩ với việc cô ấy từng đối xử tốt với tôi, tôi lại không ngừng thuyết phục bản thân " Ai cũng có khuyết điểm bản thân mình cũng có khuyết điểm, F chỉ không khéo ăn nói mà thôi, dù sao cũng hơn những kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm, đúng không?"

Thế là chúng tôi qua lại suốt mười mấy năm, dưới tác động của cô ấy, sức chịu đựng của tôi ngày một tăng cao.

F làm việc chăm chỉ nhưng vì không khéo ăn nói nên thường xuyên đắc tội đồng nghiệp, ở công ty cô ấy gần như không có bạn bè. Nhưng mười mấy năm trôi qua, cô ấy cũng được thăng cấp thành quản lý nhỏ. Sau đó tổng bộ phận có một nhân viên vừa mới ra trường, được phân thành cấp dưới của F cô bé đó vừa khéo nói vừa giỏi làm, được tất cả mọi người trong bộ phận hết sức quý mến, đến F cũng rất quý cô bé ấy đích thân chỉ dạy rất nhiều điều. Một năm sau, trong bộ phận có trống vị trí chủ nhiệm, F nghĩ mình là người có tư cách nhất nhưng không ngờ từ lãnh đạo đến đồng nghiệp ai nấy đều bỏ qua cô ấy mà ủng hộ cô bé kia ngồi vào vị trí đó.

F rất buồn phiền, cô ấy than thở với tôi mọi chuyện không như ý ở chốn văn phòng, chua xót nói " Tớ thiệt thòi ở khoản không khéo nói, nếu không vị trí chủ nhiệm chắc chắn là của tớ. Cô ta hơn tớ ở điểm nào chứ ? Chẳng qua là dẻo miệng hơn, giỏi nịnh bợ lãnh đạo hơn tớ mà thôi"

Lần đầu tiên tôi nghiêm túc nói với cô ấy chuyện này "Thật lòng mà nói? Cậu thấy cô bé chỉ biết giỏi nịnh bợ mà không có năng lực gì sao?"

F miễn cưỡng đáp "Năng lực thì cũng có nhưng tớ cũng đâu kém cô ta"

" Nếu hai người có năng lực sán sán nhau mà người ta lại khéo ăn nói hơn, được mọi người quý mến thì tại sao lãnh đạo không chọn cô ra mà lại chọn cậu? Nếu là cậu thì cậu có đề bạt một người thường khiến mình bực bội không?"

F phiền muộn một thời gian rồi cũng dần chấp nhận sự thật này, thậm nghĩ dù sao mình cũng là người dẫn dắt cô bé kia, mình lại làm lâu hơn cô ta, có lẽ mình sẽ không thiệt thòi nhiều. Nhưng F đã lầm, từ khi cô bé kia làm chủ nhiệm, thái độ với F kém xa lúc trước. Có lần F nghe thấy cô ta nói với người khác trong nhà vệ sinh " Đúng là chị ta đã dạy tớ vài thứ nhưng một năm qua tớ nhìn nhin cũng rất cực khổ, nhiều lần tớ rất muốn cãi nhau với chị ta"

Chuyện này khiến F khá sốc nhưng việc khiến F thực sự cảm nhận được những thiệt thòi khi không khéo ăn nói ấy là hôn nhân gia đình.

Chồng F có một anh trai sinh đôi, hai người kết hôn cùng năm nhưng mẹ chồng chỉ thích dâu cả mà không thích F, theo lời F thì " Mẹ anh ấy có chuyện tớ đều góp tiền góp công, chị ta chỉ biết nịnh bà cụ, nhưng tớ làm nhiều như vậy mà bà cụ lại vờ không thấy, gặp mặt chỉ ân cần hỏi han trò chuyện chị ta, chẳng để ý đến tớ"

Tôi tin rằng F đã hi sinh rất nhiều cho mẹ chồng nhưng tôi cũng hiểu tại sao mẹ chồng cô ấy lại quý dâu cả hơn, thử hỏi, có ai lại không thích trò chuyện với một người khéo ăn khéo nói? Bên cạnh chúng ta luôn có nhiều ví dụ như vậy : Có người hi sinh rất nhiều nhưng không thể nhận lại lòng cảm kích và sự đền đáp tương xứng. Có người chỉ nói dăm ba câu mà lại được ngàn vạn yêu chiều, những người ở trường hợp đầu thấy rất khó hiểu : Sao bọn họ lại ngốc thế chứ, tôi chân thành như vậy mà bọn họ đều không nhận ra, cô ta chỉ nói vài lời xuôi mà bọn đã sung sướng vui vẻ rồi.

Thế nhưng hiện thực tàn khốc vậy đấy, trên thế giới này người giỏi ăn nói sẽ chiếm ưu thế hơn.

Về sau F nói với tôi, cô ấy định đi học một khóa giao tiếp học cách ứng xử của người khác. Tuy F tình ngộ khá muộn nhưng cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi

Có vài người luôn cho rằng không khéo ăn nói là biểu hiện của sự thẳng thắn chính trực, khéo ăn nói là dối trá, song thực ra đó chỉ là suy nghĩ của mình bạn mà thôi. Thực tế thì rất nhiều người khéo ăn nói đều không phải hạng người dối trá tiêu nhân, bọn họ cũng thật lòng đối với bạn bè người thân , luôn cư xử với mọi người bằng sự đáng yêu và dễ mến của mình, cố gắng để mọi người tiếp xúc cùng họ đều vui vẻ và thoải mái.

CHƯƠNG 33: Chẳng ai ngốc hơn ai

Trong một buổi họp mặt bạn bè, có cô gái nghe nói tôi là nhà văn viết sách về vấn đề tình cảm, bèn hào hứng ngồi xuống bên cạnh tôi, cô ấy chia sẻ hiện đang gặp vấn đề trong hôn nhân, cô ấy chia sẻ hiện đang gặp vấn đề trong hôn nhân, hi vọng tôi có thể phân tích giúp cô ấy một chút.

Cô ấy này kết hôn được ba năm, hiện đang có một cô gái hai tuổi, vấn đề của cô ấy chính là thế này " Chồng em là một người rất keo kiệt, mới kết hôn đã đề nghị em phải cùng anh ấy gánh vác chi tiêu trong nhà với anh ấy nhưng bạn bè quanh em đều được chồng nuôi, không bị ai yêu cầu phải chia sẻ hết kinh tế hết. Em nói chuyện này với anh ấy thì anh ấy chỉ nói : Người ta khác, mình khác. Đàn ông nhà người ta đều hào phóng chỉ có mỗi anh keo kiệt như vậy, chị nghĩ em nên làm gì bây giờ ?

Tôi hỏi cô ấy " Nếu em không thích đàn ông keo kiệt thì tại sao lại kết hôn với người keo kiệt ?"

Cô ấy ảm ức nói " Lúc yêu nhau thì anh ấy có như vậy, kết hôn rồi mới trở nên keo kiệt, em nghĩ nuôi gia đình là chuyện của đàn ông, tiền em kiếm được nên để em tiêu vặt thôi"

Bỏ qua vấn đề keo kiệt hay hào phóng, tôi nói với cô ấy ý kiến của mình " Thực ra chị nghĩ việc anh ấy yêu cầu em gánh vác chi tiêu trong nhà không có gì không đúng, gia đình là của chung, cả hai phải cùng vun vén cho gia đình, yêu cầu này là hợp lí"

Cô ấy bèn hỏi vặn lại " Vậy nếu chồng chị cũng muốn chị gánh vác chi tiêu thì sao ? Nếu anh ấy đưa ra yêu cầu này thì chị có vui vẻ chấp nhận không ?"

Nếu ông xã tôi mà hỏi vấn đề này thì tôi bảo đảm cô ấy sẽ tìm được tri âm. Theo quan niệm của ông xã tôi nuôi gia đình là chuyện của đàn ông, đàn ông càng để vợ mình sống thoải mái sung túc bao nhiêu thì người đó càng có năng lực bấy nhiêu, gánh vác chi tiêu trong nhà là trách nhiệm đương nhiên của đàn ông.

Nhưng dù anh ấy nghĩ như vậy, tôi cũng không chấp nhận nó là lẽ đương nhiên. Trước khi kết hôn, chúng tôi vừa ý một căn nhà, tôi liền chủ động lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm của mình cũng không nhiều, còn chưa bằng một phần mười giá nhà, tôi nói với anh ấy " Em không có nhiều tiền như anh, nhưng em sẵn lòng góp sức vì gia đình của chúng ta" Dưới sự kiên quyết của tôi, chồng tôi nhận lấy số tiền này, nhưng anh ấy kiên quyết chỉ để tên tôi trên sổ đỏ. Anh ấy phụ trách hết toàn bộ tiền chi tiêu hàng ngày, danh ngôn anh ấy là " Tiền của chồng là để vợ tiêu" Nhưng tôi sẽ thường chú ý nhu cầu của anh ấy, dùng tiền nhuận bút của mình để mua thứ anh ấy cần, thế nên chúng tôi chưa từng tranh cãi về vấn đề kinh tế.

Nghe tôi kể vậy, cô gái kia thở dài " Đúng là kẻ ăn không hết người làm chẳng ra, chị không cần chồng nuôi, chồng chị lại khăng khăng đòi nuôi chị, em muốn chồng nuôi, anh ấy lại một mực chi ly tính toán với em" Sau đó cô ấy không kìm lòng được mà hỏi tôi " Dù gì chồng chị cũng tự nguyện, sao chị lại phải khổ sở như vậy, cát tiền của mình đi cũng được mà, chẳng lẽ chị còn ngại nhiều tiền nữa à ?"

Tôi đáp " Sỡ dĩ anh ấy sẵn lòng làm như thế là vì chị sẵn lòng gánh vác chi tiêu với anh ấy, nếu chị chỉ biết đòi hỏi thì anh ấy cũng sẽ trở nên hẹp hòi"

Tôi nghĩ cô ấy vẫn chưa hiểu được đạo lí trong chuyện này, ông xã không muốn tôi chịu khổ, thương tiếc tôi, đó là tâm ý của anh ấy, còn việc tôi chủ động đề nghị cùng gánh vác chi tiêu

đó là thái độ của tôi. Nếu tôi tỏ thái độ " Tôi đã lấy anh rồi, anh nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi" " chưa chắc anh ấy đã biểu hiện như bây giờ. Chỉ có thông cảm và suy nghĩ vì nhau thì hôn nhân mới bền vững dài lâu.

Cũng giống như việc chúng ta hợp tác với người khác vậy, nếu một phía muốn chiếm hết lợi ích, đây toàn bộ nguy hiểm và bất lợi cho đôi phương, thì ai mà thêm hợp tác với người đó chứ ? Người chín chắn nhất định phải biết chừng mực để đạt được cục diện đôi bên cùng có lợi. Thực tế thì lợi ích vừa đủ không những không khiến chúng ta chịu tổn thất mà còn giúp chúng ta thu được lợi ích to lớn hơn, bởi vậy hãy nhìn xa trông rộng một chút.

Ở phần " Năng lực của bạn đã tương xứng với các mối quan hệ" tôi đã giải thích cặn kẽ về hiện tượng này. Là con người thì ai cũng muốn được đối xử công bằng, hơn nữa còn có khá khá người muốn bản thân được nhận lại nhiều hơn phần cho đi, rất ít người chấp nhận thua theiejr, nếu một người tỏ ra mình muốn được lợi và để đối phương chịu thiệt, thì tôi nghĩ hầu hết không ai chấp nhận đâu.

Trong cuộc sống có rất nhiều hiện tượng tương tự.

Một cô gái cuối 8x, viết thư cho tôi " Chị Văn Tình thân mến, em rất thích bài viết " Lấy chồng giàu là sai ư?" của chị. Cha em là nhân viên vệ sinh, tiền lương rất thấp đời này mẹ em phải bươn chải cực khổ mới bốn mươi tuổi mà đã già như bà lão bảy mươi tám mươi, bởi vậy em đã thề rằng mình rất định phải lấy một người giàu có, cũng không để mẹ em phải sống khổ sở như vậy nữa. Nhưng những người giàu mà em gặp đều không tốt, họ đều chỉ muốn yêu chơi chút thôi, em có vài người bạn đều không xinh đẹp bằng em, nhưng đều lấy được chồng giàu, không lẽ số mệnh của em lại kém may mắn đến vậy?"

Cuộc sống nghiệt ngã như thế này, người không mong lấy chồng giàu thì lại thành phu nhân danh giá, còn người mong lấy chồng giàu thì chẳng được như ý. Dù có lấy được chồng giàu thì họ thường không hạnh phúc, thậm chí những người đàn ông giàu có còn keo kiệt hơn người đàn ông bình thường, thế là liền có thêm một từ mới để hình dung về họ : Phu nhân nghèo. Nhiều người cho rằng đây mới là người tính không bằng trời tính, nhưng đó có thật là sự sắp đặt của số mệnh hay không ?

Tôi từng chia sẻ đoạn văn này trên blog : " Đàn ông thường dùng vật chất để theo đuổi phụ nữ nhưng nếu phụ nữ vì vật chất mà cắn câu thì lại không nhận được sự trân trọng từ anh ta, trong lòng anh ta người phụ nữ này đã bị gắn mác : Một người phụ nữ có thể mua được bằng tiền thì chỉ là một món hàng mà thôi. Phụ nữ thường dùng sắc đẹp để thu hút đàn ông nhưng người si mê sắc đẹp của cô ấy thường sẽ không có được cô ấy. Bởi trong lòng cô ấy đã quy loại đàn ông này thành những kẻ trăng hoa gian dối. Đây là bản tính chân thực nhất của con người bởi vì trong thâm tâm chúng ta đều mong gặp được một người thật lòng yêu thương chúng ta"

Tôi chỉ hỏi âm cho cô gái nọ một câu : Muốn lấy người có tiền không phải vấn đề, vấn đề là dùng lấy người ta chỉ vì tiền.

Đàn ông và phụ nữ trên thế gian này đều không có ai ngu ngốc cả nếu một người phụ nữ tiếp cận đàn ông chỉ vì tiền, anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được, thử hỏi " Người đàn ông biết đối phương tiếp cận mình chỉ vì tiền mà còn chấp nhận yêu cô ấy thật lòng ? Thế nên chúng ta thường thấy những cô gái ham giàu hay bị lừa bỡn nhiều hơn người khác, là bởi vì nguyên nhân này.

Tôi có một người có quan hệ với cha mẹ cực kì tệ, có lần cậu ấy than thở với tôi " Cha mẹ suốt ngày bảo tớ họ đã nuôi tớ lớn nhường ấy, sau này họ sẽ sống dựa vào tớ nhưng nghe họ nói vậy tớ lại phản cảm, bọn họ muốn dựa dẫm vào tớ, tớ càng không muốn cho họ được như ý nguyện. Tớ biết nhiều người sẽ nói tư tưởng này của tớ quá bất hiếu, nhưng đây thực sự là suy nghĩ trong lòng tớ.

Tôi rất thông cảm với cậu ấy, nếu cha mẹ nói tôi, bọn họ nuôi tôi lớn không dễ dàng gì, tới gì sẽ dựa cả vào tôi, tôi cũng sẽ không thoải mái. Về mặt đạo nghĩa thì họ nuôi nấng tôi nên người, tôi phụng dưỡng họ về già là chuyện thường tình. Nhưng nói là vậy, tôi vẫn sẽ nghĩ thêm : Cha mẹ nuôi lợn con chỉ để con chăm sóc cha mẹ lúc về già thôi ư?

Thế là sẽ dẫn đến sự xa cách về mặt tình cảm, tình cảm đã phai nhạt thì lòng hiếu thảo còn quan trọng không ?

Có lẽ tôi sẽ bảo đảm cha mẹ không lo chuyện áo cơm, nhưng quan tâm chăm sóc thì rất khó. Song cũng có những đáng sinh thành rất vô tư, một mực chỉ mong con cái họ sống hạnh phúc, khỏe mạnh là họ đã thỏa mãn rồi. Họ hết lòng dạy dỗ ủng hộ giấc mơ của con cái sẵn sàng chịu đựng nỗi buồn thương nhớ chứ không ràng buộc bước chân của con. Những người cha mẹ như vậy thường được con cái tôn trọng và yêu thương hết mực.

Cha mẹ chồng tôi đúng là những người như vậy, mỗi lần chúng tôi tới thăm, hai ông bà đều rất vui vẻ, nhưng luôn dặn dò " Nếu hai đứa bạn thì không cần tới thăm cha mẹ đâu, cha mẹ vẫn khỏe lắm, làm bạn với nhau cũng không thấy buồn" thấy chúng tôi mua nhiều quà tới, họ luôn vui vẻ nhưng cũng không nở "Cha mẹ đâu có thiếu thứ gì, không cần lần nào tới cũng phải mua nhiều đồ như thế, cha mẹ già rồi không cần nhiều, nhưng các con còn trẻ, đường còn dài cứ tiết kiệm tiền mà tiêu"

Nhưng tôi và chồng tôi sẽ càng cam tâm tình nguyện tới thăm họ, mua đủ thứ quà để họ vui vẻ, bởi vì trong lòng chúng tôi hiểu rằng : Đó là những người thực sự tốt với chúng tôi, cũng xứng đáng được chúng tôi đối xử tốt hơn. Người bình thường sẽ luôn sẵn lòng đối tốt với những người thực lòng yêu mình. Trên thế gian này chỉ có những người không chịu đi, mới trách người khác keo kiệt, nhưng chính họ lại quên mất vấn đề của bản thân.

Hãy dùng chân tình để đổi lấy chân tình, bởi chẳng có ai ngốc hơn ai đâu.

CHƯƠNG 34: Bạn không cần quá biết điều

Quanh chúng ta có rất nhiều trường hợp như thế này : Trong khi có những cô gái dịu dàng sẵn sàng, hiền lành tốt bụng chẳng có ai theo đuổi, thì các cô gái tùy hứng khó chiều lại có kha khá vệ tinh vây quanh, sẵn lòng chiều chuộng, thậm chí dùng đủ mọi cách để khiến cô ấy vui vẻ.

Nhiều người than thở rằng " Đàn ông đúng là đáng khinh, dịu dàng sẵn sàng thì không thích, lại cứ thích mua dây buộc mình"

Song đó là suy nghĩ của phụ nữ, không phải tiếng lòng của đàn ông. Phụ nữ tưởng đó là mua dây buộc mình nhưng đàn ông lại thấy tràn trề hứng thú.

Tôi nghe điều này từ người bạn Gia Lạc ở Vân Nam.

Hôn đó, tôi đang chọn hàng ở Thụy Lệ với bạn thì có người tới tìm cậu ấy. Người đó chính là Gia Lạc. Vì sợ ăn mặc quá đẹp sẽ bị hét giá cao nên chúng tôi mặc đồ giản dị. Bình thường tôi mặc quần áo khá nữ tính nên lần này cũng chỉ mặc bộ đầm phục thời đại học.

Lúc đi dạo qua tiệm kim hoàn, tôi thấy có một chiếc nhẫn mặc ngọc trông rất đẹp, bèn yêu cầu chủ hàng cho thử. Chủ hàng thoáng liếc qua chúng tôi rồi nói " Về cầm tiền đến rồi hãy đòi đeo thử"

Lúc đó tôi liền nổi giận, Gia Lạc động viên " Đừng giận, ông ta thấy cậu mặc đồng phục nên tưởng cậu là sinh viên đấy"

Tôi liền bực bội " Là sinh viên thì bị kì thị à ?"

Sau đó tôi liền đi ngắm quanh mấy cửa hàng bên cạnh, vừa hay thích một viên ngọc như ý. Sau một phen mặc cả thì quẹt thẻ tín dụng, thanh toán xong! Tôi liền đắc ý đi qua mặc chủ hàng kia.

Gia Lạc đi sau lưng tôi đã cười tới không thể khép miệng được " Cậu không thấy vẻ mặt của ông chủ kia đâu, tớ cũng không ngờ cậu lại tùy hứng như thế"

Tôi thương thức viên ngọc như ý trong tay " Ai bảo ông ta xem mặc mà bắt hình dong"

Gia Lạc nói với tôi bằng giọng khẳng định " Chồng cậu nhất định là rất yêu chiều cậu"

Tôi thốt lên " Sao cậu biết ?"

Cậu ấy nói " Vì cậu tùy hứng mà. Có người yêu chiều thì mới tùy hứng chứ. Người tính khí thất thường mới tìm được người chiều chuộng cô ấy. Tôi đã gặp nhiều cô gái ngoan ngoãn biết điều rồi. Họ biết điều là vì chưa có ai yêu chiều họ bao giờ, biết điều là phép tắc sinh tồn của họ"

Tôi cười hỏi cậu ấy " Thế cậu thích cô gái biết điều hay cô gái tùy hứng ?" Gia Lạc trả lời cậu ấy thích những cô gái không quá biết điều.

Tôi nhìn cậu ấy với vẻ hoài nghi " Sao lại thế, tớ tưởng đàn ông thích phụ nữ biết điều ?"- Gia Lạc nói với tôi, cậu ấy chỉ mong phụ nữ biết điều ở một số trường hợp đặc biệt là được, những lúc khác thì không cần.

Để chứng minh bản thân không phải là một chàng trai khác thường. Gia Lạc nên cho tôi rất nhiều ví dụ. Ví dụ như Diêu Mộc Lan trong Kinh hoa yên vân, tài năng xuất chúng, dịu dàng hiền hậu, vun vén cho gia đình, là một người phụ nữ hào phóng khéo léo. Ai lấy được cô ấy là đúng là có phúc ba đời, nhưng người chồng đối xử tốt với cô ấy thế nào ? Dù trong sách có xây dựng Diêu Mộc Lan xuất chúng tới đâu, được người kính nể ra sao cũng không thể thay đổi được số phận hẩm hiu của cô ấy trong hôn nhân.

Trương Ái Linh cũng vậy. Vì yêu Hồ Lan Thành, Trương Ái Linh hạ thấp mình đến không thể thấp hơn, nhưng cuối cùng Hồ Lan Thành vẫn phản bội cô ta. Phượng Chí nữa, biết điều vô cùng.

Thế nhưng trái tim của đàn ông vẫn không thể được về những người ấy. Dù bọn họ có ngoan ngoãn biết điều đến đâu, thì những gì họ trải qua cũng đang nói cho chúng ta biết rằng : Phụ nữ biết điều sẽ không có kết cục tốt.

Gia Lạc nói đây là bản tính của con người. Bản tính con người là một thứ lạ lùng, không tuân theo bất cứ đạo lý gì. Cậu ấy hỏi tôi " Ở nhà cậu có nấu cơm không ?" Tôi đáp rằng gần như không bao giờ, thì thoáng nấu một bữa. Cậu ấy hỏi tôi " Vậy những dịp hiếm hoi cậu xuống bếp, chồng cậu có phản ứng như thế nào?"

Tôi đáp "Vô cùng vui vẻ, khen không dứt lời"

Gia Lạc thở dài " Cậu biết không ? Có bao nhiêu người vợ luôn bận rộn lo toan một ngày ba bữa cho gia đình, nhưng chẳng ai cảm kích. Chưa kể, hôm nào không nấu hoặc không ngon còn bị chỉ trích. Một việc diễn ra hằng ngày, nếu đôi lúc không làm, thì mọi nỗ lực trước kia đều công cốc, nhưng chẳng mấy khi làm, thì thoáng làm một lần, ông xã liền vô cùng mừng rỡ"

Tôi bỗng tỉnh ngộ. Kỳ vọng của mỗi người đều không giống nhau. Phụ nữ biết điều sẽ nâng kỳ vọng của người khác về bản thân cô ta rất cao, nhưng phụ nữ không biết điều sẽ hạ thấp kỳ vọng của người khác về mình xuống. Đây chính là bản tính con người.

Chồng nói tan tằm có hẹn với đồng nghiệp không về nhà ăn cơm. Vợ thoáng liếc tháng ngày trên lịch trên đó có một vòng tròn, hôm nay là sinh nhật cô ấy. Nhưng người vợ vẫn dửng dưng nói " Được rồi, anh uống ít thôi nhé"

Chồng đề nghị hôm nay chúng ta xem phim nhé. Vợ vốn định đi tập yoga nhưng thấy chồng tỏ ra không vui bèn vội nói, thôi chúng mình đi xem phim.

Thoạt nhìn, người phụ nữ này vẫn cực kỳ ngoan ngoãn, biết điều nhưng lâu dần đàn ông sẽ không còn tôn trọng, cũng không quan tâm đến cô ấy nữa. Bởi vì phụ nữ quá biết điều nên một khi gặp chuyện, đàn ông sẽ để phụ nữ chịu thiệt trước, bởi vì cô ấy đã hi sinh quen rồi, cũng không bao giờ phản kháng, dù trong lòng không vui nhưng đàn ông đâu có biết được. Bọn hạ thấp mình như vậy mà còn mong đàn ông trân trọng mình ư ? Dù sao trên thế gian này cũng không có nhiều đàn ông chín chắn và biết trân trọng.

Nhưng tệ nhất là khi phụ nữ nhận ra mình đã quá biết điều. Trong lòng cô ấy cũng không vui. Chẳng qua người phụ nữ ấy kiểm chế nhu cầu của chính mình để thỏa mãn nhu cầu của đàn ông nhờ đó mà lấy được niềm vui của đàn ông. Thế mà đàn ông lại coi mọi thứ là lẽ đương nhiên từ lâu. Anh ta chẳng hề cảm kích. Vốn dĩ phụ nữ đều hi vọng đàn ông có thể cảm động trước tình cảm của mình, quý trọng điểm tốt này nhưng kỳ vọng không được như mong đợi sao họ có thể vui vẻ được đây ?

Bởi thế phụ nữ tuyệt đối đừng quá biết điều không cần chuyện gì cũng vì đối phương, thỏa hiệp mọi thứ vì đối phương, không làm phiền lòng đàn ông. Phụ nữ nghĩ mình ngoan ngoãn

nghe lời, nhưng từ góc độ đàn ông, anh ra sẽ không tìm được cảm giác tồn tại của mình cũng sẽ không biết anh ta có tác dụng gì với bạn, bởi vì bạn có thể tự lo liệu mọi thứ cho mình.

Lúc cần được đưa đón hãy cứ để anh ta đưa đón, lúc cần được giúp đỡ hãy cứ để anh ta giúp đỡ.

Đương nhiên, tôi không khuyến khích gây sự vô cớ. Nếu bạn cố ý làm khó đàn ông trong một số trường hợp thì chắc vì EQ của bạn quá thấp. Biết chừng mực mới là khởi nguồn để bạn tùy hứng.

Tôi không quấy rầy ông xã khi anh ấy làm việc nhưng nếu anh ấy đang lướt weixin thì tôi sẽ không tốt tính như vậy. Thường thì tôi sẽ quán lấy anh ấy. Nếu anh ấy vừa xem di động vừa trả lời một cách qua loa, tôi sẽ rầu rĩ nói " Anh mà không để ý đến em thì em sẽ nổi giận đấy" Ông xã tôi nghe vậy chắc chắn sẽ ngoan ngoãn bỏ điện thoại xuống, ôm lấy tôi dỗ dành " Đừng giận đừng giận mà"

Đây chính là đạo lí " Nhỏ thì vui vẻ, lớn thì hại nhân"